

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாரே.

தாழோதரம்

சி. வெ. தாழோதரம்பிள்ளை, B. A., B. L.
எழுதிய
பதிப்புரைகளில் தொகுப்பு

யாழ்ப்பாணம்

கூட்டுறவுத் தமிழ்நூற் பதிப்பு விற்பனைக் கழகம்

କ୍ରାନ୍ତି. ଏକ. ଶିଳ୍ପିତୁମଣିଲିଙ୍ଗ

02. 01 - 1992

யா. கூ. த. நூ. ப. னி. க. வெளியீடு-11.

வ.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தாமோதரம்

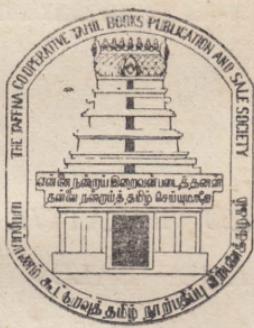
இராவ் பகதூர்

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை B. A., B. L.

அவர்கள்

தாம் பதிப்பித்த நூல்களுக்கு எழுதிய

பதிப்புரைகளின் தொகுப்பு

வெளியீடு :

யாழ்ப்பானம் கூட்டுறவுத் தமிழ்நூற் பதிப்பு விற்பனைக் கழகம்

411/1 காங்கேசன்துறை வீதி,

யாழ்ப்பானம்;

• முதற் பதிப்பு: 1971
படிகள்: 1000

பதிப்புரிமை
விலை ரூபா 4.00

J. C. T. B. P. S. S. PUBLICATION No.11.

THAMOTHARAM

Collection of Prefaces written by
Rao Bahadur C. W. Thamotharam Pillai B. A., B. L

Published by
**THE JAFFNA CO-OPERATIVE TAMIL BOOKS
PUBLICATION AND SALES SOCIETY LTD.**

(Regd. No. J. 1538 of 10-11-67)

411 K. K. S, ROAD, —

JAFFNA.

கைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலை, யாழ்ப்பாணம். J 61-70.

ପାଇଁ କାହାର ଦିଲ୍ଲି

ଏ ଏ ଏ ଏ ଏ ଏ ଏ ଏ ଏ ଏ ଏ ଏ

ମୁଖ୍ୟ କାହାର

୧୯୫୨-୦-୩୧୩୨୮

କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର

இராவ் பகதூர்

சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை, B. A., B. L.
அவர்கள்.

தொற்றும்: 12-9-1832

மறைவு: 1-1-1901

டபயம்: திருமகள் அழுத்தகம்; சன்னிடம்,

MADURA UNIVERSITY

T. P. MEENAKSHISUNDARAN

UNIVERSITY BUILDINGS

Vice - Chancellor

MADURA - 2.

29 SEP. 1970

யாழ்ப்பாணம் சூட்டுறவுத் தமிழ்நாற்பதிப்பு விற் பனைக் கழகம் காலம் சென்ற உயர் திரு. சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் உரைநடைப் பகுதி களைத் தொகுத்து “தாமோதரம்” என்ற பெயரில் வெளியிடப்போவது கேட்டு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி கொள்கிறேன். 1945 - லேயே இப்படிப்பட்ட தொகுதி ஒன்று வருகிற காலத்தையே எதிர்பார்த்திருந்தேன். இப்போது அது வருகின்ற செய்தி தமிழ் அன்பர் உள்ளத்தை எல்லாம் மகிழ்விக்கும். பிள்ளை அவர்களின் ஆராய்ச்சியையும் தமிழ் அன்பையும் இந்த உரைநடை நால் தெள்ளத் தெளி வுடன் எடுத்துக்காட்டும். இதனைப் பதிப்பித்த வர்களுக்கு தமிழின் வாழ்த்தும் தமிழ்நாட்டின் வணக்கமும் உரியன்.

தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன்.

மனம்மகிழ் தாமோதரன்

நற்புலவர் ஏடெல்லாம் நாடிநலங் காணுமல்
உற்றசெல் உள்நுழைந் துய்ந்திடும்—பெற்றியைக்
காணுமைற் காத்திட்ட சி.வெ.தா மோதரனைப்
பேணுதலே நம்பெற்றிப் பேறு. 1

தோலா மொழித்தேவர் தொல்காப் பியர்விறவில்
தோலா வயித்தியன்சீர் நக்கீரன்—தோன்றவே
தாமே தவஞ்செய்து தாரணியிற் ரேன்றினன்
தாமோ தரப்புலவன் தான். 2

கண்ணில் தசைபடர்ந்து கன்னித் தமிழரசி
மன்னில் மறைய மறுகின்னைய்—துண்ணுற்றே
வல்லறிவாம் ஊசியால் வள்ளல்தா மோதரனூர்
தொல்லை வடிவளித்தான் தோய்ந்து. 3

ஏடான பைந்தமிழின் ஏத்தரிய நூலெல்ளாம்
தேடாமல் கையற்றுத் தேய்தல்—படாதே
தனம்தவம் கொண்டே தமிழ்நிலை காத்தான்
மனம்மகிழ் தாமோ தரன். 4

ஈழத் தமிழ்நூல்கள் ஈறுற் றழியாமல்
வீரத்தா மோதரன்போல் மேதினியில்—ஆர
நவமாய்ப் பதிப்பித்து நல்கும் பணியாம்
சிவகுரு நாதன் செயல். 5

— புலவர் நா, சிவபாதசந்தரனூர்,

அணிந்துரை

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்
வழங்கியது.

“நீடிய சீர்பெறு தாமோ தரமன்ன நீள் புவியில்

கோடி புலவர்கள் கூடினும் நின்புகழ் கூறரிதே”:
— ஸ்ரீ வேதநாயகம்பிள்ளை.

“தாமோ தரம்பிள்ளை சால்பு எடுத்துச் சாற்ற எவர்
தாமோ தரம் உடையார்”

— ஸ்ரீ வி. கோ. சூரியநாராயணசாஸ்திரியார்.

“பிள்ளை அவர்கள் தமிழ்னைக்குப் புரியுந் திருத் தொண்டிற் பிற வித்துவான்களும் உழைத்துவரவேண்டு மென்ற கொள்கையையே உடையவர்கள்: ஒருசிலர் தம்மைத்தவிரத் தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிடும் பணியில் இறங்கிய பிறருக் கெல்லாம் நரக தண்டனை விதித்துச் சபித்துவந்துள்ளார்கள்: பிள்ளையவர்கள் இவ்வினத் தைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லர்: உண்மையான அன்போடு உண்மையான தமிழ்த்தொண்டு புரிதலே பிள்ளையவர்களின் பெருநோக்கமா யிருந்தது”.

— ஸ்ரீ வையாபுபிப்பிள்ளை.

x   x   x

மேற்காட்டிய மூவரில் முதல் இருவரும் சென்ற நூற் றுண்டைச் சேர்ந்தவர்கள்; சி. வை; தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களை நேரில் அறிந்தவர்கள்; வேதநாயகம்பிள்ளை தமிழ்ப் புலமை கணிந்து முதிர்ந்தவர்; “பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்” என்கின்ற பிரசித்திபெற்ற புனை கதையை உதவியவர்; உடு வே. சாமிநாதையரின் ஆசிரியரான மகா வித்துவான் மீனுட்சிசந்தரம்பிள்ளை பாடிய “குளத்தூர் வேதநாயகன் கோவை” யின் பாட்டுடைத் தலைவர்.

குரியதாரர்யண சாஸ்திரியார், பரிதிமாற்கலைஞர் என்று தம் பெயரை வழங்குபவர்; தமிழிற் பெரிதும் சடுபாடுடையவர்; பல நூல்கள் செய்து புகழ்படைத்தவர்; நாவலரை, ‘தமிழ்வசனத்தின் தந்தை’ என்றவர்.

வையாபுரிப்பிள்ளை இந்த நூற்றுண்டிற் பிரசித்தமானவர்; சென்னைச் சர்வகலாசாலையில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராயிருந்து, தமிழாராய்ச்சி செய்தவர்; ஆராய்ச்சித்துறையில் பெரும் புகழ் படைத்தவர்; சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் அருமந்த நூல்களைப் பதித்தற்குப் பட்ட கல்டங்களை உள்ளவாறுணர்ந்தவர்: பிள்ளையவர்களின் அழுக்காறற்ற தூய இருதயத்தை நன்கு தெரிந்தவர்:

x   x   x

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களின் பதிப்புக்களில், இறையனார் களவியலுரையும், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரமும் தமிழன்னையின் இரு கண்மணிகள். இந்த இரண்டனையும் பதித்துதவியதே சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களுக்கு இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் போதுமானது.

x   x   x

இறையனார் களவியலுரையில்,
‘இஃதென்னுதவிற்குரேவெனின் தமிழ் நுதவிற்று’
என்ற வசனத்தையும்,

‘எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பெறேமெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்’ என்ற வசனத்தையும் பீஜமாக வைத்துக்கொண்டு, களவியலையும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தையும் ஆராய்ந்து, சங்கத்தார் ஆராய்ந்த தமிழினியல்பையும், அகத்தினை புறத்தினை களின் சிறப்பியல்புகளையும், ஆரியத்துக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள ஒருமையான தொடர்பையும், இன்னேரன்ன நூற்றுக்கணக்கான பல்வேறு துறைகளையுங் கண்டு

தம்மை யனுகியவர்கள் எட்டக்கூடியவைகளை எட்டத் தக்க அளவில் உபதேசித்துக்கொண்டு, ஒரு தத்துவப் பெரியார் இந்த நூற்றுண்டிலும் எங்கள் மத்தியிலிருந்ததை நான் நன்கு அறிவேன். அவர் இந்தச் சட்டாலுக்கு அப்பாற்பட்ட சித்துலகத் தொடர்புடையவராய், என்போன்றவர்களுக்கு எட்டாதவரா யிருந்தார். அந்த மகான் தமிழ்பற்றியும் ஆரியம்பற்றியும் சொன்னவைகளில் ஒரு சிறு துளியைத்தானும், இன்று நடைபெறும் ஆராய்ச்சித் துறைகளிற் கண்டதுமில்லை; கேட்டதுமில்லை.

தத்துவப்பெரியார் ஒருவருக்குத் தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களின் பதிப்புக்களில் இரு புத்தகம் உபகாரப்பட்டு, அவர் சுந்தனைக்குத் தூண்டுகோலாயமைந்தமையை நினைக்குந்தோறும் பிள்ளைபால் ஓர் ஆராமை பிறக்கிறது; உள்ளம் குளிருகிறது.

x   x   x

பதிப்புத்துறையில் சென்ற நூற்றுண்டின் மத்திய பகுதியை நாவலர் காலம் என்று சொல்லலாம்: அவர் மக்களை வாழ்வாங்கு வாழவைக்கும் முறையில், வசன நூல்களை எழுதியும், நூலுரைகள் செய்தும், பழைய நூலுரைகளை வெளிப்படுத்தியும் அச்சிற் பதிக்குந் துறையைப் பயன்படுத்தினார், நாவலரையடுத்துச் சென்ற நூற்றுண்டின் பிற்பகுதி தாமோதரம்பிள்ளையவர்களின் காலமேயாம்: அதனைத் தொடர்ந்து இந்த நூற்றுண்டு தொடக்கமான பகுதி சாமிநாதையர் காலம் ஆகும்.

பதிப்புத்துறையில் இங்கே குறிப்பிட்ட மூவருக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு, பிள்ளையவர்களின் தமிழார் வத்தைக் கண்ட நாவலர், 1868 இல் தொல்காப்பியம் சொல்லுதிகாரம் சேனுவரையருரையைப் பரிசோதித்துப் பிள்ளையவர்களைக் கொண்டு பதிப்பித்துப் பிள்ளையவர்களைப் பதிப்புலகிற் பிரவேசிக்கச் செய்தார்: அதன்மேல் முக்கியமான பஞ்சலக்கண நூல்களையும் தொல்காப்பியம் பொருளுதிகாரத்தையும் பதித்து 1885 இல் பிள்ளையவர்கள் சந்தே முச்சவிட்டுச் சிரமபரிகாரஞ், செய்தார்கள்; பின் கற்றறிந்தார் ஏத்துங்கவித் தொகையைப் பரிசோ

தித்து, அச்சிட்டுக் கொண்டிருக்குங் காலத்திலேதான், சீவகசிந்தாமணி ஏடுகளோடு போராடிக் கொண்டிருந்த உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்களைச் சந்தித்தார்கள். அப்பொழுது ஐயர் அவர்களுக்கு வயசு 33. அச்சத் துறைக்குப் புதியவராகையால் அத்துறையில் நீந்துதற்கு அச்சங்கொண்டிருந்தார்கள். பிள்ளையவர்களின் சந்திப்பு சிந்தாமணியை விரைந்து அச்சிடும் ஊக்கத்தை ஐயர் அவர்களுக்கு அளித்தது.

“இந்த நூலையும் (சீவகசிந்தாமணி) உரையை யும் பின்னும் இரண்டொருமுறை பரிசோதித்தற்கு விருப்புடையனேனும், இவற்றை விரைவிற் பதிப் பித்துப் பிரகடனஞ் செய்யும்படி, யாழ்ப்பாணம் ம. ரா. ரா. ஸ்ரீ. சி. வை: தாமோதரம்பிள்ளை யவர்கள் பலமுறை தூண்டினமையால் விரைந்து அச்சிடுவிக்கத் துணிந்தேன்”

என்கின்றார்கள் ஐயர் அவர்கள்: இது 1887 இல் வெளி வந்த சீவக சிந்தாமணி முதற்பதிப்பு முகவரையில் உள்ளது.

x   x   x

பிள்ளையவர்களின் பதிப்புரைகள் பலதுறைப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளைக் கொண்டவை: ஆராய்ச்சிகாரருக்கு நல்ல தூண்டுதல்கள் என்று கொள்ளத்தக்கவை.

‘ஆராய்ச்சி அவ்வவர் அறிவா ற்றலுக்கேற்ற ஊகம்’ என்பது, ஆராய்ச்சித்துறையில் மேம்பட்ட மேலைத்தேச மேதை ஒருவரின் கூற்று.

தம் ஆராய்ச்சிகளை முடிந்த முடிபுகள் என்று பிள்ளையவர்கள் வற்புறுத்தவில்லை: நல்ல முடிபுகளை ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலையில் பிள்ளையவர்களிருந்தார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது:

பிள்ளையவர்களின் தமிழார்வம், விடாழுயற்சி, மனப் புனிதம், பஞ்சாபகாரம் என்பவை நாம் எல்லாம் பின்

பற்றவேண்டியவை. பிள்ளையவர்களின் சரித்திரம் தமிழ்ச் சரித்திரத்தின் ஒரு பகுதி.

x   x   x

இற்றைக்கு இருபது வருடங்களுக்கு முன், இங்கே ஒரு சூழ்சி நடந்தது. சேனாவரையத்தைப் பிள்ளையவர்கள் பதிப்பிக்கமுன் மற்றொருவர் பதித்தார் என்கின்ற தொரு எண்ணத்தை நிலைப்படுத்துவதே அச் சூழ்சியின் மர்மம். அந்தச் சூழ்சியின் மர்மத்தை ஆராய்தற்கு இரண்டு வருடகாலங் கழிந்தது. மகாவித்துவான் சி. கணேசையர் அவர்களின் உதவியால், மதுரைச் சங்கத் தார் மூலம் சூழ்சியின் வஞ்சம் வெட்ட வெளியாயது. அதுபற்றி விரிவான கட்டுரை, ‘தொல்காப்பியப்பதிப்பு’ என்ற தலையங்கத்தில் 17-9-50 ஈழகேசரியில் வெளி வந்தது. அக்கட்டுரையின் முக்கியபாகம் இந்நால் அநுபந்தத்திற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

x   x   x

அப்பொழுது பிள்ளையவர்களின் பதிப்புரைகளைத் தொகுத்து அச்சிடவேண்டும் என்ற ஓர் எண்ணம் எனக்கு உதித்தது. சைவப்புலவர் திரு. இ. செல்வத்துரை அவர்களின் பரிபூரண ஒத்துழைப்பும் கிடைத்தத்து. கிடைத்தும் என் எண்ணம் சித்தியெய்தவில்லை. வருடங்கள் பறந்தன. நான் அவ்வெண்ணத்தை மறந்துவிட்டேன். பல வருடங்கள் கழிந்தும், பிள்ளையவர்களின் ஆண்மசத்தி திரு. இ. செல்வத்துரை அவர்களை அசைத்துக்கொண்டேயிருந்தது. அன்றி, திரு. சி. சிவகுருநாதன் M. A. அவர்களையும் பிள்ளையவர்களின் ஆண்மசத்தி ஆட்கொண்டு விட்டது.

குறிப்பிட்ட இருவர் வாயிலாகவும், பதிப்புரைத் தொகுப்பாகிய ‘தாமோதரம்’ அன்றி, வேறுபல பயன்படும் நூல்கள் வெளிவருதற்கும் பிள்ளையவர்களின் ஆண்மசத்தி தூண்டுதல் செய்துகொண்டே யிருக்குமென்பது எனது நம்பிக்கை.

தாமோதர வரலாறு.

பண்டிதர், சைவப் புலவர். சித்தாந்த பண்டிதர் சிறுப்பிட்டி, திரு, இ. செல்லத்துரை அவர்கள் எழுதி உதவியது.

“சி. வெட் தாமோதரம்பிளீஸ் யாழ்ப்பா ணத்திற் பிறந்த குற்றத்துக்காக அவர் சரித்திர மாகிய தமிழ்ச் சரித்திரத்தை மறைக்க முயல் வது நன்றிக்கேடு: அதற்குப் பரிகாரஞ் செய்யும் மறையில் அவர் பதித்த பதிப்புக்களில் உள்ள பதிப்புரைகளைத் தொகுத்துப் புத்தக உருவத் தில் ‘தாமோதரம்’ என்ற பெயரில் வெளியிடு தல் நன்றாக பதிப்புரைகள் அவ்வக் காலத் தமிழ்ச் சரித்திரமாய், உயர் வகுப்பு மாணவர் களுக்கு இன்றியமையாதனவாய் அமையும்”

இப்படியொரு பந்தி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிளீஸைவர்கள் எழுதிய இலக்கியவழி – புதிய பதிப்பிலே, தமிழ் தந்த தாமோதரம்பிளீஸ் என்ற கட்டுரையிலே வருகின்றது. இந்தப் பந்தியை வாசித்த பொழுது என் சிந்தனை பதினெட்டு வருடங்கள் பின்நோக்கி என்னை இழுத்துச் சென்று 1952ஆம் ஆண்டிலே நிறுத்தியது.

அப்பொழுது, திருநெல்வேலிச் சைவாசிரிய கலாசாலையிலே நான் பயிற்சி பெற்றுவந்தேன், பண்டிதமணியவர் களிடத்திலே நல்லதமிழை அறிந்து அருபவிக்கும் ஒரு பெரும் பேறு, முன்னைத்தவ விசேடத்தினால் எனக்கு வாய்த்தது:

ஸ்ரீலஹூரீ ஆறுமுகநாவலர், இராவ் பஹதூர் சி. வெ. தாமோதரம்பிளீஸ் முதலான சான்றேர்கள் ஆற்றிய அரிய பெரிய பணிகளின் சிறப்பியல்புகளை யெல்லாம் பண்டிதமணியவர்கள் மனமார வாயார எடுத்துச் சொல்லிக் கேட்போரின் உள்ளத்திலே என்றும் மாருத பாஜா பிமான தேசாபிமான மதாபிமானங்களை வளர்த்து வந்தார்கள்.

சி. வை. தா. அவர்களைத் தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகத் துக்கு அன்பளிப்புச் செய்த சின்னங்கு சிறிய கிராமத்திலே — சிறுப்பிட்டியிலே, நான் தப்பித்தவறிப் பிறந்ததொரு பேற்றினாற் போலும், பண்டிதமணி யவர்கள், ‘சி. வை. தா.’ அவர்களைப்பற்றி வகுப்பிலே விமர்சனம்பண்ணும் பொழுதெல்லாம், என்னையுமொரு பொருளெனக் கருதி, என்னுள்ளத்திலே பெருமிதமும் அபிமானமும் ஊற் றெடுக்குமாறு கிருபாநோக்கஞ் செய்யத் தவறுவதில்லை.

அந்தக் கிருபாநோக்க விசேடத்தினாலே, ‘சி. வை. தா.’ அவர்களிடம் நான் கொண்ட அபிமானம் ரோன் மேற் செழித்து வளருவதாயிற்று அதுகாரணமாக, அந்தத் தமிழ்த் தந்தையின் பெயரினால் ஏதாவதொரு நல்ல காரியத்தைச் செய்யவேண்டும் என்னும் ஆர்வம் என்னைப் பிடர்பிடித்து உந்தியது.

இந்நிலையிலே ஒருநாள், பண்டிதமணியவர்கள் என்னை அழைத்து, “சி. வை. தா மோதரம்பிளை பதித்த நூல் களிலுள்ள பதிப்புரைகளைத் தொகுத்து ஒரு நூல்வடி வில் வெளியிடுதல் நன்று” என்று சொல்லி, அப்பதிப் புரைகளைத் தொகுக்குமாறு பணித்தார்கள்; அப்பணிப் புரை கேட்டு எனக்கு உண்டான உவகை சொல்லுந் தரமன்று.

மற்றைநாள் முதற்கொண்டே ‘சி. வை. தா.’ அவர்கள் பதித்து வெளியிட்ட நூல்களைத் தேடுவதிலும் பதிப்புரைகளைப் பிரதிபண்ணுவதிலும் ஈடுபடலானேன். நான் எடுத்துக்கொண்ட கருமம் இரண்டொரு மாசத் திலே ஒருவாறு நிறைவுற்றது. அரிதில் முயன்று தேடிய அப்பதிப்புரைகளின் தொகுப்பை மனமகிழ்ச்சியுடன் பண்டிதமணியவர்களிடம் சமர்ப்பித்தேன். அவர்கள் அதற்கோர் அணிந்துரையும் எழுதிச் சேர்த்துவைத் திருந்தார்கள். தொகுப்புத் தவறிவிட்டதுபோலும்; அச்சில் வரவில்லை. கடவுள் கருத்தை ஆராறிவார்! பதி ணெட்டு வருடம் — ஏறக்குறைய ஒரு தலைமுறை — கழிந்தது. 1970-ஆம் ஆண்டும் ஆயிற்று.

பண்டிதமணியவர்கள் இலக்கியவழியிலே குறிப்பிட்ட பகுதி அடிக்கடி நினைவுக்கு வந்துகொண்டிருந்தது. அது ஒலே “தாமோதரம்” என்ற பெயரில் பதிப்புரைத் தொகுப்புநூல் ஒன்று வரவேண்டும் என்ற எண்ணம் என்னை விழுங்கியது: இக்காரணத்தால், இரண்டாம் முறையாகப் பதிப்புரைத் தொகுப்புவேலை ஆரம்பமாயிற்று: ஆரம்பமாயிற்று என்பதெல்லாம் வீண் கால தாமதமே! ஆரம்பமானது ஆரம்பமாகு முன்னமே தாமோதரம் வெளிவந்து, இதோ உங்கள் கையிலே இருக்கின்றது, இந்நிகழ்ச்சி இந்நாளிலே காண்டற்கரியமகா அற்புதமானது; அடைதற்கரிய பேராச்சரியத்தை அளிப்பது.

இவ்வற்புத்ததை நிகழ்த்தியவன் நான்ஸ்லன்; இது நிகழ்தற்குக் காரணர்களானாலோர் அறுவர் பெருமக்கள் உளர்.

அவர்களுள், பண்டிதர் பிரம்மஸீ ச. பஞ்சாட்சர சர்மா, பண்டிதர் திரு. ச, சுப்பிரமணியம், சைவப்புலவர் திரு. க. சி. குலரத்தினம், சுன்னகம் குமாரசுவாமிப்புலவர் புத்திரர் திரு. கு. அம்பலவாணியிளை, பலாவி அரசினர் ஆசிரியபயிற்சிக் கலாசாலை நூலகர் திரு. பொ. இராசரத்தினம் என்னும் ஐவரும் தேவையான நூல்களை உடனுக்குடன் உவந்து உபகரித்தவர்கள். ஆரூமவரான திரு. சி. சிவகுருநாதன், M. A. Dip - in - Ed. அவர்கள் இத்தாமோதரத்தின் அருமை பெருமைகளை உள்ளவாறுணர்ந்தவர்கள்; இதனை அழகிய முறையில் விரைந்து வெளியிடுவதன்மூலம் இந்நாலுக்கும் எமக்கும் அபயமளித்தவர்கள்;

இந்த இருதிறத்து அற்புதர்கள் அறுவர்க்கும், பண்டிதமணி அவர்களுக்கும் நானும் நீங்களும் பெருநன்றிக்கடப்பாடுடையோம்.

சி. வை. தா வரலாற்றுச் சுருக்கம்

இராவுப்பஹதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சிறுப்பிட்டி என்னுங் கிராமத்திலே வெரவநாதபிள்ளை என்பாருக்கும் அவர் பத்தினியாராகிய பெருந்தேவி என்பாருக்கும் கிரேட்ட புத்திரராய் 1832 மூல செப்டம்பர் மீ 12 ல் பிறந்தார்கள்.

அவர்கள், பாடசாலைப் பரிசோதகராயிருந்த தமது தந்தையாரிடமே உரிய பருவத்திற் கல்வி பயிலத் தொடங்கி, வாக்குண்டாம், நன்னெறி, முதுரை, திவாகரம், உரிச்சொல் நிகண்டு முதலிய நூல்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்து, சுன்னாகம் முத்துக்குமாரக் கவிராயர்பால் அடைந்து, நெடதம், பாரதம், கந்தபுராணம் முதலிய இலக்கியப் பபிற்சியும், இலக்கணப் பயிற்சியும் பெற்றுத் தமிழ் விற்பன்னராய் விளங்கினார்கள்.

தமிழோடு ஆங்கிலமும் பயில விரும்பிய பிள்ளையவர்கள், தெல்லிப்பழை அமெரிக்க மிஷன் கலாசாலையிலே ஆங்கிலக் கல்வியை ஆரம்பித்தார்கள். பின்னர் அம் மொழியிலே உயர்தரக்கல்வி பெறும் நோக்கமாக வட்டுக்கோட்டையிலுள்ள ‘யாழ்ப்பாணச் சர்வ சாத்திரக் கலாசாலை’யை அடைந்து 1844 மூல அக்டோபர் மீ 12 ல் தொடக்கம் பயிற்சிபெற்று வருவாராயினார்கள். அக் கலாசாலையிலே, கறல் விஷ்வநாதபிள்ளை, வித்துவான் கதிரைவேந்பிள்ளை, நெவின்ஸ், சி. டி. மில்ஸ் முதலான பேரறிஞர்கள் பிள்ளையவர்களுக்கு ஆசிரியர் களாயிருந்து கற்பித்து வந்தார்கள், பிள்ளையவர்கள், அங்குக் கற்பிக்கப்பட்ட பாடங்களுட் கணிதம், ஆங்கிலம், தமிழ், தத்துவம், வானசாத்திரம் என்னும் பாடங்களிலே விசேட திறமைபெற்று முதன் மாணவராய் விளங்கி, யாவரானும் நன்கு மதிக்கப்பெற்றார்கள். பிள்ளையவர்களிடத்திலே விளங்கிய தமிழறிவைக் கண்டு இறும்புதெய்திய ஆசிரியர் நெவின்ஸ் அவர்கள், பிள்ளை

யவர்களைப் ‘பண்டிதன்’ என்று அழைப்பது வழக்கமாயிற்று.

இவ்வாறு நன்மதிப்புப் பெற்று, எட்டுவருடகாலத்தை ஆங்கில உயர்தரக் கல்வியிற் பயன்படுத்திய பிள்ளையவர்கள், 1852ஆம் சூலை செப்டம்பர் 23 வத்து இருபதாம் வயசிலே, கோப்பாயிலிருந்த போதனை சத்தி வித்தியாசாலையின் ஆசிரியர்களுள் ஒருவராக நியமிக்கப்பெற்றார்கள். இங்குக் கற்பித்துவரு நாளிலேயே, நீதிநெறிவிளக்க உரை பிள்ளையவர்களால் வெளியிடப்பட்டது-

அந்நாளிற் சென்னையிலே வாழ்ந்த பார்சிவல்பாதிரி யார் பிள்ளையவர்களது விவேகசாதுரியத்தையுந் தமிழ்ப் புலமையையுங் கேள்வியற்று, அவர்களைச் சென்னைக்கு அழைத்துத் ‘தினவர் த்தமானி’ என்னும் பத்திரிகை ஆசிரியராக நியமித்தார்கள். பிள்ளையவர்கள் பத்திரிகாதரு மத்தினின்றிம் எட்டுணையுந் தவரூமல், நடுநின்று விடயங்களை ஆராய்ந்து, வசனநடையை அணிபட அமைத்துப் பத்திரிகையை நடத்தியும் வெஷ்சிங்டன்துரை முதலான ஆங்கிலேயர்க்குத் தமிழ் கற்பித்தும் வந்தார்கள்; இதனால், பிள்ளையவர்களது திறமையை நன்கு அறிந்த அரசினர், அவர்களைச் சென்னை இராசதானிக் கல்லூரித் தமிழ்ப் பண்டிதராக நியமித்தார்கள்.

பிள்ளையவர்கள், இராசதானிக் கல்லூரியிலே தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்து கடமை புரிந்துவருநாளிற் சென்னைச் சர்வசாத்திரக் கலாசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அக்கலாசாலையில் 1857ஆம் வருஷம் முதன்முதல் நடாத்தப்பட்ட பிரவேச பரீட்சைக்குத் தோற்றிச் சித்தியடைந்த மூவரிற் பிள்ளையவர்களும் ஒருவர். பிரவேச பரீட்சைக்குப் பின் நான்கு திங்களுள், முதன்முதல் பி: ஏ பரீட்சையும் நடைபெற்றது. இப்பரீட்சைக்கும் பிள்ளையவர்கள் தமது ஆசிரியரான காறல் விஷ்வநாத பிள்ளையவர்களுடன் தோற்றிச் சித்தியடைந்தார்கள்;

இதன்பின், கள்ளிக்கோட்டையிலுள்ள இராசாங்க வித் தியாசாலை உதவியாசிரியராக நியமிக்கப்பெற்றார்கள். அவ்வித்தியாசாலையிற் கடமையாற்றிய ஆறுமாசகாலத் துள், அவ்வித்தியாசாலையில் ஒண்டாக்கிய விசேட அபி விருத்திகள் சீர்திருத்தங்கள் காரணமாகப் பிள்ளையவர்களுக்கு அரசாங்க வரவு செலவுக் கணக்குச் சாலையிற் கணக்காய்வாளர் பதவியும், அத்துறையிற் காட்டிய திறமை காரணமாக விசாரணைக்கர்த்தர் பதவியும் முறையே கிடைத்தன. இக்காலத்திலே (1871) பிள்ளையவர்கள் பி. எல். பார்ட்சையிலும் வெற்றி பெற்றார்கள்.

சின்னஞ்சிறு பராயந்தொட்டே தமிழ்மொழியில் மிக்க பயிற்சியும் சிறந்த தமிழபிமானமு முடையராய் இருந்த பிள்ளையவர்களுக்கு, வரவுசெலவுக் கணக்குச் சாலையிற் கடமையாற்றிவிருங் காலத்திலே — ஓய்வு நேரங்களிலே, பண்டைத் தமிழ்க் கிரந்தங்களை மேன்மேற் கற்பதிலும், பரிசோதனங்களை செய்வதிலும் ஈடுபாடு உண்டாயிற்று. கடல்கோளாலும் பிற காரணங்களாலும் அரிய பெரிய தமிழ் நூல்களொல்லாம் அழிந்தொழிய, எஞ்சிநின்ற சில நன்னூல்களும், அந்நாளிலே “செல்துளைத்த துளையன்றி மெய்ப்புள்ளி விரவாத சென்னேடே” களாய், ஓரஞ் சிதைந்தும் இதழ் ஒடிந்தும் “சீரழிந்து கெட்டுச் சிதைந்து நிரைமாறிப் – பேரழிந்து பூஞ்சு பிடித்துப் பிடியாகி – முன்பின் முரணி முழுதும் புழுவழுது – கம்பை நடுமுரிந்து கட்டுவிட உச்சிதறி – மூலைக்கு மூலை மடங்கி முடங்கி” எடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றி மண்ணுக்கிரையாகிக் கிடந்தன. இந்நிலையைக் கண்ட பிள்ளையவர்கள், அழிந்தொழில்வனவாய அக்கிரந்தங்களுட் சிறந்தனவற்றை விரைந் தச்சிட்டுப் பாதுகாக்கவேண்டியது எத்துணை இன்றியமையாப் பெருங் கடமையென்பதை யுணர்ந்து, அதற்கான நன்முயற்சி களை மேற்கொண்டார்கள்.

முன்னர் – தமது இருபதாம் வயசிலேயே நீதிநெறி விளக்கத்தை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய பிள்ளையவர்கள்

ஞக்கு ஏடுகளைப் பரிசோதனஞ் செய்து அச்சிடுவது புதிய தொரு முயற்சியன்று. ஆயினும், இராசாங்க உத்தி யோகத்திலிருந்த தமக்குத் தேசமெங்குஞ் சென்று பரிசோதனத்துக்குத் தேவையான ஏட்டுப் பிரதிகளைப் பெறுதற்குப் போதிய அவகாச மின்மையானும், அந்நாளிலே தமிழ்நாடெங்கனும் மெய்யறிவுறுத்திய ஆசாரியரும் மகா வித்துவசிரோமணியுமாய்த் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி விளங்கிய ழீலழீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் இப்பெருங் கடமையை மேற்கொண்டு அநேக நூல்களைத் திருத்தியும் விளக்கியும் விரித்தும் அச்சிடுவித்துவந்தமையானும் தாம் அச்சிட்டு வெளியிடத் தொடங்காமல், நாவலரவர்களது பரிசோதனம் பெற்று வெளியாவதே நன்றென்று கருதி, அவர்களுக்குத் தம்மாலியன்ற உதவிகளைப் புரிந்துவந்தார்கள். இத்தொடர்பினால் நாவலரவர்கள் பரிசோதித்துக் கொடுத்த தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்தைப் பிள்ளையவர்கள் தம்பெயரால் அச்சிட்டு விபவ (1868) ரூ {புரட்டாதி மீ வெளியிட்டார்களென்பது இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

இந்நூல் வெளிவந்தபின் பதினெட்டு வருடங்கள் கழித்து - 1879 ரூ கார்த்திகை மீ 21 ல் நாவலரவர்கள் இறைவனடி யடைந்தாராக, அதனால்,

‘வேதம்வலி குன்றியது மேதகுசி வாகம
விதங்கள் வலிகுன்றி வைவடற்
குதன்மொழி மூவறுபு ராணம்வலி குன்றியது
சொல்லவரி சைவ சமயப்
போதம்வலி குன்றியது பொற்பொதிய மாழுனி
புகன்றமொழி குன்றி யதுநம்
நாதனினை ஞாலமிசை நாடரிய ஆறுமுக
நாவல ரடைந்த பொழுதே’,

என்று வருந்தி, நாவலரவர்கள் மேற்கொண்ட பணி யைத் தொடர்ந்து நன்னூல்களை யெல்லாம் அச்சிட்டுத் தமிழூப் பாதுகாத்தலே தம் வாணுட் கடமையா

மெனத் துணிந்த பிள்ளையவர்கள், வீரசோழியம் என்னும் நாலை 1881 ரூப் வெளியிட்டார்கள். நாவலரவர்களது மறைவுக்குப்பின் இரண்டு வருடங்கள் கழித்து இராசாங்க உத்தியோகத்தினின்றும் பிள்ளையவர்கள் இனைப்பாறினார்கள். அதன்பின், தமது முழு நேரத்தை யும் தாம் ஆற்றத் துணிந்த நற்பணிக்குச் செலவிடுவாரானார்கள். அதன்பயனை, 1883 ரூப் X தணிகைப்புராணம் ஓஇறையனார் அகப்பொருள் என்பனவும், 1885 ரூப் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரமும், 1887 ரூப் கவித்தொகையும், 1889 ரூப் இலக்கண விளக்கம் சூளாமணி என்பனவும், 1891 ரூப் தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரமும், 1892 ரூப் தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகார (நச்சினார்க்கிணிய)மும் வெளிவந்தன. (1897 ரூப் பிற்பகுதி யிலே புறநானாறு - மணிமிடை பவளம் வரை பிள்ளையவர்களாற் பரிசோதிக்கப்பட்டதாயினும், வெளியிடப்படவில்லை)

இந்நால்களை வெளியிட்ட தோடமையாது, கட்டளைக் கவித்துறை என்னும் இலக்கண நாலையும், பொருட்பொல்வு உவமான உவமேயச்சிறப்பு நடையழகு முதலியன செறிந்து கற்றேர்க்கு வியப்பைத் தரும். * வசனசூளாமணியையும் சைவ மகத்துவம் என்னும் செய்யுஞரும் உரையும் செறிந்த சைவ நாலையும், ஆரூம், ஏழாம்

* இந்நாலிற் பதிப்புரை இல்லை.

○ இந்நாலிற் பதிப்புரைக்குப் பதிலாக 'நன்றிகூறல்' உள்ளது.

* இந்நாலை முதலில், தாவடி அம்பிகைபாக உபாத்தியாயரவர்களைக்கொண்டு எழுதுவித்தா ரெனவும், பின்னர்ப் பலரது வேண்டுகோளுக் கிணங்கத் தாமே திருத்தியும் புதுக்கியும் எழுதின ரெனவும் கூறுப்

வாசக புத்தகங்களையும் நட்சத்திர மாலை முதலியனவற் றையும் தாமே யாத்து வெளியிட்டார்கள்.

பிள்ளையவர்கள் இராசாங்க உத்தியோகத்தினின்று ஒய்வுபெற்ற பின் 1887 லூ தொடக்கம் புதுக்கோட்டைச் சமஸ்தான மகாமன்றத்து நியாயாதிபதிகளில் ஒருவராயும் நீதிபதியாயும் நான்கு வருடங்கள் கடமையாற்றியவர்கள்; சென்னைத் திராவிடக்கிரந்த பரிபாலன சபை, நியாய பரிபாலன சபை என்பவற்றில் அங்கத்தவராயும் சென்னைச் சர்வகலாசாலைத் தமிழ்ப்பரிட்சகராயும் இருந்து பணிபுரிந்தவர்கள். சென்னைச் சர்வகலாசாலையின் முதல் வித்தியார்த்தி என்ற பெருமைக்கும் உரிமையுடையவர்கள்.

தேச மத பாஷாபிமானமிக்கவரும் சிவபூசாதுரந்தர ரும் ஏடுகாத்த பீடுடையாரும் ஆகிய சி.வெ.தாமோத ரம்பிள்ளையவர்களது சால்புடைமையைக் கண்ட சென்னை அரசாங்கம் 1875 லூ இராவ் பஹதூர் (RAO BAHA-DUR) என்னுங் கண்ணியப் பட்டம் நல்கிக் கொரவித் தது: இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பெய்தித் தமிழரைனவர்க்கும் ஒரு தமிழ்த் தந்தையாய் வாழ்ந்த பிள்ளையவர்கள் 1901 லூ தை மீ 1 ல செவ்வாய்க்கிழமை காலை 9-30 மணியளவிலே வைகுந்த ஏகாதசி என்னும் புண்ணிய காலத்திலே சங்கமிருந்து தமிழாய்ந்த சிவஞர்தந் திருவடிக்கீழ் எய்தி அயராவின்பத் தமுந்தினார்கள்.

வாழிய வமலன் பாதம் வாழிய தமிழின் மாட்சி வாழிய வதுகொள் சங்கம் வகுத்தநன் னால்களௌல்லாம் வாழிய ரகுநால் வல்ல வண்புகழப் புலவர் மேலும் வாழிய ரந்நு லோம்பும் வள்ளலெந் தாம 'னன்னார்.

நன்றியுரை

ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் பெருமான் அடிச்சுவட்டிற் சென்று பல அரிய தமிழ் நூல்களை அச்சேற்றினார் உயர் திரு. சி. வெ. தா. அவர்கள். அந்நூல்களுக்கு அவர்கள் எழுதிய பதிப்புரைகள் விலைமதித்தற்காரிய செல்வங்கள்.

1945-ம் ஆண்டில் வெளிவந்த “ஸமுகேசரி” புதுவருட விசேட அநுபந்தத்தில் அப்போது அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியரா யிருந்தவரும், இப்போது மதுரைப் பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தராயிருப் பவருமாகிய உயர் திரு: வித்வான் தெ. பொ. மீனாட்சி சந்தரானார், M.A., B. L., M. O. L. அவர்கள் “சைவத் தமிழ் அன்பரின் பாடல்கள்” என்ற தலைப்பில் நீண்டதொரு கட்டுரை எழுதி வெளியிட்டிருந்தார்கள். அது சி. வெ. தா. வின் கவிதைகளுக்கு ஒரு முன்னுரையாக அமையுமெனி னும் அன்றாரு உரை நடையைப் பற்றியும் குறிப்பிடுவ தாயிற்று:—

“ தாமோதரம்பிள்ளை யவர்களின் திருநாளைத் தமி முலகங் கொண்டாடுகின்றது: இத்திருநாளைப்பற்றிய எண்ணம் அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழகத்தே பயின்று வரும் இலங்கை மாணவ ருள்ளத்தேயே அரும்பிவிட டது என அறிந்து எனக்கு ஓர் இறுமாப்புண்டு. இல்லை: செம்மாப்பே உண்டு. பிள்ளையவர்கள் எழுதிய உரை நடைப் பகுதிகளைத் தொகுத்துத் திருநாள் மலராக அச்சிட்டு வழங்கவும் அவர்கள் எண்ணினார்கள்: ஆனால் அஃது ஆதற்கு ஒரு காலம் உண்டு; அக்காலம் இன்ன மும் வரவில்லை.....”

பேராசிரியப் பெருந்தகையாரின் அக்கட்டுரையே இந்நூல் வெளியீட்டுக்கு வித்து. வித்து முனியாகி வளர்ந்த வரலாற்றை நன்பார் இ. செல்லத்துரை அவர்களின் இந்நாலிலுள்ள “தாமோதர வரலாறு” கூறுகின்றது:

இந்நால் வெளிவர வேண்டுமென்று பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் பேரூக்கங்காட்டி அணிந்துரையும் வழங்கினார்கள். அவர்களுக்குத் தமிழ்பேசும் மக்கள் என்றென்றும் கடமைப்பட்டுள்ளனர், எங்கள் நன்றியும் வணக்கமும் கூறுமலே யமையும்.

பண்மொழிப் புலவர், பல்கலைச் செல்வர் உயர்திரு: தொ: பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள் 1945 ம் ஆண்டிலே தாம் எழுதியதை நினைவுகூர்ந்து இவ் வெளியீட்டுக் குப் பாராட்டுரை ஒன்று வழங்கியுள்ளார்கள். ஆழ்ந்த கன்ற கல்விக்கும், நேர்மையான ஆராய்ச்சிக்கும், அன்பு, பணி முதலாய் பண்புகளுக்கும் எடுத்துக் காட்டாக விளங்கும் தமிழ்ப்பெரியார் ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்புலவர்கள் மீது பெருமதிப்பும், தம்மையடைந்த ஈழநாட்டுத் தமிழ் மாணவரிடம் ஆரா அன்பும் வைத்து எம்மையெல்லாம் மகிழ்விப்பவர். அவர்கட்கு நாம் நன்றிகூறி யமையாது.

சி. வை. தா. வின் நினைவைப் பரப்பப் பல வழிகளில் முயன்று வெற்றியும் கண்ட புலவர் நா: சிவபாதசுந்தரனார் ஆகியுரை வழங்கும் உரிமையைப் பெற்றுள்ளார்கள். அவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றி உரியது.

இந்நால் வெளிவருவது தனியொருவருடைய முயற்சி யாலேயே. அவர்தான் பண்டிதர், செவப் புலவர் இ. செல்லத்துரை அவர்கள். அவர்களுக்கு யார் எப்படி நன்றி கூறுவது?

இந்நாலே இத்துணைச் சிறப்புற அச்சிலேற்றித் தந்த யாழ்ப்பாணம் சைவப் பிரகாச அச்சியந்திரசாலை அதிபர், தொழிலாளர் முதலியவர்கட்கு எங்கள் நன்றி உரியது.

சி. சிவகுருநாதன்,

(பொங்கற்றிருநாள்)

14-1-71.

தலைவர்,
யா: கூ. த. நா. ப. வி: கழகம்

1. வீரசோழியப் பதிப்புரை.

தெய்வாசாரிய வணக்கம்.

யானை யானனப் பிரணவச் சிகரனை யிதயத்
தான மேயவாஞ் சண்முகன் றனைமறை மூல
மான வாதியை யருட்கயி லாயநா தப்பேர்
ஞான சற்குரு நாதனை நாடொறு நவில்வாம்.

சரஸ்வதி வணக்கம்.

வெள்ளிதழ்த் தாமரை நள்ளனங் கிணையடி
உள்ளுதாஉந் தமிழ்வளங் கொள்ளுதல் குறித்தே.

தமிழாசிரிய வணக்கம்.

எழுத்தொடு விமுத்தமிழ் பழுத்தசெந் நாவினன்
முழுத்தகை யேற்கவை யழுத்தயோன் சுன்ன
கத்துயர் மரபினேன் முத்துக் குமார
வித்தக னடிதலை வைத்துவாழ்த் துவனே.

அவையடக்கம்.

செந்தமிழ் விந்தைகை வந்தபா வாணரென்
சிந்தையிற் சந்தத முந்திவாழ் குநரே.

மலர் தலை யுலகிற் குலவுபற் பலவள — நலமெலா மில
கிய தலமெலை நிலவிய — பொலிவுடைப் புண்ணிய பூமி
யாகிய பரதகண்டத்தில் வழங்கும் பாஷஷ்களுள் ஆதி
காலந் தொட்டுள்ளன சம்ஸ்கிருதமும் தமிழமாம். இவற்
றில் ஒன்று சுவபெருமானிடத்தும் மற்றது சுப்பிரமணிய
க்கடவுளிடத்தும் உற்பவித்தன என்னும் ஆகம ஐதீகப்

பிரமாணங்களே இதற்குச் சான்றாகும். “ஆதியிற் தமிழ்நூலகத்தியற் குணர்த்திய - மாதொரு பாகனை வழுத்துதும்” எனவும் “வடமொழியைப் பாணிநிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத் - தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்தக் - குடமுனிக்கு வற்புறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகர்” எனவுந் தமிழிற்கும் ஈசுவரோற் பத்தியே கூறுவாருமூளர். சம்ஸ்கிருதத்திற்குப் பாணிநீயம்போலத் தமிழிற்கு ஆதியிலக்கணஞ் செய்தவரான் றித் தமிழ் மொழியைத் தந்தவர் அகத்தியரல்ல ரென் றறிக. அழகினானும் வலிமையானுமன்றிக் காலத்தினானும் ஒன்றற்கொன்று சமத்துவ முடையதென் ஏற்பாட்சத் தற்கன்றே ஒன்றை வடமொழி யென்பார் மற்றதைத் தென்மொழி யென்பதாகும் ஒன்றைச் சிவபெருமான் தந்ததென்பார் மற்றதைச் சுப்பிரமணியக் கடவுள் தந்தருளியதென்பதாகும்; வடக்குக்குத் தெற்கும் சுவாமிக்குச் சக்தியும் பிந்தியவென்றாற் சம்ஸ்கிருதந் தமிழிற்கு முந்திய தென்க. சம்ஸ்கிருத தமிழ்க் கடல்களின் கரைகண்ட பேராற்றலுடைய சிவஞான யோகிசுவரர்

“இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்ப இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிஷைபரப்பும் இருமொழியு மான்றவரே தழிதியினை ரென்றுவில்லை இருமொழியு நிகரென்னு மிதற்கைய முளதேயோ”

என இரண்டுநாடும் ஒப்புமையை மெய்ப்படுத்தினர்:

ஆதிகாலத் தாரியரோடு சம்ஸ்கிருதம் இமயமலைக் கப்பாவிருந்து வந்ததென்றாம், ஆரியர் வடபாலிற்புக்குக் கங்காதீர தேசங்களை வென்று கைப்பற்றியபோது அங்கே வசித்தவர்கள் தமிழரென்றாம், ஆரியரைச் செயிக்க முடியாமையானும் அவர்க்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்க மனமொவ்வாமையானாஞ் சுயேஷ்டபங்கம் உறுவதினாஞ் தமது நாட்டைக் கைவிட்டுப் பிறவிடாஞ் சேர்ந்து சஞ்சரித்தலே தமக்குச் சிறப்பென்று கருதி த் தமிழர் தென்றிசைச் சென்று வதிந்து தமக்குள்ளே சேர சோழ பாண்டிய இராச்சியங்களை ஏற்படுத்தினார்களென்றுந் துணிவார் பல

ருளர். இவர் டத்திற்குச் சார்பான அயற் சாட்சிக ஞம் பலவுள். இஃதுண்மையாயின் இந்தியாவிற்கு ஆதி பாஸூ தமிழென்றே முடியும்.

காசியிலிருந்த வடமொழி சங்கத்தாரோடு மாறு கொண்டு, அவரிறுமாப்பை அடக்கும் பொருட்டு அகத் தியர் நெடுநாட் பொதிய மலையிற் றவம்புரிந்து, சுப்பிரமணிய சுவாமி வரத்தினாற் றமிழுக் கிலக்கணங் செய்து சம்ஸ்கிருத நூலாரைத் தலைகவிழச் செய்தாரெனிற் றமிழின் மான்மியம் வேறு சொல்லவும் வேண்டுமா? கலைக்கியான நூல்களுஞ் சாஸ்திரப் பயிற்சியுஞ் சம்ஸ்கிருதத்தில் முற்பட்டதும் அதிலிருந்து பல நூல்களும் அவற்றேரூடு பல்லாயிர மொழிகளுந் தமிழில் வந்ததும் மெய்யே. அதறை றமிழ் பிந்தியதென் ரெங்ஙனம் போத ருட்! வடமொழி மந்தாரத்து வாழ்ந்தார் கொண்ட அகந்தையை ஆண்டுச் சிற்றில் நிகர்த்த தென் மொழி யைச் சிறப்பித்துக் கூடகோபுரம் வகுத்து மாடமாளி கையாக்கி அடக்கின்மையால் வடமொழி முந்தியதா? ஒருகாலத்திற் குடிசையாயிருந்து பின் மண்டபமாயின தால் அக்குடிசை தோன்றியகாலம் அயலில் வகுத்த மண்டபத்திற்குப் பிந்தியதென்று சாதிப்பது தர்க்கலக்ஷணமாகுமா? விபரீதம்! விபரீதம்!!

இகழ் இமிழ் உமிழ் கமழ் கவிழ் குமிழ் சிமிழ் என முகரப் பேறு பெற்ற பதங்கள் போலத் தமிழ் என்னுஞ் சொல் தனிமைப் பொருள் குறித்த தமியென்னும் வினை அடியாற் பிறந்து, வினை முதற் பொருண்மை உணர்த்திய விகுதி குன்றித், தனக்கிணையில்லாப் பாஸூ என்னும் பொருள் பயப்பது. அங்ஙனமாயின், தமியேன் என்பது போல இழிவுபொருளன்றே பயக்கு மெனின், அற்றன்று, ஒரே தாதுவிற் பிறந்தும் அடியேன் அடிகள் எனவும் அளியேன் அளியாய் எனவும் நிற்பனவற்றுள் ஒன்று இழிவு பொருளும் மற்றையது உயர்வு பொருளும் உணர்த் தினவென்க. செவிக்கினிமை பயத்தலான் மதுரம் என்னும் பொருட்பேறுடைத்தாகித் தமிழென வழங்கிய

தென்பாரு மளர். அஃதெவ்வாருயினும் ஆகுக. தமிழ் என்பது தென்மொழிக்குத் தென் சொல்லாகிய பெயரே யாமெனக் கொள்க. இதை ஒழித்துத் திராவிடமென்னும் வடமொழித்து தமிழென்றுகியதெனச் சற்றும் ஆலோசனையின்றிக் கூறுவாருமளர். அவர் மதஞ் சாலவு நன்றாகியிருந்தது!! தமிழிலே தமிழ் என்னும் பதம் வரமுன்னார்ச் சம்ஸ்கிருதத்திற் திராவிடம் என்னுமொழி உளதாகில் அப்பெயர் எப்பொருளை உணர்த்திற்றே? உலகத்தில் எஞ்ஞான்றும் பெயரா பொருளா முந்தியது? பொருளெனில் அப்பொருள் இருக்கும் இடத்தா அஃதில்லாத பிறது தேயத்திலா அதன் பெயர் முன்னர் நிகழும்? இஃதுணராது தமிழ் வழங்கிய இடத்திற் ரமிமுக்கோர் பெயரிருந்ததில்லை யென்றான் சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து அதற்குப் பெயர் வந்ததென்றான் சொல்வது யார்க்கும் நகைவிளைக்குமே. இஃதொன்றே! யாதொரு தமிழ்மொழியில் இரண்டொரெழுத்துச் சம்ஸ்கிருத மொழிக்கொப்ப நிகழுமாயின் அது சம்ஸ்கிருதத்தினின்று பிறந்ததெனச் சாதிக்கின்றனர். மேலைத்தேசவாசிகளின் இங்கிலீஷ் முதலிய அந்திய பாஸ்ஷகளில் இன்றியமையா வீட்டுச் சொற்களாகித் தந்தை தாயரைக்குறிக்கும் பாதர் மதர் என்பனவாதியும் வடமொழி அடியாய்ப் பிறந்த தென்பரா? அப்படியாயின் வடமொழியைக் காணமுன் அத்தேசத்தா ரெல்லாந் தாய்தந்தையரை அழைத்தற்கோர் வீட்டுச்சொல் இல்லாதிருந்தனரென் றன்றே முடியும்? ஆண்டுள்ள பாதர், மதர் ஒப்பாண்டும் பிதா, மாதா ஆயிற்றெனில் யாதுகுற்றம்? தருக்கத்திற் காகதாலீய நியாயத்தினுண்மை அறியாமலும் ஆரியமொழிக்கும் அதன் அயல் நாட்டுமொழிகளுக்கும் உள்ள சம்பந்த சார்புகளின் காரணத்தை ஆராயாமலும் இவ்வாறு கழறும் இவர் கற்பனைக்கு யாது செய்யலாம். இவர் வாய்க்கு விலங்கிட யாரான் முடியும்!

இன்னெநு சாரார் தமிழ் என்னுந் தென்மொழிப் பதமே வடமொழியிற் திராவிடமென மரீஇயது என்பார்

இவரும் உண்மை கண்டவரல்லர். இரு கூற்றாகுந் திராவுடமென்னுஞ் சொல் வந்த வரலாறும் அதன் பொருளும் அதன் வழக்கியலும் அறியாராயினார். இருவருந்தம் மனத்தின்கண் நிகழும் ஓரோர் துணிவுபற்றி, வல்லார்பாற் புல்லும் ஆயுதமென்றாற் போலத், தமது துணிவை நாட்டுவான் புக்கு மிக்கிடர்ப்பட்டுப் போவியாதாரங்கள் காட்டி வாய்வல்லான் சொல்லே மன்றுகொளுமென்று வாளா நம்பித் தம் வன்மை காட்டமுயன்ற யுத்திமான்களன்றி ஆகமப் பிரமாணங்கொண்டு சாதித்தவரல்லர். ஹேமசந்திரநாரநார்த்தத்தின்படி திராவிடம் என்னுஞ் சொல் திரா என்னும் அடியாற் பிறந்து ஓடிவளைந்தது என்னும் பொருளையது. இது * மகாந்தி முதற் குமரியீருக ஓடிவளைந்த கோடி மண்டலத்தை உணர்த்துவது. இது பலதேசத்தார் நிகழ்ச்சியும் நடையுந் தோன்ற வடமொழியில் ஈராயிரம் வருஷத்தின் முன் உச்சயினி புரத்தில் இயற்றி ஆடிய ஒரு நாடகத்தில் முதன்முதல் எடுத்தாளப்பட்டதென்பதூம், அதில் விதர்ப்பநாடு மத்தியாகப் பிராச்சிய தசூஞைத்திய திராவிட பாரசீயமென அயன்டுகள் கறிப்பிக்கப்பட்டனவென்பதூம், பின்னர் இவற்றை இழித்தைகமைத்தாய கொடுமொழியையும் பல்பாஷை விரலிய சங்கரமொழியையும் முறையே குறித்த சாண்டாளி சாவரி என்னும் பதங்களோடு சேர்த்து அவ்வத்தேச பாஷைகளைக் குறிக்கும்படி பிரயோகிக்கப்பட்டதென்பதூம் பிராகிருத நிர்ணய வியாக்கியிற் கரதலாமலகம்போற் காட்டப்பட்டன. மேலுந் திராவிடம் என்பது தமிழ்மொழிக்கிட்ட பெயராயின் பஞ்ச திராவிடமென்ப தென்னை? தமிழ் தெலுங்கு கன்னடம் மராஷ்டிரம் கூர்ச்சராம் என்னும் ஐந்து பாஷையையுந் திராவிடமெனவே அஃது இவ்வைந்து மொழியும் வழங்கும் நிலத்தின் பெயரென்பது தானே போதரும். ஆகவே இச்

* உவில்ஸனுசிரியர் கருமணல் முதலென்றார் அது சரியன்று

சொல் வட மொழியிற் கோடி மண்டலத்தின் குறியீடாகவே நின்றதென்க. அன்றியும் சுராயிர ஆட்டைமொழியையா பதினாறுமிர வருஷப்பாலைக்கிட்ட பெயரென்பது? இவற்றும் றமிழ் திராவிடமாயதூஉந் திராவிடந்தமிழாயதூஉம் இரண்டுந் தவறென் றுணர்க.

தமிழ் தற்பாலை என்பதற்குப் பூர்வாசிரியர்கள் கீழ்வாய்க்கணக்கிற்கும் விரவியல் செய்யுட்கும் மணிப்பிரவாளத்திற்கும் வேற்றுமை வகுத்த இலக்கணமே சாட்சிபகராதா? தற்காலத்தில் இங்கிலீஷ் பிராஞ்சியாதி மொழிகள் சேர்ந்த தமிழ்ச் செய்யுட்குள்ள ஊனம் அக்காலத்தில் வடமொழிச் செறிவுக் குளதாயின் வடமொழி தமிழுக்குத் தாய்மொழியென்றெவ்வாறு பெறப்படும்? கடைச் சங்கத்திலுங் கடைக்காலத்துப் பிறந்த நாயனர்குறள் ஒளவைபாடல் திரிகடுகம் நான்மணிக்கடிகை பஞ்சமூலம் ஏலாதி பழமொழி முதலைவற்றில் வரும் ஆரிய மொழி எத்துணைச் சிறுபான்மைய?

கற்றதனு லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்று பொழாஅ ரெனின.

நன்றி யொருவற்குச் செய்தக்கா ஸந்நன்றி
யென்று தருங்கொ லெனவேண்டா — நின்று
சலியா திளந்தெங்கு தாஞ்ஞாட நீரைத்
தலையாலே தான்றருத லால்.

கிளைஞர்க் குதவாதான் செல்வமும் பைங்கூழ்
விளைவின்கட் போற்று னுழவும் — இளைஞனுய்க்
கள்ஞஞ்ஞு வாழ்வான் குடிமையு மிம்முன்று
முள்ளன போலக் கெடும்.

நல்லார்க்குந் தம்முரென் றாரில்லை நன்னெறியிற்
செல்வார்க்குந் தம்முரென் றாரில்லை — யல்லாக்
கடையார்க்குந் தம்முரென் றாரில்லைத் தங்கைத்
துடையார்க்கு மெவ்வூரு மூர்.

சிலம்பிக்குத் தன்னினை கூற்றநெடுங் கோடு
விலங்கிற்குக் கூற்ற மயிர்தான் — பலன்படா
மாவிற்குக் கூற்றம் வணாஞ்சன்டிற் குப்பார்ப்பு
நாவிற்கு நல்லார் வசை.

அறுநால்வ ராய்ப்புகற்ச் சேவடி யாற்றப்
பெறுநாலவர் பேளி வழங்கிப் — பெறுநால்
மறைபுரிந்து வாழுமேன் மண்ணெழிந்து விண்ணேர்க்
கிறைபுரிந்து வாழ்த வியல்பு.

பொல்லாத சொல்லி மறைந்தொழுகும் பேதைதன்
சொல்லாலே தன்னைத் துயர்ப்படுக்கும் — நல்லாய்
மணலின் முழுகே மறைந்து கிடக்கு
நுணலுந்தன் வாயாற் கெடும்.

இற்றையனவாகிய குமரகுருபரசுவாமிநூல்க ளைத்
தன்மைய ?

நீரிற் குமிழி யிளமை நிறைசெல்வம்
நீரிற் சுருட்டு நெடுந்திரைக — ஸீரி
லெழுத்தாகும் யாக்கை நமாங்கா ளைனே
வழத்தாத தெம்பிரான் மன்று.

இவையெல்லாஞ் சம்ஸ்கிருதத்தினின்று பிறந்தன
வாமே !! இவ்வாறு மயங்குவார் கல்வியறிவில்லாதார்
மாத்திரமன்று. தமிழிலக்கணக் கடன் முழுதுண்டு, இலக்கணக்கொத்து ஏப்பமிட்டு வடிந்து, நிலம் நீர் எனப் பொதுவெழுத்தான் வரினுந் தமிழ் தமிழே என்று வற்புறுத்துவான் “பொதுவெழுத்தானுஞ் சிறப்பெழுத்தானு — மீரெழுத்தானு மிலங்குந் தமிழ்மொழி” என்று குத்திர மியற்றிய சுவாமிநாததேசிகரே. தம்மரபின் முன்னேர் மதத்தையும் மறந்து, “நாலுரை போதகா சிரியர் மூவரு — முக்குண வசத்தான் முறையிறழுந் தறைவரே” என்னுந் தன்னிதிக்குத் தன்னையே இலக்கியமாக ஒப்பித்தாற்போல, “அன்றியு மைந்தெழுத் தாலொரு பாடையென் — றறையவு நானுவ ரறிவுடை யோரே” யென்று

மாழ்கினர் : இது வடமொழிப் பயிற்சியே மிக்குடைய ராய் அதன்மேற் கொண்ட பேரபிமான்தானும், அம்மொழியின்மேற் றென்மொழியன்றிப் பிறிதுமொழி தெரியாக குறைவானும் நேர்ந்த வழுவன்றே ? உலகத்தில் எப்பாலூக்குஞ் சிறப்பெழுத்துச் சில்லெழுத்தேயாம் உரப்பியும் எடுத்துங் கணத்தும் ஒவ்வொன்றையே வேறு மும்முன்றூக விகற்பித்துச்சரிக்கும் ஐவர்க்கத்தையுங் கூட்டெழுத்தையும் ஒழித்தால் எட்டெழுத்தாலொரு பாலையின்றேயென்று சம்ஸ்கிருதத்தையும் புரட்டிவிடலாமே. இங்கிலீஷ்பாலையில் வடமொழிக்கில்லாத எழுத்துக்கள் F, Z இரண்டாதலால் இரண்டெழுத்தாலொரு பாலையின்றேயென அதனையும் மறுப்பார்போலும். இரண்டற் குப் பொதுவாயுள்ளனவற்றை ஒன்றற்கே உரியனவாகத் தீர்த்து நடுவுநிலைமை குன்றல் இவர்போலியர்க்குப் பெருங் குற்றமாம். உண்மை உரைப்பின் உரோமா புரிப் பாலையாகிய லத்தீனுக்கும் இங்கிலீஷுக்குமுள்ள சம்பந்தமே சம்ஸ்கிருதத்திற்குந் தமிழுக்குமுள்ளதெனக் கொள்க. அளவில்லாத கிரந்தங்களை யுடையதாயினும் வத்தீன்மொழி விரவாத கிரந்தமொன்றும் இங்கிலீஷில் இல்லாதவாறுபோலவே சம்ஸ்கிருதமொழி சற்றஞ்சிலும் விரவாத கிரந்தந் தமிழுக்கில்லா திருக்கலாமாகவே. “அன்றியுந் தமிழ்நாற் களவிலை யவற்று – ஜொன்றேயாயினுந் தனித்தமி முண்டோ” என இலக்கணக் கொத்துடையார் முழங்கிய முழக்கம் வெற்றிருப்பியாயினமை அறிக. அன்றியும் வடமொழியில் இல்லாத புணர்ச்சி யிலக்கணங்களுங் குறியீடுகளும் வினைத்தொகை குறிப்பு வினை முதலிய சொல்லிலக்கணங்களும் உயர்தினை அஃறி ஜெக் கூறுபாடும் பால் விகுதிகளும் அகம் புறம் என்னும் பொருட் பேதங்களும் ஐந்தினையியல்புகளும் அவற்றின் துறைகளும் வெண்பா கலிப்பா கலித்துறை முதலிய செய்யுளிலக்கணங்களும் இவைபோல்வன பிறவுங் காலத் திற்குக் காலம் பிற்றை நாளிற் ரேண்றாது ஆதியிலக்கண மாகிய அகத்தியத்திலே முற்ற உரைக்கப்பட்டமையால் தமிழ் சம்ஸ்கிருதத்தினின்று பிறவாத தற்பாலை என்

பது பசுமரத் தாணிபோல் நாட்டப்படும். இவை யெல் லாம் ஒருவர் காலத்தில் அவ்வொருவராலேயே நூதன மாகப் படைக்கப்படற் பாலனவா? அகத்தியர் மகாரிஷி சுவரர், அன்னேர் இவற்றைக் கற்பித்தல் எளிதன்றேயெனின், நன்றா கடாயினை. ஐந்திர பாணிநீய வியாகரணங்களை நன்குணர்ந்தும், அவற்றுள்ள அதிகார முறைமை ஒத்து முறைமை சூத்திர முறைமைகளின் சிறப்பினைச் சீரித்திற் கண்டும், யாதொருகிரமமும் முன் வெடுபின் சம்பந்த சார்புமின்றித் தமிழுள் இயல் இசை நாடக இலக்கண விதிகளும் இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பு அணிவிதிகளும் நெறிமுறை பிறழக் கண்டபடி விரவத் தமது இலக்கணநால் இயற்றியமையானே அஃது எத்துணை வல்லாராயினும் ஒருவருக்கரிய தென்று உணர்க. அன்றியும் இஃது எத்தேசத்து எந்தப் பாலையினது அனுபவத்திற்கும் யுத்திக்கும் முழு விரோதமென்க.

தமிழ்ப்பாலையின் காலவாருத்தமானம் அபோத காலம், அகஷரகாலம், இலக்கணகாலம், சமுதாயகாலம், அநாதாரகாலம், சமணகாலம், இதிகாசகாலம், ஆதினகாலமென என் கூறுபடும். வரிவடிவின்றி ஒவிவடிவு மாத்திரமாய்நிகழ்ந்த காலத்தை அபோத காலமென்றாம். அஃது அகத்தியர்க்குமுன் சென்ற காலமாகும். அகத்தியர் தமிழ்மொழியை அவலோகித முனிவர்பாற் கற்றுணர்ந்தாரென்றும் அருகர் மதமுஞ், சுவாமியிடந் தமிழ்மொழியை யுஞ், சுப்பிரமணியக் கடவுளிடம் அதன் இலக்கணத்தை யும் ஒதியுணர்ந்தாரெனக் கூறுஞ் சைவர் மதமும் அகத்தியர்க்கு முன்னுந் தமிழுண்மைக்குச் சான்றாகும். சிலர் சுவடி எழுத்து நெடுங்கணக்கு முதலிய சொற்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஒரு அளவுக்கு வரிவடிவெழுத்தும் முன்னர் இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறுவர். இங்ஙன மாகவும், வடமொழி தென்மொழி மகோததி பருகிப் - படிமிசைத் தமிழ்மகா பாடியம் வகுத்துக் - குசைநுளி யதனினுங் கூரிய மதிபெற்றித் - திசையெலாந் தன்பெருமிசைநிறீஇ உயர்ந்த மகாஞ்சிய பெயர் சொல்லவும்

வாய் கூசுகின்றதே) சிவஞான முனிவரர் இதனை மறந்து, அகத்தியராற் றமிழ் பூமியில் உற்பத்தியாயின தெனக் கொண்டு, அகத்தியம் “அச்செந்தமிழ் நிலத்து மொழி யோடு முற்பட்டுத் தோன்றுநால்” எனவுஞ் “செந்தமிழ் நிலத்து மொழிதோன்றுங் காலத்துடன் ரேன்றியநால்” எனவும் மயங்குவாராயினர். “சிறிய கேள்வியோர் கழிய வுஞ் செருக்குடை யோரென் - றறிஞர் கூறிய பழஞ் சொலென் னளவிற்றே” யாயினுமாகுக. “முந்துநால்” “முந்தைநால்” என்பன முதனுற்குப் பெயர்களாகவும், இளம் பூரணரும் நச்சினார்க்கினியாரும் அவ்வாறே பொருள் கூறி “நிலத்தொடு” என்பதற்குச் செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு எனப் பொருளுரைத்திருப்பது கண்டாராகவும் “நிலத்தொடு முந்துநால் கண்டு” என்பதற்கு எண்ணுப் பொருளில் நிலத்தையும் (அதாவது நிலத்தின்கணுள்ள இயற்றமிழ் வழக்கையும்) முதனூலையுங் கண்டு எனச் செம்பாகமாகப் பொருள் வெட்ட வெளி போலக் கிடப்பதாகவும், இவர் உடனிகழ்ச்சிப்பொருள் கொடுத்து “முந்து” என்பதை வினைத்தொகையாக்கி, அறுகம்புல்லிற் றடக்கிய யானைபோல, இவ்வாறு இடர்ப் பட்டது காலகதியோ அன்றேற் பிற ஆசிரியர் மதங்களை மறுத்தலும் ஆங்காங்குத் தமது நூதன மதத்தை நாட்டுதலுந் தமக்கு என்றும் இயல்பாயினமை பற்றியோ அறியேம்.

**நடவினு யகமி ஸக்காய் நலமறிந் திடுவே மெங்க
விடையினக் கீர னில்லா திருப்பிளென் றவைசொல் வோனை
விடையினுன் றமிழ்நூல் கூறும் விதிவிலக் குணரா னென்றுற்
படியினில் யாவர் வல்லார் பாற்றமி ழடங்கிற் றம்மா!**

“அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொ லாரணங்கு”, “பொற்பொதிய மாமலையான் மொழி”, “பொற்பொதிய மாமுனி!புகன்ற தமிழ்”, “குறுமுனிவனர்தமிழ்” என வில்லிபுத்தூரராதியர் கூறியவெல்லாம் உபசார வழக்கென்கா: அல்லதூஉஞ் சுவிகாரபுத்திர தருமமெனக் கொள்ளினும் அமையும்.

அகத்தியரால் நெடுங்கணக்கு ஏற்பட்டது முதல் அகத்தியம் நிறைவேறியதுவரைக்குஞ் சென்ற காலத்தை அக்ஷரகாலமென்றும். அது சிறு காலமாயினாங் கைக் குழந்தை மழிலைபயின்று சிற்றில்கோலி விளையாடிய பருவ மாதவிற் பெற்று ரூற்றூர்க்குப் பேராந்தந் தந்த வயதா யிற்று. பின் நிகழ்வது இலக்கணகால மாகலானும் இலக்கியம் பிறந்தவழியே இலக்கணம் அமைவதாதலானும் அக்ஷரகாலமே தமிழுக்கு ஆதியிலக்கிய காலமென்றுங் கொள்க. அன்றியுஞ் சுருதியொப்பச் செவிவாயிலாய் அதற்கு முன்காலத்தினின்று வந்தனவும் பலவளவாதல் வேண்டும். அவ்வாறிருந்தனவென்றே துணிவாரும் * பல ரூளர். இதனை இவ்வாறு அக்ஷரகாலம் ஏற்பட்ட பிற பாழைகளின் உவமானப் பிரமாணத்தாலு முணர்க:

அப்பால் இலக்கண காலம். இது தொல்காப்பியன் அதங்கோட்டாசான் துராவிங்கன் செம்பூட்சேய் வையா பிகன் வாய்ப்பியன் பனம்பாரன் கழாரம்பன் அவின யன் காச்சைபாடினியன் நற்றத்தன் வாமனன் என்னும் பன்னிரு சீஷ்கும் அகத்திய ரிஷியிடத்தில் அவர் செய்த பேரகத்தியஞ் சிற்றகத்தியம் இரண்டும் முற்றக் கற்றுத் தத்தம் பெயரால் வேறுவேற்றிலக்கணஞும் அனைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து புறப்பொருட் பன்னிருபடலமும் எழுதிய காலமாம். அகத்திலிருந்து சிற்றில்கோலி ஆடிய சிறு

* திருவிளையாடற் புாணம்

விடைகோடு போவா ணேன்றை வேண்டின ணேகுந் தேயந் தொடை பெறு தமிழ்நா டென்று சொல்லுப வந்த நாட்டு னிடைபயின் மாந்த ரெஸ்லா மின்றமி மாய்ந்து கேள்வி யுடையவ ரென்ப கேட்டார்க் குத்தர முரைத்தல் வேண்டும்.

சித்தமா சகல வந்தச் செந்தமி ழியனு றன்னை
அத்தனே யருளிச் செய்தி யென்றன னனையான் றேந
வைத்தனை முசனு றன்னை மற்றது தெளித்த பின்னு
நீத்தனே யடியே னென்று நின்னடி காண்பே னென்றுன்.

மகவு ருதுவாயினுற்போல இதுவுந் தமிழனங்கிற்கோர் விசேஷ பருவமேயாம்.

அப்பாற் சமுதாயகாலம். அது மதுரைச்சங்கத்தார்காலமாகும். சர்வபூஷணைவுங்காரநாரியாய்த் தமிழ்மாது தருணதாதசையடைந்து அரங்கேறிய மகோற்சவகாலம் அதுவேயாம். அப்பொழுது அவளுடைய சீருஞ் சிறப்பும் இத்துணையவென்று சொல்லற்பாலனவல்ல. அக்காலத் திற்ரூண் அவள் சம்ல்கிருதநாயகனை மணந்தது. மணந்து மென! மாமியார்வீட்டு மருகன்போல இன்றியமையாவேட்கைக்குரியபோதன்றி மற்றும்படி ஒருசார் ஒதுங்கி யிருந்தமையாற் றமிழ் தன் சிறப்பிற் சற்றுங் குறையாதிருந்தனன். இது தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச் சங்கமென மூன்றாகும். இவற்றுள் முதற் சங்கத்தார்காலத்தே உற்பவித்து இடைச்சங்கத்தார் காலத்திற்கேடரியவாயினவெனவும் அகத்தியரோடு தொல்காப்பியரும் இடைச்சங்கத்தில் இருந்தனரெனவுங் கடைச்சங்கத்தி லுந் தொல்காப்பியர் வீற்றிருந்தன ரெனவுங் கூறுவாருமளர். அது யுத்திக்கிளைந்ததன்று. அவரவர் நூற் பெருமையான் வந்த உபசார வழக்காகக் கொள்ளலாம். அகத்தியத்தோடு தொல்காப்பியராதியோர் நூல்களுந் தலைச் சங்கத்தார் காலத்து நிலவியும் அகத்தியத்தையே அஞ்ஞானரூர் ஆதாரமாகக் கொண்டாரென்றும் அகத்தியரோதத்தினர் ஏற்காடையை விரோதத்தினால் ஏற்காப்பியம் அப்போது தலையெடாம விருந்ததென்றுந் தொல்காப்பியத்தின் சிறப்புத் தோன்றத் தோன்ற அஃது அகத்தியத்திற்குச் சரியா யெழுந்து இடைச் சங்கத்தாருக்கு இரண்டும் ஆதாரமாயின வென்றும் ஈற்றில் அகத்தியம் மகத்துவந் தாழ்த் தொல்காப்பியம் மேம்பட்டுக் கடைச்சங்கத்திற்குனே தனிநின்ற தென்றுங் கொள்வதே தகுதி. பான் டியன் அவைக்களத்து “அதங்கோட்டாசாற் கரிஹபத் தெரித்து” எனப் பனம்பாரரோந் கூறப்பட்டமையிற் ஏற்காப்பியமும் ஏனைப் பதினெருவர் நூல்களும் முன்

னர் உற்பத்தியாயும் பின் தலைச்சங்கத்தில் அரங்கேறிய தாகக் கொள்க.

“ நூலாநா லாயிரநா னூற்றுநாற் பத்தொன்பான் பாலாநா னூற்றுநாற் பத்தொன்பான்—மேலாநாற் பத்தொன்பான் சங்கமறு பத்தநா லாடலுக்குங் கத்தன் மதுரையிழ்சொக் கன்.”

என்னுங் காளமேகப்புலவர் வாய்மொழியைத் துணைக் கொண்டு தலைச்சங்கத்து வீற்றிருந்த புலவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மரெனவும், இடைச் சங்கத்துப் புலவர் நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மரெனவுங், கடைச்சங்கத்துப் புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மரெனவுங் கூறுவாருளர். அது சரியன்று. அவ்வச் சங்கத்து வீற்றிருந்தோர் முறையே அகத்தியனர், விரிசடையத்தனர், முருக முதல்வனர், முடிநாகராயர், நிதிக்கிழவனர், அதங்கோட்டாசிரியனர், பனம்பாரனர், தொல்காப்பியனர் மதலாய ஜிஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதியரும் இருந்தையூர்க் கருங்கோழிமோசியார் வெள்ளூர்க் காப்பியன் சிறுபாண்டரங்கன் திரையன்மாறன் துவரைக் கோமான் கீர்ந்தையார் முதலாய ஜிஞ்ஞாற் ரெஞ்பதின்மருஞ் சிறு மேதாவியார் சேந்தன்பூதனர் மதுரையாசிரியர் நல்லந்து வனர் மருதனிளநாகனர் உருத்திரசன்மனர் கபிலர் பரணர் கணக்காயனர்மகனர்நக்கீரனர் முதலாய * நாற்பத்தொன்பதின்மருமெனவும், அவ்வச் சங்கத்திற் ரத்தங்காவியம் அரங்கேற்றிய புலவர் தொகை நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதும், மூவாயிரத் தெழு நூறும், நானூற்று நாற்பத்தொன்பதுமெனவும், நூலும் உரையும் இரண்டும் சங்கத்தார் காலத்தனவாகிய இறையன ரகப்பொருளுரையாற் றெள்ளிதினுணர்க. அல்லாமலும் இதனேயே:

*நாற்பத்தொன்பதின்மர் பெயருந் திருவள்ளுவமாலையிற் காணக்கு

“ஏழேழோ டைக்னாறு மேமே மோபேங்தும்
ஏழேழுஞ் சங்க மிரிஇனூர் — ஏழேழ்சேர்
நாற்பதினு நாறுமுப்பா னேர்நாறு நாறுற்று
நாற்பதினேன் பான்வினூர் நாடு.”

என்னுஞ் சங்கத்தார் காலத்துச் செய்யுளும் வற்புறுத்தும்-
மூன்று சங்கத்திற்குங் காலம், முதற்சங்கத்திற்கு மூன்பின்
நாலாயிரத்தைத்தஞ்சூறும் இரண்டாஞ் சங்கத்திற்கு மூவா
யிரத்தைத்தஞ்சூறும் மூன்றாஞ் சங்கத்திற்கு இரண்டாயிரமு
மாக ஆகப் ० பதினையிரம் வருஷமென்ப. அவற்றுள் முதற்
சங்கங் காய்சினவழுதி முதற் கடுங்கோன்வழுதி ஈருக என்
பத்தொன்பதின்மர் பாண்டியரையும், இடைச் சங்கம்
வெண்டோட்செழியன் முதல் முடத்திருமாற ணீருக
ஜம்பத் தொன்பதின்மர் பாண்டியரையுங், கடைச் சங்
கம் முடத்திருமாறன் முதல் உக்கிரப்பெருவழுதி ஈருக
நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாண்டியரையு முடையன்;
பாண்டியருட் கவியரங்கேற்றனர் முதற் சங்கத் தெழுவ
ரும் இடைச் சங்கத்தைவரும் கடைச் சங்கத்து மூவரு
மாம். தலைச் சங்கத் தரங்கேற்றிய நூல்கள் தொல்
காப்பியம் காக்கைபாடினியம் அவினயம் நற்றத்தம்
வாமனம் புறப்பொருட் பன்னிரு படலம் முறுவல் சயந்-
தம் குணநூல் செயிற்றியம் பரிபாடல் பெருநாரை பெருங்

ஓ விவிலியநூலோ டோடி அதன் கதைகளையுங் கால
நிறுபணங்களையும் நம்பியவர்களுக்கு இஃதோர் கட்டுக்
கதைபோற் ரேற்றும். அவன் அறுபதினையிரம் ஆண்டாண்
டான் இவன் எழுபதினையிரம் ஆண்டாண்டான் என்னுஞ்
கற்பனைகள் போலாகாது, சங்கம் இரீஇய பாண்டியர்கள்
பெயரும் முறையும் தொகையும் ஆகமப்பிரமாணமாக
நமது கைக்கு வந்திருக்க, எவ்வெச்சாதியாரும் மனித
ருக்கு மிக நெடிய வயது கூறிய பண்டைக்காலத்திற், சரா
சரி ஓரோராசனுக்கு ஜம்பது வருடச் செங்கோன்மை
வகுத்த இந்திருபணம் யாதாயினுமொரு சமுச்சயமுமின்றி
முற்றவும் நம்பற்பாலதேயாம்.

குருகு களரியாவிரை முதலியன; அவர்க்கு நூல் அகத்தியம். அதில் இயற்றமிழ் இசைத் தமிழ் நாடகத் தமிழ் மூன்றும் வகுத்துரைக்கப்பட்டன. அவற்றுட் தொல் காப்பியம் முதலியவற்றில் இயற்றமிழும், பெருநாரை பெருங்குருகு முதலியவற்றில் இசைத் தமிழும், முறுவல் சயந்தம் குணநூல் செயிற்றியம் முதலியவற்றில் நாடகத் தமிழும் விரித்துரைக்கப்பட்டன. இவர் சங்கம் இரீஇயது கடல் கொள்ளப்பட்ட தெகுண மதுரையென்ப. இடைச் சங்கத்தரங்கேறியன கலி குருகு வெண்டாளி முதலியன. இவர்க்கு நூல் அகததியம் தொல் காப்பியம் மாபுராணம் இசைநுணுக்கம் பூதபுராணமென்பன. இவர் இரீஇய இடங் கபாடபுரம். கடைச் சங்கத்தில் அரங்கேறியன நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, நற்றினை நானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறு நானூறு, எழுபது பரிபாடல், கலி, பதிற்றுப்பத்துநாற்றைம்பது, சூத்துவரி, சிற்றிசை, பேரிசை முதலியன. இவர்க்கு நூல் முற் கூறியவும் புதியானுட்பம் பிரணிகை சாயித்திய மாதியவுமாம். இவர் சங்கம் இருந்த இடந்தற்காலத்துள்ள உத்தர மதுரை. இஃது இடைச் சங்கம் இருந்த கபாடபுரம் முடத் திருமாறன் காலத்துக் கடல் கொண்டபின் தோன்றியது: சங்கத்தார் காலத்து நூல் கள் அநேகம் இக் காலத்திலில்லாமல் அடியோடே இறந்துவிட்டன.

இற்றைக்கு ஏறக்குறைய * ஈராயிரம் வருஷத்தின்

* சங்கம் ஒழிந்தது சுத்த சந்திர வம்சத்திற் கடைசியாய் அரசு புரிந்த கூன்பாண்டியன் காலமென்று கொள்ளினும், அதன்பின் சோமசுந்தரன் முதற் பராக்கிரமன் வரைக்கும் நாற்பத்திரண்டு அநுலோம பாண்டியர்கள் அரசு செய்திருக்கின்றனராதலில், ஓவ்வோர் அரசனுக்குச் சராசரி இருபத்தைந்து வருடம் வைப்பினும் ஆயிரத்தைம்பதாகிறது. பராக்கிரம பாண்டியனை முறியடித்துத் துலுக்கர் முதன் முதல் மதுரையான்டு எண்ணாற்றைம்

முன்பு உக்கிரப் பெருவழி காலத்திற் சங்கத்தார் அதிக அகந்தை கொண்டு தெய்வசிந்தனையில்லாராய்ப் புலவர் களை அவமதித்துத் தம்நெறி பிசுகினபோது தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளூவ நாயாராலும் ஒளவை இடைக்காட்டாலும் அவமானப்பட்டுக் கர்வபங்கமடைந்து அத்தோடே சங்கமுழடிய வேதுவாயிற்று. சங்கத்துள் அரங்கேறியவற்றுட் டேவர்குறளே கடைசியானது. அதன்பின் ஏறக்குறைய இருநாறு வருஷங்கள் சேர சோழ பாண்டியர் அவைக்களத்திற் ரணக்குப் பேராதரவல்லாதிருந்துஞ்செந்தமிழ்ச் செல்வி தன் சிறப்புக் குறையாமல் உலாவிக் கொண்டிருந்தனன. அக்காலத்துனையே ஐந்தாவதான அநாதார காலமென்று குறிப்பித்தோம். அதுனைப் புத்தர் காலமென்னிலும் இமுக்காகாதென்றுகொள்க.

பது வருட மென்பது இதிகாசரால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டது. ஆதலிற் கூன் பாண்டியன் காலமே இரண்டாயிரம் வருஷத்திற்கு முன் பின்னையிற் ரென்றறிக. அன்றியும் ஸ்ரீ இராமர் இலங்கைக்கு வந்தது அநந்தகுண பாண்டியன் காலம்: அவன் கூன் பாண்டியனுக்கு முன் அறுபத்து மூன்றாவது பாண்டியன். ஆதலாலும் இத்தொகை அதிகமல்லவென்று காணக. மேலும் இற்றைக்கு முவாயிரத்தைஞ்ஞாறு வருஷத்தின் முன் இருந்த வியாசர் காலத்தவானுகிய அர்ச்சனனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுத்த சித்திரவாகன் மதுரைக்குச் சமீபமான பூழி என்னும் மனலிபுரத்தில் அநந்தகுணபாண்டியனிலிருந்து பதினெட்டாவது பாண்டியனுகிய சித்திரவிக்கிரம பாண்டியன் காலத்திற் சிற்றரசு புரிந்தவன். இதனாலும் இக்கால நிர்ணயந் தவரென்பது தெள்ளித்திற் புலப்படும். மேலும் கூன்பாண்டியன் காலத்து ஞானசாரியராக எழுந்தருளிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் மரபிற் றற்காலம் வரைக்கும் ஆசாரியாபிஷேகம் பெற்றேர் நூற்றுப் பதினால்வர் இஃதொன்றே கூன்பாண்டியன் காலம் இற்றைக்கு ஈராயிரம் வருஷத்தின் மேற்பட்டதென்பதை எட்டுண்ணும் ஜயமறக் காட்டும்.

அப்பாற் சமணர்காலந் தொடங்கியது. தமிழில் மிக அருமையான இலக்கிய இலக்கண கலைக்கியான நூல் கள் அநேகஞ் சமனவித்துவான்களாற் செய்யப்பட்டி ருக்கின்றன. சங்கத்தின் பிற்காலஞ் சமணர் தலைப்பட்டது தாயிறந்த பெண்ணுக்கோர் சற்குண நிறைந்த சிற் ரூத்தாள் வாய்த்தது போலும். * புத்த வைஷ்ணவ வித்துவான்கள் ஆண்டாண்டுத் தலைமைபெற்ற காலத் திற் ரமது மத சார்பான சில நூல்கள் இயற்றின தன்றிச் சர்வ சானோபகாரமாகிய கிரந்தம் ஒன்றுஞ் செய்.

* இலக்கண இலக்கிய கலைக்கியான கருத்தாக்களையன்றிச் செவ நாயன்மாரை யொப்பச் சமயாதீதமான தொண்டர்கள் ஆழ்வாராதியரை ஈண்டுக் குறித்திலேம். வஞ்சகச் சூதினால் வடவேங்கடத்தைக் கைப்பற்றியது போல வும் விக்கினேசவரரைத் திருநாமஞ்சாத்தித் தும்பிக்கையாழ்வாரென்று கொண்டதுபோலவுந், தமிழ் நாலுடையார் தஞ்சமயத்தாரில் யாருமில்லாத குறையை நிவிர்த்திக்க முயன்று, வல்லடி வழக்காக, வைஷ்ணவர்கள், சாதியில் ஒச்சனுஞ் சமயாசாரத்திற் பிடாரிபூனுமாகிய கம்பருக்கு ஆழ்வார் நாமஞ் சாத்தியும் அடிப்பட்ட சிவாசாரிய குலத்துப்பிறந்து சாம்பரியந்தஞ் சிவார்ச்சனையே செய்த பரிமேலழகரை அரிமேலழகுறூஉம் அன்பமையந்த ணன் பரிமேலழகனென வாய்ப்பகட்டுப் பேசியும் யாது பயன்? ஊரை உலைமுடியான் மறைக்கவா!! வைஷ்ணவருட்டமிழ்க் காப்பியஞ் செய்கார் வில்லிபுத்தாராழ்வார் ஒருவரே. இவர் அருணகிரியிற் சிவநிந்தனை செய்து கண்ணிழந்து அச்சாப நீங்கும்பொருட்டுச் சிவபரமாக ஒரு நூல் செய்ய ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்டுங் கொடிய வைஷ்ணவராதவிற் நன்மதாபிமானத்திற்குப் பங்கம்வராது சிவஸ்துதி இடையிடைவிரவிவரவும் வெளித் தோற்றத்திற் கண்ணன் சரிதையாகவும் பிறர் மயங்கப் பாரதத்தைச் சாபநிவர்த்திக்காகவே செய்தனரென்றுணர்க. இதனுண்மை அருணகிரியார் ச.ரித்திரத்தால் நன்கு வெளிப்படும்.

திலர். இது தமிழ் தம் பெயருக்கு மோனையாகாது கோபம் போலும். சமணரோ அங்ஙனமாகாது தமிழ் விருத்தியில் மிக முயன்றவர்கள். தமிழ் கற்கப்புகும் மாணுக்கர் பெரும்பான்மையும் படிக்கும் நிகண்டு நன்னால் காரிகை நம்பியகப்பொருள் முதலிய சிறு கிரந்தங்கள் மாத்திரமல்ல புலவர் பெருமான்களாலுங் கல்வி வல்ல அரசராதியோராலும் வியந்து துதிக்கப்படுஞ் சிந்தாமணி முதலிய பெருங் காப்பியங்களும் அநேகம் அவர்களாற் செய்யப்பட்டன. பெரியவுங் கடியவுஞ் சிறந்த நடையை யுடையவுமாகிய பல கிரந்தங்களுக்கு மிக மாண்பு பொருந்திய உரைகளைமுதிவைத்த நச்சி ஞார்க்கினியாரும் பின்பு சைவ மதத்தை அநுசரித்தவராயினும் முன்னர்ச் சமனர் சூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். இதனால் மேற்கூறிய கிரந்தமெல்லாம் ஈண்டு வகுத்த சமணகாலத்திற் செய்யப்பட்டன வென்று கொள்ளற்க. இவற்றுட் சில பின்வரும் இதிகாசாதின் காலங்களில் எழுதப்பட்டன. அவர்கள் தன்மை இன்னதென்று மெய்ப்பத்தற்கு எடுத்துக்காட்டாக இதனை ஈண்டுக் கூறனாலேம். இவர்களுள்ளுட் சிந்தாமணி யெழுதி இப்போது ஆயிரத் தெண்ணாறு வருஷமிருக்கலாம். இவர்களிடந் தமிழ் பரிபாலனம் பெற்றது ஒருத்தேசம் முந்நாறு வருஷத்திற்குண்டு.

இவர்கள் காலத்தில் அநேக சமஸ்கிருதப் பதங்கள் தமிழில் வந்து கலந்தனவாயினும் வண்டு கைக்கொண்ட கிருமிபோலவும் வேரின் வாய்ப்பட்ட எருப்போலவுஞ் சமஸ்கிருத நிறமும் மணமுமின்றி ஆர்த்தபம் மயிடம் பகுதி விகுதி முதலியன போலச் சுத்த தமிழ்முருவமாகவே திரிந்து வந்தன.

அப்பால் முன்பின் எண்ணாறு வருஷம் இதிகாசகாலம். பற்பல புராண காவியங்களுங் கலைஞரான நூல்களும் இக்காலத்தில் எழுதப்பட்டன வாயினுந் தமிழிற் சிறந்த இதிகாசங்களாகிய நெடதம், பாரதம், இராமாயணம், இரகுவமிச மென்பன தோன்றிய கால

மாதவில் இதிகாச காலமென்றால். வடமொழியிலிருந்து புராணத்திகாசங்கள் சமயசாஸ்திர ஸ்தல மான்மியங்கள் கணித சோதிடாதிகள் சுத்த சம்லகிருதாகாரமாய்த் தமிழில் மொய்க்கத் தலைப்பட்டதும் வடமொழிப் பிரளையத்தைக் கண்டு தமிழ் சகிக்கலாற்றாலும் மூழ்கியதும் இக்காலத்திலேதான். அதுமட்டோ போகர் முதலிய ஆயுணாலாரும் பிரகர் முதலிய கணிதவல்லாருஞ் “செந்தமிழனங்கின் திருமேனியெல்லாம் - வெந்தமல் கொழுத்தி வெதுப்பிய வாவெனக் - கொடுந்தமிழ் மலிந்து கொப்புளித் தெழுந்து” புண்படச் செய்ததும் இக்காலமே. இதில் அதிவீரராமன், புகழேந்தி, ஒட்டக்கூத்தர், கம்பர், அம்பிகாபதி, தமிழ்தண்டி, வில்லிபுத்தூரர், வரந்தருவார் முதலிய பெரும்புலவர்கள் சேர சோழ பாண்டிய தேசங்களில் எழுந்து சொலித்தனர். தொண்டை மண்டலத்திற் கச்சியப்ப சுவாமிகள் சேக்கிழார் முதலிய புராணகவீச்சரர்கள் சிறப்புற ஞேங்கினர். ஈழமண்டலத்தில் அரசுகேசரி செகராச சேகரர் முதலிய தமிழ் வல்லோர் தலைப்பட்டனர். பின்பு படிப்படியாகத் தமிழ்க்கல்விக்கு அரசுபரிபாலனங் குறைந்தது. சம்லகிருதம் வல்லாருக்கு மேன்மையுண்டாயது. தமிழ் தனி நில்லாது தத்தளித்து, வடமொழி வல்லார் கைப்பட்டு அம்மைவார்த்த உடம்புபோலத் தேகமெல்லாஞ் சம்லகிருதத் தழும்பு ஏறியது. கொப்புளித்த திருமேனியிற் கொடுமுள்ளுமேறிய தென்னத் திசைச் சொற்கள் வந்து மரீஇன. ஈற்றில் ஏழரை நாட்டுச் சனியும் பிடித்தாற் போல, “ஆவீன மழைபொழிய இல்லம் வீழ அகத்தடிமை சாவமனையாள் மெய் நோவ — மாவீரம் போகுதென்று விதை கொண்டோட வழியிலே கடன்காரர் மறித்துக்கொள்ளச் — சாவோலை கொண்டொருவ னெதிரே யெய்தத் தள்ளவொண்ணு விருந்துவரச் சர்ப்பந் தீண்டக்—கோவேந் தன் ரூதர் நின்று கடமை கேட்கக் குருக்களுந் தட்சணைக்கு வந்து குறுக்கிட்டாரே” யென்று துலுக்கசேனை வந்து விழுந்து தேசத்தைச் சூறையாடி ஆங்காங்கு இறவாதெஞ்சிய புதிதகங்களையும் அழித்தகன்றனர்,

அப்பாற தற்காலத்து நிகழும் ஆதீன காலமாம்: இது சந்தான குரவர் காலத்தையும் சேர்த்து இற்றைக்கு * எழுநாறு வருஷத்தின் முன் ரேட்டங்கியது. சரஸ் வதியாலயமாய்க் கல்விக்களஞ்சியமாக முதன்முதற் றமிழ்நாட்டில் மட்மேற்படுத்திய மகான்மா ஸ்ரீ கைலாச பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்துப் பிரதம பர மாசாரியராய் எழுந்தருளிய ஸ்ரீஸ்ரீ நமசிவாய தேசிகரே. இவர் மரபில் முன்னர் நான்காஞ் சந்தானகுரவராகிய உமாபதி சிவாசாரியராற் சில சித்தாந்த சமய சாஸ்தி ரங்களேயன்றிச் சாவிவாகன சகாப்தம் 1200 அவைற் கோவிற்புராண முதலிய பல அரிய இலக்கியங்களுஞ் செய்யப்பட்டன. பின்னர் ஈசான தேசிகரெனத் திருநா மம் வழங்கப்பெற்ற சுவாமிநாத குரவரால் இலக்கணக் கொத்தும், அவரது மாணுக்கர் சங்கரநமச்சிவாய தேசிக ரால் நன்னால் விருத்தியும், வேலப்ப தேசிகராற் பறிய ஓர்ப் புராணமும் அகத்தியர் வரத்தாற் செகத்தி லுற்ப வித்து அவர் ஒருக்கடலுண் மீழ்ந்தால் யாமிருக்டலுண்டு

* காஞ்சி நகரத்திற் காமக்கோட்டி பீடமும் கன்னட தேசத்திற் சிங்கேரி மடமும் இதற்கு வெகுகாலத்தின்முன் தோன்றி ஆண்டும் பல நூல்களும் பாஷ்யங்களுஞ் செய் யப்பட்டுள்ளனவாயினும் அவையெல் லாஞ் சம்ஸ்கிருதத்தி லாயினமையால் அவற்றைச் சேர்த்திலேம். கூன்பாண்டி யன் காலத்ததாதவிற் றிருநானசமபந்த மடம் இதற் கும் முந்தியதாயினும் முதலிலே மதுரையில் ஞானசரிய பீடமாகமாத்திரம் ஏற்பட்டுப் பின் நாயனார் காலத்திலே தானே திருநெல்வேலியைத் தனக்கு மூலஸ்தானமாகப் பெற்ற அம்மடம் அழிந்துபோனமையானும் அதிற் றமிழ் பரிபாலிக்கப்பட்டுங் கிரந்தங்கள் எழுதப்பட்டும் இருந்த தாகத் தோன்றுமையானும் அதனையும் ஒழித்தனம். அதற்கு உபயமடமாகிப் பின் மூலத்தானத்துவம் பெற்று ஒங்கிய மதுரை மடமே திருவிளையாடற் புராணம் இயற் றிய பரஞ்சோதி முனிவர் முதலியோர் எழுந்தருளப்பெற் றுத் தமிழ்க்கல்வியைப் பரிபாலனாஞ் செய்தது.

மிழேமா வெனத் தென்கலை வடக்கைக் கடல்களை முற்றக் கற்றுநந்தித்த சிவஞான யோகிஸ்வரராற் ரெஷல் காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி தருக்க சங்கிரகம் அன்னம் பட்டயம் புத்தம்புத்துரை காஞ்சிப்புராணம் முதுமொழி வெண்பா முதலிய மிக்க சாதுரிய கிரந்தங்களுங் கற்று வல்லோர் அனைவராலும் நன்கு மதிக்கப்படும் பெறஞ் சிறப்பினையுடைய திராவிட மகாபாவியமுஞ் செய்யப் பட்டன.

கல்வி விருத்தி செய்து சமயஸ்தாபனம் பண்ணும் பொருட்டுத் தமிழ்நாட்டிற் றருமபுராதீனம், திருவண்ணமலை யாதீனம், மதுரை யாதீனம், மங்கலபுரத் துச் சங்கமாதீனம் முகலிய மடங்கள் ஆதீனங்கள் வேறும் பல அங்கங்கே தர்மசீலோத்தமர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அவற்றின்கண்ணும் இவ்வாறே காலத்திற்குக்காலஞ் சமய சாஸ்திரங்களன்றி இலக்கிய இலக்கண கலெஞான நூல்கள் செய்தோர் தருமபுரத்திற் குமரகுருபர சுவாமி கள் சம்பந்த சரணைய சுவாமிகள் சம்பந்த சுவாமிகள் வெள்ளியம்பலத்தம்பிரான் சச்சிதாநந்த தேசிசர் சிவப் பிரகாச சுவாமிகள் திருவாரூர் வைத்தியநாத நாவலர் முதலியோருந், திருவன்னமலை யாதீனத்தில் அமிர்தவிங்க சுவாமிகள் குகை நமச்சிவாயர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் ஆடியபாத சுவாமிகள் சுப்பிரமணிய சுவாமிகள் முதலியோரும், மதுரையிற் பரஞ்சோதி முனிவர் முதலியோரும், மங்கலபுரத்திற் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் முதலியோரும் அநேகர் உளர். தம்மை யடைந்தவர்களுக்குக் கல்வி கற்பிப்பதும் அவருட் பரிபக்குவ தசையுடையோரை ஞானசாரிய அபிஷேகங் செய்துவைப்பதும் புலவராய்த் தம்பால் வந்தோருக்குப் பல பரிசளிப்பதும் அவருட் சிரே ஷ்ட வல்லமை யுடையோரைத் தமது ஆதீனவித்துவான்களாக நியோகித்துச் சிறப்புச் செய்வதும் இன்னேரன்ன பிறவுமாகிய ஆதீன பரிபாலனம் இல்லாதொழியின் இது வரையிற் றமிழ் மிகவுங் குறைந்து போய்விடும். தமிழின் மகிமை இப்பொழுது இவர்களாலேயே நிலைபெற்றது.

அரசாட்சியாருந் தமது வித்தியாசாலை மாணுக்கருக்கு அவரவர் சொந்தப் பாதையையுங் கற்பிக்கும் விருப்புடையராய்த் தமிழ்ப்பிள்ளைகளுக்கும் அவரது சுயபாதை கிய தமிழை ஒரோவழி ஒதுவிக்கின்றனர். நீந்துதற் ரூழிலைக் கற்பிப்பான் ஓர் நீராசிரியன் கற்பானை ஏரி நதி கிணறு கு என்க வளில் இறங்க விடாது குடத்திற் ரண்ணீர் மொண்டு சிறு குழியில் விட்டுக் கால்மறையாத் தண்ணீரில் மாரடிக்க விட்டாற்போலக், கடனீரெனில் உடல்கியும் உப்புப் பூக்குங், குள்நீரெனிற் சளிபிடிக்குந் தலைநோவுண்டாம், யாற்று நீரெனிற் சர்ப்பந்தீண் மேல் முதலை பிடிக்கும், என்று ஒரோர் நூலுக்கு ஒரோர் குற்றஞ் சாற்றி ஒன்றிலும் இறங்கவிடாது ஒரு நூலில் ஒரு குடமும் இன்னெரு நூலிற் பின்னெரு குடமுமாக அள்ளிவைத்துப் படிப்பிக்கும் அவரது முயற்சியாற் பெரும் பயன் வினைவதேயில்லை. அவரிடங் கற்றுத் தமிழ் வல் லோராயினுரை யாண்டுங் கண்டிலேம். அன்றியும் இவ்வித்தியாசாலைகளில் * நிகண்டுகற் றிலக்கிய வாராய்ச்சி யில்லாதார்க்குச் சிற்றிலக்கணங்களை மாத்திரங் கற்பித்தலால் அன்னேர் வா வந்தானெனக் கண்டு கா கந்தா னென்றஞ் சா செத்தா னெனக் கண்டு தா தெத்தா னெனவுங் கூறுவர் போலத் தமிழைப் பலவாறு விபரீதப்படுத்துகின்றனர். இதனாற் றமிழுக்கு வருங் கெடுதி யைக் குறித்து மிக அஞ்சகின்றேம். இவ்வாறு வினாந்த விபரீதங்களுக்குச் சில உதாரணங்காட்டல் தகுதியாயினும்

* ஐரோப்பைய பாதைகள்போல ஒவ்வொரு மொழியுந் தன் சுயருபமாகப் பக்குவிட்டு நில்லாது பலவாறு பரியுந் தன்மையவாய்ப் புணர்ந்து நிற்குஞ் சப்ஸ்கிருத தமிழ் வாக்கியங்களை, அவற்றுள் பதங்களை அர்த்தத் தோடு முன்னர் ஓனர்ந்தாலன்றிப் பிரித்துப் பயன் கொள்ளுதல் அருமையாதவில், அமரம் நிகண்டு முதலிய முதலே கற்றல் மிக அவசியமென்பது இத்தேச மொழி வல்லார் துணிவு.

பிறர்க்கு விரோதமா மென்று விடுத்தனம். இலக்கியங்களைப் போதுமான அளவு கற்பிப்பாராயின் இலக்கணத்தை ஒருங்கே ஒழித்து விடினுங் குற்றமுறை. இலக்கிய வல்லாருக்கு இலக்கணந் தானுபமையும். இஃது எந்தப் பாலைக்குஞ் சாதாரண தர்மம். இங்கிலீஷ் பாலையில் மகாபாண்டித்தியமுள்ளோர் சிலர் தாம் இங்கிலீஷ் இலக்கணஞ் சிறிதுங் கற்றதே யில்லையென்று சொன்னதை நாம் காதாரக் கேட்டிருக்கின்றோம். தமிழில் நல்ல பிரபந்தங்கள் நூல்கள் எழுதினாலோர் பலர். அவ்வாறிலக்கணப்பயிற்சி இல்லாதா ரென்பது யாருமறிவர்.

மேல்வகுத்த காலங்களுள் இந்நாலுடையார் காலஞ்சமணர் காலமென்று கொள்க. வீரராசேந்திர னெனவும் விக்கிரம சோழனெனவும் பெயர் வழங்கிய வீரசோழன் காலத்தில் அவன் கீழ்ப் பொன்பற்றி யூரிசிற்றரசு புரிந்த புத்தமித்திர அரசனால் எழுதப்பட்டு அவ்வீரசோழனது பெயர் வகிக்கப் பெற்றமையே இந்நாலெழுதி முன்பின் ஆயிரத் தைஞ்ஞாறு வருஷஞ் சென்றிருத்தல் வேண்டுமென்பதற்குச் சான்றாகும். மேலும் “ஏதமறு சகாத்த மெழுநாற்றில்” ஸ்ரீ கச்சியப்பசவாமிகள் ஸ்காந்தம் அரங்கேற்றிய போது “திகடசக்கரம்” என மொழிபுணர்ந்ததற்கு விதிகாணபிக்கும் பொருட்டு இந்நால் கொண்டுவரப்பட்டமையானும், அக்காலத்துப்புலவர்களுக்கு இந்நாற்பெயருந் தெரியாமலிருந்தமையானும், தமது காலத்து நாலாயின் அவர்கள் தமக்கு நாதனமாயிருந்த அவ்விதியை ஆட்சேயியாமல் ஒத்துக்கொள்ளார்களாதலானும், இந்நாலின் அருமையை அவர்கள் மிகவியந்து கொண்டமையானும் இஃது அவர்காலத்திற்குப் பல நூறு வருஷங்களின் முன்னர்ச் செய்யப்பட்ட தென்பதற்கு மயக்கமில்லை.

இந்நாலாசிரியர் ஒரு சமணர். உரையாசிரியருஞ் சமணரே. அந்தச் சிறப்பில் அவர்க்குப் பெருந்தேவனென்று பெயர் குறித்திருப்பினுஞ் சமணர் தமது வித்துவான்ககளைத் தேவரென்று சாதாரணமாய்ச் சொல்லும் வழக்க

முண்டாதவின் இவரதியற்பெயர் வேறுயிருக்கலாம்: பாரதப் பெருந்தேவனாருங் கவிசாகரப் பெருந்தேவனாரும் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு மேற்பட்ட இவர் காலத்துக்கு முன் இருந்தவர்களாதவின் அவர்கள் இவரினின்று வேறென்பது சொல்லவேண்டியதில்லை. அன்றியும் அவர்கள் சமணரல்லர், உரையில் எடுத்துக்காட்டாகப் பல செய்யுள்களை விக்கிரம சோழன் மகன் மகனுகிய அநுபமன் சோழனது புகழாகப் பாடிச் சேர்த்ததனால் உரையாசிரியரும் ஆசிரியரும் ஒரே காலத்தினராயிருத்தல் வேண்டும். உரையைக் “கடஞகவே நவின்றுன்” என்றுரைச் சிறப்புப்பாயிரத்தார் கூறினமையால் அவர் புத்தமித்தி ரனார் மானுக்கரிலொருவரென உத்தேசிப்பாரும் பலருண்டு.

முதல் வழி சார்பு மொழிபெயர்ப்பு என்னு நாலுள் இஃது சார்பு நூல். அகத்தியத்தினவழி இயற்றமிழ் விரித்துனர்த்திய தொல்காப்பியமுங் காதந்திர காவிய தரிசனங்களும் இதற்கு முதனாலென்ப. பொருளதிகாரத் துறையில் நாடகத் தமிழும் விரவிவரும் அலங்காரத்தைத் “தண்டி சொன்ன — படிவட நூலின் படியே யுரைப்பான்” என ஆசிரியர் கூறியது தண்டியாசிரியர் வட நூலில் இயற்றிய காவிய தரிசனமாமெனக் கொள்க. அதனைத் தமிழில் வடநூலின்படி தண்டியாசிரியர் இயற்றிய தண்டியலங்காரமெனச் சிலர் மயங்குப. சிலர் ஒரு தண்டியே வடமொழி தென்மொழி இரண்டிலும் வஸ்ராய் உபயகவியென நாமம் வழங்கப் பெற்றிருந்தன ரென்றும் அவரே காவியதரிசனந் தண்டியலங்காரம் இரண்டிற்கும் ஆசிரியரென்றும் ஆதலால் அவற்றுள் எதனை முதலாகக் கொள்ளினும் அமையு மென்றங் கூறுப. இருசாரார் கூற்றுந் தப்பென மறுக்க. தண்டியலங்காரமியற்றினார் அம்பிகாபதியின் புத்திரர். அம்பிகாபதி கம்பர்மகன். கம்பர் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் வெண்ணென்ற நல்லூர்ச் சடையப்ப முதலியார் முன்னர் “என்னிய சகாத்த மெண்ணாற் றேழின்மேற்” றமது இராமாயணம் அரங்கேற்றியவர். இதற்கு நாற்றேழு வரு

ஷத்தின் முன் குமர சோட்டத்தில் அரங்கேறிய ஸ்காந்தத்திற்கு வீரசோழியத்தினின்று இலக்கண விதிகாட்டப் பட்டதாதலால் இஃது பொருந்தாமை காண்க: அன்றி யுங் காவிய தரிசனஞ்செய்த தண்டியாசிரியர் ஒரு சமனர்கள் தண்டியலங்காரமுடையார் சைவர்: ஆதலால் இருவரும் வேறு. மிகப் பழைய நூலாகிய காவிய தரிசனமே வீரசோழியவலங்காரந் தண்டியலங்காரம் இரண்டிற்கும் முதனாலரயிருந்ததென்க.

கரவிகிதங்களால் எட்டுப் பிரதிகளிற் காலந்தோறும் புக்க அக்ஷரவழவுஞ் சொற் சிதைவும் வாக்கியப் பிறழ் வும் இத்துணையவென்று சொல்லறபாலதன்று. இதி காச சிரோரத்தினமாகிய இராமாயணத்தை எழுதி அரங்கேற்றிய கம்பர் சோழன்மேற் கொண்ட சில வெறுப்பினால் அவனுரை விட்டு இருபது முப்பது வருஷங்கு சேரனிடம் போயிருந்து பின்பு சோழனைக்காண அபேட்சையுடையாராய்த் திரும்பி வரும் வழியில் ஒரு மடத்திலே சில வித்துவான்கள் சேர்ந்து இராமாயணப் பிரசங்கம் செய்துகொண்டிருந்தனர். அஃது தனது இராமாயணப் பிரசங்கமெனத் தெரியாதிருந்துங் கற்றுரைக் கற்றுரீர்காமுறுதல் இயல்பாதலின் கம்பர் யாது பிரசங்கமாயினுமாகுக கல்விப்பிரசங்கங் கண்டுங் கம்பன் புறம்பொழுகலாமா வென்று, தன்னை இன்னுளென்றன்னேர்க்குத் தெரிவியாது யாரோ வழிப் பிரயாணக் காரன் பேரலூள்ளே சிலநேரம் போயிருந்து ஒன்றையொன்று பார்த் தெழுத எழுதப் பிரதிகள் தோறும் புக்க வழுக்கங்குந் திரிபுகங்கும் அதிகப்பட்டிருந்தமையால் அஃது தனதிராமாயண மென்று மட்டிடாமற் றன்வாக்குஞ் செய்யுட்கங்கும் இடைக்கிடை யாரோ சொருகுகவிகள் சேர்த்திருப்பதாகச் சொன்னாராம். ஒருவர் காலத்திலே இவ்வளவாயின் ஆயிரத்தைஞ்ஞாறு வருஷத்துத்திரிவு எப்படியிருக்கலாமென்பதை அநுமானித்துக் கொள்க.

இரு தேசத்தில் வழங்கிவரும் பிரதிகளை மாத்திரம் பார்த்தார்க்கு இம்மாறுபாட்டின் பெருக்கந் தோன்றுது.

மதுரைப்பிரதி திருநெல்வேலிப் பிரதிக்கு வேறு. யாழ்ப் பாணத்துப் பிரதி இவ்விரு தேசப் பிரதிகட்கும் வேறு; தஞ்சாவூர்ப்பிரதி முதன் முன்றிற்கும் வேறு. சென்ன பட்டினப் பிரதிகள் இவையெல்லாவற்றிற்கும் வேறு. எழுத்தத்திகாரத்துஞ் சொல்லத்திகாரத்தும் அத் துணைப் பெரும் வித்தியாசம் இல்லை. அதற்கு நியாயம் சொல்லிக் காட்ட வேண்டியதில்லை. அப்பால் மூன்றுத்திகாரங்களிலும் பிற்காலத்தோராற் செய்யுள் உரை உதாரணமென்றிவை யெல்லாந் தங்கடங்கள் மனம்போன வழியே மாற்றப்பட்டன. சில செய்யுளும் உரையும் ஒருங்கே தள்ளப்பட்டன. பழைய உதாரணங்களை நீக்கிப் புது உதாரணங்கள் பின்னால்களிலிருந் தெடுத்துப் பதிலாகச் சேர்க்கப்பட்டன. தென்தேசப் பிரதிகளில் அலங்காரத் தின் பிற்பகுதி முழுவதும் யாப்பிற் சில பகுதியும் மூலமும் உரையும் ஒருங்கு பிறழ்ந்து செய்யுட்டொகையோடு மாறிப்போயின. இதனாற் பிற்காலத்தாராற் சேர்க்கப் பட்ட உதாரணங்கள் இப் பதிப்பிலும் பலவிடத்துக் கொண்டு மென்றஞ்சுகிறோம். அது கொண்டு நூலின் பழையை மறுக்கற்க.

இ மூன்று விரலைக் காட்டிக் கட்டிலிற் கால்போலப் பஞ்சபாண்டவரையும் ஆறு கோணத்திலும் நிறுத்துக் என்பான் தொகை விபரீதத்தோடு விரலை வாலென்றுங் கட்டிலைக் கடாலென்றும் பஞ்சபாண்டவரைப் பிஞ்சுசுப் பாகற் காயென்றும் மாற்றி எழுதிவைத்தால் அம்மொழியைச் சரிப்படுத்தல் இலோசாகுமா? அதுபோலவே “விலாசம் பரிசர்ப்பம் விதாதம் சமம் நாபம் நமதுதி பிரகமம் நிரோதம் பரியுபாசனம் வச்சிரம் புட்பம் உபநியாசம் வருணசங்காரம் இவை பயிர்முகத்தில் அங்கம் பகின் மூன்று” என்பது “பிவாசம் விருத்தியபம் விவாசம் தாவனபம் சயதூரகம் மரிசோதம் பரியானம் பாவைச் சிரம் செல்வம் வருணசங்கரம் இவை பிரதிமுகத்திலங்கும் பதின்மூன்று” எனக் கிடந்த ஏட்டுப் பிரதிகளோடு பட்ட பிரயாசைக்குப் பிரயாசையென்னுஞ் சொல் போதுமா?

முதலினின்று முடிவுவரைக்கும் ஒரொருவரி ஒரொரு நொடியாகவே கொண்டுமைத்தோம். ० ஏடுகளிலிருந்த பிரகாரம் 186 வது பக்கத்திற் பதித்திருக்கும் “மால

० வேறும் ஒரு பிரதியில் அகப்பட்ட நான்காவது ரூபத்தைத் திருநெல்வேலித் தாசில்தார் ம-ா-ா-ஸ் சின் னத்தம்பிப்பிள்ளையவர்கள் அனுப்பிவைத்தனர். அத் செய்யுளைச் சரிப்படுத்த முயல்வோர்க்கு உபயோகமா மென்றெண்ணி அதனையும் ஈண்டுக் குறிக்கின்றோம்.

“மாலவன் முதலிய விமையவாதி பவானபுயிரெவன் மிககால எனழிலல் னனகாரிய வியலங்கிககெ செடனின் குருவாம தெவாகாங ககவான நகமில தாசில னென்ற பொன்றிவன னெதிரிபவன பகவன் மகாமுணாவா சொ னன மணகாலன னறுவெத நானென்னான கழகுநாடன மிலக னறுனனிய வென்று கந்து சொரிய மிரெயிலெய தாயொலி ஞஞு கூதாதாதம ரொங்க மவாம மாண்டா நதவினாக கொலப்பூண மாலைச்சாாபின மகிழ்த தொ னரிக கயசசடை யெத்தூண்டினியுயிர் மெறப காட்டெண் ண்யலாாநன னெடுமாலை யிடக்கிளியை ததமால கொளா ய வின்னினிலாாமனல லாவிழி ததனா சிறப்புக கூவிசி பன ஞெறக ரொபபெண ஞாநதுநிக கிலுவாயத தாாங கொளகை யிஞெயதிதா ததாா விவிவி லொயவெக துதுணை யா வெலவென றுவள வினவிகுதிரொ.”

“கயிலிய கொவள னறன்னை ககிாம”

“பாரிந்னகுடை யினடங்கவெ - சொரிநிரதற கிருந்த மாலனெ”

“கொவணமாலை மாவாரெநதா வராமாலை மாறுச”

“காதமதணிடததுல கண்ணினமான பெநது மானி தாதுகுமா ணடதனது குறுமானி”

“புவிதானிட நதுலவி ரண்டா ாடடயதுநா டாளாகி முடடவி ாாசெந்திரனி”

வன முதலிய’’ என்னுஞ் செய்யுளை எடுத்துத் திருத்த முயல்வோருக்கு இந்நூலில் யாமெடுத்த உழைப்புச் சிறிதே விளங்கும்.

பிரதி எத்துணைப் பழையதோ அத்துணை அதன் மாறுபாடுகள் குறைவு. ஆனால் பூர்வ பிரதிகள் பாண வாய்ப்பட்டு எழுத்தொன்றற்குப் பாணவரி மூன்றென்றால் யாதுதான் செய்யத்தக்கது!! ‘‘ஓளவையாராணை யொன்று’’ என்று சாபம் பெற்றுக்கிடந்த பிரதிகளின் ஏடுகளை ஒன்றைவிட்டொன்று பிரித்தெடுத்ததே பேரற்புத் மாயிற்று. பழும் பிரதிகளுள் ழீலழீ திருவாவடுதறைப் பெரிய சற்குருநாத சுவாமிகள் தயை கூர்ந்து கட்டளை யிட்டருளியது நெடுங்காலத்தது. கைவிட்டுக் கடன் கொடுத்த கைப்பிரதிகள் திரும்பி உடையார்பால் மீள் வதரிதாகிய இயல்பினையுடைய இக்காலத்தில், முன் நம்மை அறியாதவர்களாயினும் நமது பிரார்த்தனையை மருது கிருபை புரிந்ததுமன்றி ஆதீனத்துப் பழும்பிரதிகளுட் பல நாளாகத் தமது பரிசனத்தைக் கொண்டு தேடுவித்து எடுத்தனுப்பிய பரிபூரண கிருபைக்காக மிக்க கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். பெரிதும் ஈஸ்திதி யில் இருப்பதால் உங்கள் காரியத்திற்கு உபயோகமாக காதென்று எண்ணுகின்றோம், என்று சுவாமிகள் கட்டளை யிட்டருளிய பிரதியே அவர்கள் ஆசிர்வாதத்தினால் நமக்கு மற்றெல்லாவற்றிலுஞ் சிரேஷ்ட பிரதியாயினது. சமுச்யம் நிகழ்ந்த இடமனைத்திலும் அதனையே ஆதாரமாகக் கொண்டு மற்றத் தேசத்துப் பிரதிகளை அதற்கு உபபலமாக வைத்துப் பரிசோதனை செய்து எடுத்த முயற்சியை ஒருவாறு நிறைவேற்றின்றோம்.

ஆயினுந் தற்காலத்திற் றமிழ் நாடுகளில் வழங்கும் பிரதிகள் அனைத்தினும் இப்பொழுது யாம் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தும் ரூபம் மேலானதென்று கொள்வதே யன்றி ஏட்டுப் பிரதியின் ஆதாரமில்லாது யாம் ஒரு மொழியும் மாற்றிலேமாயினும், இதுதான் ஆசிரியரெழுதிய சுத்தரூபமென்று கொள்ளறக். அனைத்து மாறு

யாடுந் திருத்தி ஆதிருபங் காட்டுதல் இனி எத்துணை வல்லார்க்கும் அரிது. பிறநூற்றுணிவிற்கு மாறுபட்டுந் தற்கால வழக்கத்தை விரோதித்துஞ் சரியான அர்த்தம் x புலப்படாமலுஞ் சமுச்சயம் நிகழ்ந்த இடத்தும் எல்லாத் தேசத்துப் பிரதியும் ஒத்திருந்தனவற்றையும் யாம் சிறிதுந் திருத்திப் பதிப்பித்திலேம். அவற்றைத் தம் மதத்தின்படி திருத்துதல் அறிவுடையோர்க்கு இயல்பன்று.

முன்னேர் மொழிபொருளே யன்றி யவர்மொழியும் பொன்னேபோற் போற்றுவர் பொற்புவர்—அன்னேர் நடையிடையத் தம்வழியே நாட்டி மொழிமாற்றல் கடையிடையர் மாட்டுவினை காண்.

என்னுஞ் செய்யளிற் கூறியபடி அஃது துணிவு, திரிபு. ஜயம் இவற்றினை முறையே உடைய உத்தமர், மத்திமர் கடையருள் விபரீத அறிவினையுடைய மத்திமர்க்குஞ் சந்தேக ஞானத்தையுடைய அதமர்க்கும் உரிய தொழில் என்றுணர்க. பிரதிகள் அனைத்தும் ஒத்திருந்தமைபற்றி

x அர்த்தம் புலப்படாதனவற்றிற்குச் சில உதாரணம் 127-வது பக்கத்தில் யாப்புப்படலம் 33-வது காரிகை யுரையில் வரும் மேற்கோட் குத்திரங்களிற் காண்க. பெரும்பான்மைய பிரதிகளில் ஒழிக்கப்பட்டமையானும், அவற்றிற்கு ஆதாரம் வடநூல்களினுங் காணப்படாமையானும், அர்த்தந் தெரியாதன வற்றை அச்சிட்டும் பயனின்மையானுஞ் சில வித்வசனர்கள் அவற்றை நீக்கி விடும்படி சொன்னார்கள். இறந்துபோகவிடாது நிலை நிறுத்துவதேயன்றி உலகத்திற்கு வீரசோழியத்தை உணர்த்துவது நமது நோக்கமன்றுதலானும் இவ்வாறு பொருள் விள்ளாதிருந்தன சில பின்னர் வீசகணி தாதாரமாகக் கணக்கேற்றியபோது புலப்பட்டமையானுங் கூட்டுதலும் மாற்றுதலும்போலக் குறைத்தலும் ஒருவர் நூலைப் பதிப்பிப்போர்க்குப் பெருங் குற்றமாதலானும் அவற்றை இருந்த வண்ணம் ஒப்பித்தனம்.

நாந் திருத்தாதொழிந்து விட்டவற்றை வழுவெனக் கண்டுழித் திருத்திக் கொள்ளுதல் நூலை வாசிப்போர் கடனம் ஆதலால் அவர்க்கு,

ஓரா தெழுதினே னயினு மொண்பொருளை
ஆராய்ந்து கொள்வ தறிவுடைமை—சீராய்ந்து
குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்.

என்று உரையாசிரியரே எழுதியிருப்பதை இவ்விடம் நினைப்பூட்டுகின்றேம். நல்ல வித்துவான்களுள்ளும் அநே கர் தாம் வீரசோழியமென்னும் பெயரைக் கேட்டதன்றி நூலைப் பார்த்தறியேமெனப் பலபல சமயங்களில் நமக்கு நேரே சொல்லினார். ஆதலால் அழிந்திரந்துபோன நூல் களுட்டானு மொன்றுகி இன்னுஞ் சில காலத்தில் மருந்துக்கு மகப்படாமற் போய்விடுமென் றஞ்சி, அதன் பாவியயவ்வன் சொருபங் கிட்டாதாயினுங் கிடைத்தவரைக்கும் அதனைக் காப்பாற்றுதலே இதனை இப்போது அச்சிடு வித்தநோக்கமென் றணர்க.

வடநாற் பயிற்சி யில்லாத எனக்குப் பொருள் யாப் பலங்காரங்களில் வரும் அரிய சம்ஸ்கிருத விதிகளிற் றுணை செய்தோராய, அடியேனது பரமாசாரியர் வேதாரணியாதீனம் ஸ்ரீலஸ்ரீகைலாயநாத சந்நிதிக்கும், சென்னபட்டினம் பச்சையப்பமுதலியார் பாடசாலைச் சம்ஸ்கிருத பண்டித ராகிய ஸ்ரீமத். மண்டைக்குளத்தூர் கிருஷ்ணசாஸ்திரியாருக்கும், யாழ்ப்பாணம் நீர்வேலி மா-ா-ஸ்ரீ சிவ சங். சிவப்பிரகாச பண்டிதருக்கும் மிக்க வந்தனஞ் சொல்லுகின்றனன்.

சந்தனத் தருவைச் சார்ந்திடு வேம்புந் தகைமணமே தந்திடு மென்பவச் சால்பெதற் காமிந்தத் தாரணியில் அந்தமில் கேள்வி அறிஞரை நாளு மடைந்தவென்சொல் சந்தமு றுதிருந் தாற்றவ றுர்வயிற் சார்வதுவே.

சென்னபட்டணம் }
விச ஞூ சித்திரை மீ }
வெ

சி. வை. தா.

வீரசோழியப் பதிப்புப் பற்றிய

சிறப்புக் கவிகள்

1.

தஞ்சாவூர்

சதாவதானம் - சுப்பிரமணியஜயர் சொல்லிய

அறுசீர்க்கழி நெடிஷடி ஆசிரியவிருத்தம்

சொல்துளைத்த நாவலர்க ளௌமுதிவைத்த

முதுவீர சோழி யத்தைச்

செல்துளைத்த புள்ளியன்றி மெய்ப்புள்ளி

விரவாத சென்னை ஸேட்டிற்

பஸ்துளைத்து வண்டுமண அமுதவரி

யெமுத்தெனக்கொள் பரிசி னுந்து

கல்துளைத்த வெமுத்தாவச் சிட்டன்தா

மோதரங்க கலைவல் லோனே.

2.

புரசை

அஷ்டாவதானம் : சபாபதிமுதவியார் சொல்லிய

நேரிசைவண்பா

கல்லா மகலியைநீள் காசினிக்கு ராமனியல்

நல்லாளாச் செய்ய நலமென்கோ — சொல்லாருந்

தாமோ தரன்வீர சோழியமுன் தந்ததக்கோர்

தாமோ துருவாத் தரல்.

3.

கோப்பாய்
வித்துவான் - சபாபதிப்பிள்ளை சொல்லிய

நேரிசைவெண்பா

மாயைதனி னின்றுவகம் வந்தவா வென்னுகோ
மேயவிந்திர சாலமென வின்னுகோ — போயவுருத்
தொல்லையது !போல்வீர சோழியந்தா மோதரன்றன்
வல்லமையா வின்றுபெற்ற மாண்பு.

4.

துரைத்தன வித்தியாசாலைத் தமிழ்ப் புலவர்
தொழுவூர் - வேலாயுதமுதலியார் சொல்லிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்
புனாடென் ருரைக்குமுரை போயடங்க
வொருகோழிப் பூழி யின்வீ
றினநாடா வகைப்படைத்த வீரசோ
ழியமெங்கே யெங்கே யென்னத்
தினநாடு புலவர்மனங் களிதூங்க
வெளிப்படுத்த திறத்தை நோக்கிக்
கனநாடி யெவர்தாமோ தரமிவர்க்கென்
றியற்பெயராற் கருதி ஞரே.

5.

தி ரி சிர பு ர ம்
சோடசாவதானம் - சுப்பராயச்செட்டியார் சொல்லிய
நேரிசைவெண்பா

வழுவாகும் வன்மகர வாய்ப்பட்ட நாலைத்
தழுவாத்தா மோதரவேள் சாலவ் — வழுநீக்கித்
தந்ததுமுன் வன்றெண்டர் சார்கரா வாய்ப்பனவற்
றந்ததனை யொக்குந் தகைத்து.

6

சொர்னாதபுரம்

துவாத்ரிம்சதவதானம் - இராமசாமிச்செட்டியார்
சொல்லிய

நூரிகைவெண்பா

இறந்தபூம் பாவை யெலும்பிளைச்சம் பந்தர்
சிறந்தபெண்ணைச் செய்த சிறப்பாம்—திறம்பலசேர்
தாமோ தரன்வீர சோழியத்தார் சாற்றுருவம்
பூமீ தியைத்ததெனப் போற்று.

7.

சுன்னகம்

அ. குமாரசவாமி உபாத்தியாயர் சொல்லிய

கட்டளைக்கலித்துறை

பொன்னிற் பொலிந்திடும் பூணைக்கு மாக்களைப் போன்ற
[சொல்லிற்
பன்னரைப் பாரிற் பரவுவர் காண்வன் பரலுலத்தைச்
சொன்னம் தாக்கிய தாமோத ரேந்திரான் ரெஞ்சுகழை
யென்னென்ப வோலிதற் கோர்ரச வாதமு மீடல்லவே.

பொன்பற்றிகாவலன், புத்தமித்திரனூர் இயற்றிய இவ் வீரசோழியம்: யாழ்ப்பாணம் சி. வெ. தாமோதரம்பிளையால் பெருந்தேவனு ருரையோடு பலதேசப் பிரதிரூபங்களைக்கொண்டு பரிசோதித்துச் சென்னை சின்னையநாடார் அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. ஐய ஹு மார்கழி மே; 1895.

2. கலித்தொகைப் பதிப்புரை

கயிலை மன்னிய கடவுட எனுக்கிர கத்தி
னியஸ்பு காட்டிமற் றேழையேம் பொருட்டுரு லேய்ந்த
செயல்கை ஸாயநா தக்குரு திருமறைக் காட்டிற்
பயில வாய்ந்ததென் றுய்ந்தவ னினையடி பணிவாம்

திங்க ளாம்பலுஞ் செங்கதிர்ச் செல்வன்
கோங்கவிழ் நறையிதழ்ப் யங்கய மலகு
நீர்மிசை யலாத்துஞ் சீர்வறி தரங்
வளமலி யுலகி லுளநிறை புலமைக்
கலைக்கதிர் கொடுக்கருஞ் சிலைக்கிணை கடந்த-

என் இதயமுஞ் சிறிதறிவு உதயமாம்படி பார்மிசைப்
பக்குவிட நெகிழ்த்திய மிக்க சிறப்பினையுடைய,

ஈன்னை முத்துக் குமாரன் றுணைக்கழல்
சென்னி நாவொடு சிந்தை திருந்தவைத்
தன்ன முதறி வாளர் பதந்துதித்
திந்தி லத்தில் வுரையின் றியம்புகேன்.

தமிழ் சுயபாஷையென்பதூஉம், அதன்பெயர் திருவிட-
மருங்கைன்று தமிழ் மொழியே யென்பதூஉம், அஃது பரத-
கண்டத்தில் எப்பாஷைக்கும் பிந்தியதன்றென்பதூஉம்,
எவ்வாற்றினும் பிறபாஷைகளுக்குத் தாழ்ந்த தொன்றன்
றென்பதூஉம் வீரசோழியப் பதிப்புரையில் ஆகேஷப் நிரா
கரணசகிதமாக விவரித்தெழுதி யிருக்கின்றேன்.

ஆயினும் எங்கூற்றை நன்குணராது, திரவிடமென்
னுஞ் சம்ல்கிருதபதந் தமிழெனத் திரிதற்கு மார்க்க
மில்லையென்று யான் மறுத்ததுபோலச் சிலர் மயங்கி,
வெகு கஷ்டப்பட்டு விதிநாட்டித், திரவென்பது தவ்வாகி
யும் வகரடகரங்கள் மகர முகரங்களாகியும் மருவி அம்
மீறு கெட்டுத் தமிழாயிற்றென்று பல்லுதாகரணங்கள்
காட்டி வாதித்து, இனியான் தம்மதத்திற்கு உட்படுதலே

தக்கதென்றும் போதித்தனர், இப்படி மருவுதற்கு விதியில்தென்று யான் யாண்டுஞ் சாதித்திலேன். இதுவும் ஒரு பெருமயக்கே. தமிழென்பதற்குந் திரவிட மென்பதற்கும் உள்ள சப்த பேதத்தைக் குறித்து விசாரிப்புழி யன்றே இது பயன்படுவது? அன்றியும் மருஉ மொழி யிலக்கணமுமொன்று உளதாக விதிவிதியென்று மாரடிக்க வேண்டிய தலைவிதிதா னென்னே? மருஉவிற்கு ஒருவழிப் பட்ட விதியுண்டா? திரவிடந் தமிழென மரீஇயிற்றெற்றன் ஒரு போதாதா? தமிழென்னுஞ் சொல் தமிழ்ப்பாலைச் சுயமொழியா திரவிடமென்னும் வடமொழித்திரிபா எஃதுண்மையென ஆராய்ச்சி செய்வான் புகுந்தபோதே திரவிட மென்பது தமிழென மாறுதற்கு விதியுண்டென்று யான் ஒத்துக்கொண்டதுதானே போதருமல்லவா?

இனி இவர் கூற்றின் சாராமிசத்தைச் சிறிது கவனிப்பேம். மதுரையில் ஒரு திருமலை நாயக்கன் இருந்தனன், சென்னையில் ஒரு திருமலை நாயக்கன் இருந்தனன், இரு வரும் வடுகர், சென்னைக்கும் மதுரைக்கும் மிகச் சுஞ்சிலும் விரைவிலும் போய்வரத்தக்கதாகப் புகைரத வீதியுண்டு, ஆதலால் இரண்டிடத்தும் இருந்தது ஒரே திருமலை நாயக்கன்தா னென்பதே. இஃதென்ன தர்க்க லக்ஷணம்! என்ன விபரீதம்!! ஒரேகாலத்தில் இருந்தாரென்று கொள்ளினும் இது சித்தாந்தமாகாதே, பின்னை அகத்தி யர்காலத்தின்முன் தொட்டுள்ள பதினாறுமிரம் வயதுள்ள தமிழ்ப் பதத்தையும் உச்சயினிபுரத்தில் இரண்டாயிரம் வருஷத்தின்முன் பிறந்த திராவிடபதத்தையும் ஒன்றென்றால் யார்தான் நகையார்? முதாதை திருமன்றவிற் பெளத்திரன் சந்தன தாம்புலம் பரிமாறினை னென்பதற்கும் இதற்கும் யாது பேதம்? தமிழென்னும் பதத்தை எடுத்தாண்ட அகத்திய தொல்காப்பியர் காலத்துச் சம்லிகிருத நூலுடையோராய நாரத வியாச வசிஷ்டராதியர் வாய்மொழியினின்று திரவிட சப்தம் வழங்கியதை முதற் காட்டியன்றே பின்னர் இம்மதம் நாட்டப் புகுதல் வேண்டும்? சிவபெருமான் அகத்தியரைப் பொதியிற்கு அனுப்பிய கதை ஸ்காந்தம் முதலிய பழைய புரா

ணங்களில் உளதாகவும், ஆண்டுத் திரவிட சப்தத்தைக் காண்கிலமே. ஆவசியபூராணம் பாகவதம் முதலிய பிற்றைநாள் நூல்களிலன்றே அது முளைத்தது? யான் போகும் இடங் கலைவல்லோரும் முனிவரும் நிறைந்த பெரு மாண்பினதாதலில் அவர்கள் மொழியை உபதே சித்து எஃனை ஆண்டனுப்புக என்றதன்றித் திரவிட மென்று கேட்டதில்லையே.

வியாசர் புராணங்கள் செய்த காலத்திற் ரமிழ் இல்லை, இருப்பினன்றே அதன் பெயர் வரும். இஃ தொன்றே தமிழ் பிற்றைநாளது என்பதற்குச் சான்றாக மென்றும் வாதிப்பார்போலும். புராண இதிகாசங்களி னகத்துச் சேய்ஞ்ஞலூர் மணவியூர் முதலிய சுத்த தமிழ்ப் பெயர்கள் கூறப்பட்டுக் கிடப்பதே தமிழ் அவர்காலத்து உண்மைக்குச் சான்றாகும்.

ஓன்றினின்று ஒன்று பிறந்தது உண்மையாயின், அதற்கு வேறு ஏது காட்டி முடிவு செய்யாமல், எழுத் திலக்கண விதியினால் ஒன்றனை ஒன்றன் யாயென்று கூறி, அதுமாத்திரத்தாற் ரமது மதந் தாபிக்கப்பட்டதென்று முழங்குவது ஆன்றேர் அறிவிற்குப் பெருமையன்று. மேலும் ஸ்தாபனப் பொறுப்பும் அவரதே. எழுத்திலக்கணவிதி யொன்று மாத்திரமே கொண்டு நியாயம் பேசில் (Wall) உவால் என்னும் அங்கிலேய பதம் பந்தல் பந்தர் சாம்பல் சாம்பரென்றுற்போல வகரம் ரகரமாகிப் பிரவாளம் பவளம் யிரயாணம் பயணமென்றுற்போல ஆகாரங் குறுகிச் சீலம் சுசீலம் சுகம் சுசுகமென்றுற்போலச் சுப்பிரத்தியம் பெற்றுச் சுவரென்னுந் தமிழ்ச்சொற் சனித்ததென்றுஞ் சிவிறி விசிறி யென்றுற்போல (Horse) ஹோர்ஸ் குதிரையென்றும் (Rice) றைஸ் சோறென்றும் ஆயிற்றென்றுஞ் சொல்லலாமே. (Sunday) ஸ்டே முதலிய வாரப் பெயர்களெல்லாம் ஸன்னினின்று குரியனும் முனிவிருந்து சோமனுந் தியூஸ் ஸ்யூத்தென மாறிச் செவ் வாரயும் பிறந்ததென்று சாதிக்கலாமே. இதுவா அந்தோ! இவர்கள் கற்ற எழுத்திலக்கண முடிவு?

இனிக் கால நிர்ணயத்தையாவது கொஞ்சமேனுங் கவனிக்கின்றார்களா? சோமசுந்தர பாண்டியனென்ற பெயரை ஒருவற் கதிகம் வகித்தல் தகாதென்றாற் போலக் கிரேக்கர் இந்தியாவிலே ஒரு சோமசுந்தர பாண்டியனேடு இற்றைக்கு 1500 வருஷத்திற்கு முன் கொண்டாட்ட முடையராயிருந்தனராதலால் அவனே ஆதி சோமசுந்தர பாண்டியனென மயங்கி மதுரைத் திருவிளையாடற் சரிதை யெல்லாம் முந்தநாளைச் சரிதை யென்று துணியுங் காலுவலாகிரியர் கூற்று எத்தன்மையது? இன்னேரன்னேர்க்குத் தமிழ்க்கு 16,000 வயதும் திரவிடத்துக்கு 2000 வயதுமென்று யாங் காட்டுவதனால் யாது பயன்?

மேலும் ஆனாம் பங்கசங் கிரீடமென் றின்னன வொப்பத் தமிழென்பதுந் திரவிடமென்பதும் ஒரு பொருளனவா? அதுவுமன்று. அங்கம் வங்கங் குலிங்கம் வங்காள மென்றூற்போலத் திராவிடம் முதலில் நாட்டைக் குறித்துப் பின்னர் ஆகுபெயராய் அந்நாட்டு மொழியைக் குறிப்பது. அங்கர் வங்கர்போலத் திராவிட ரென்பது திராவிட தேசத்தாரென்னும் பொருளதன்றித் திராவிடபாடை பேசுவோரென்னும் பொருளுடைய தன்று. தமிழ் அங்ஙனமன்று. தமிழரென்றூற் றமிழ் நாட்டாரென்னும் பொருளே தொனியாது தமிழ்மொழி பேசுவோரென்னும் பொருளே தொனிப்பது. சம்ஸ்கிருதத்தினின்று தமிழில் வந்த சொற்களுக்கு இவ்வாரூய பொருட்பேதமின்று. சம்ஸ்கிருதத்திற் குறிக்கும் பொருள் எதுவோ அதுவே தமிழகத்துங் குறிக்கப்படும். இதனாலும் தமிழுந் திரவிடமும் வேறுவேறென்பது போதரும்:

இன்னும் இரண்டொரு நியாயந் தமிழ் வழக்கை ஒட்டி ஈண்டுக் கூறுவன். தமிழ் திரவிடத்தின் திரிபாகியவடமொழியாமாயிற் பஞ்ச திரவிடமென்பார் பஞ்ச குற்றம் பஞ்சகேள்வி பஞ்சதொழில் பஞ்சதாயர் பஞ்சதினை பஞ்சபாலென்று இன்னேரன்ன தொகைகளை ஒழித்துவிட்டாற் போலப் பஞ்ச தமிழென்பதென்றும்

விலக்கிவிட்டதென்னே? ஜவகைப் பொருள் தொக்க வடமொழிப் பெயர்களெல்லாம் பஞ்ச என்னும் என்னுப்பெயர் புணர்தற்பாலவன்றே? முத்தியைத் திரிதீயென்னார் முப்பழத்தைத் திரிபழமென்னார் அஃதொப்ப முத்தமிழத் திரிதமிழென்னார். மேலுந் திரிபுரத்தைத் திரிபட்டனமென்னார் பஞ்ச பாதகத்தைப் பஞ்சமறமென்னார் அவ்வாறே பஞ்சதிரவிடத்தையும் பஞ்சதமிழென்னார். வேறென்ன சாட்சி வேண்டும்? சிறுகால் அருகி வழங்குஞ் சதுர்மறை சத்தகடலென்னும் அற்பவழக்கு விலக்கென்றெழுதிக. அதுவும் அடிப்பட்ட ஆன்றேர் வழக்கன்று. கொடுந்தமிழின் பாற்பட்ட இழிவு வழக்கேயாம். பஞ்சதமிழ் திரிதமிழென்று அங்குனே இழிந்தும் வழங்கிற றில தென்பது யான் கூறவேண்டியதில்லை.

உரியநெய் தாளதாமரை எனல்போலத் தமிழப் பிள்ளை தமிழப்பல்லவன் தமிழவன்னஸ் தமிழநாகன் எனத் தமிழென்னுஞ் சொல் அகரச்சாரியை பெற்று வருதலும் அஃது ஆரியமொழி யல்லாத சுத்த தமிழ்ச் சொல்லாதல் பற்றியே யென்றறிக. தமிழில் மகர ஈறுபெற்று அதுபற்றி அத்துச் சாரியை சேரப்பெற்ற சில மொழி தவர் யாதொரு சொல் தமிழ்ச் சாரியை பெற்றது அது தமிழ்ச் சொல்லென்றே துணிக.

இனி ஆரியத்தில் வழங்கிய திரவிட மென்னும் பெயர் யாது பொருளைக் குறித்தது? அப்பொருள் உள்ள இடத்தில் யாது பெயர் அதற்கு நிகழ்ந்தது! பல்லாயிர வருஷமாகத் தமிழ் தனக்கொரு பெயரில்லாமலா இருந்தது? என்று யான் கேட்டதற்கு முகமென்னும் பெயர் வடமொழியினின்று வருதற்கு முன்னே தமிழில் முகத்திற்கு யாதுபெயர் வழங்கிற்றென்றாங் கேட்பாருளர். யாதாயினும் ஒரு மொழியில் இரண்டோரெழுத்துச் சம்ஸ்கிருதத்திற்குந் தமிழிற்கும் பொதுவாயின் அது சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து வந்ததென்று சாதித்தல் சரியன் றென்றும் இங்கீலிலுள்ள பாதர் மதர் ஒப்பத் தமிழிற்பிதா மாதா என்றிருத்தலால் ஒன்றினின்று ஒன்று

வந்ததன் ரென்றும் யான் வற்புறுத்தியதைச் சிந்தை செய்தனராயின் முகமென்பதும் அங்களே இருமொழிக் கும் பொதுவென்று கொள்ளாது இவ்வாறு கேட்பது சாத்தியக் கோளென்னும் போலி நியாயமல்லவா? சம்ஸ் கிருதமொழி ஒன்றுவது பயிலாத கலித்தொகை முதலிய சங்கத்தார் நூல்களில் முகமென்பது எத்தனையோ இடத் தில் வருகின்றதே. அன்றியும் முகமென்னும் பலபொருளாருசொல் தயிழ்த்திரிசொல்லென்பது அதற்குச் சம்ஸ் கிருதத்தில் வழங்காத பொருள்களும் வழங்குவதினாற் போதரும். இதுபோலத் திரு அகம் புதன் தாமரை மனமென்ற ந்தெருடக்கத்து அளவிறந்த சொற்கள் இருமொழிக்கும் பொதுவாயுள்ளனவற்றை ஒன்றற்கே உரிய தென்று கோடல் நடுவுநிலைமையன்று. ஒருமொழி பல பாலைக்குப் பொதுவாய் நிகழ்வது பாஷா சம்பந்தம் உணர்ந்தோர்க்கு நூதனமன்று. திருமண் திருநீறு திருவிழா அங்கை அஞ்செவி புதன்கிழமை செந்தாமரை முதலிய செந்தமிழ் வழக்கும் புனர்ச்சியும் சம்ஸ்கிருதமணமுமில்லாத பண்டைய சுத்த தமிழ்நூல்களில் ஆங்காங்குப் பல இடங்களிலுங் காணலாம்.

இவற்றேடு பெரும்பாலும் ஊடாடாது பிற்றைக் காலத்தனவாகிய இதிகாச புராணதிகளிலும் சமயசாஸ்திரங்களிலும் மிக்க பயிற்சியுடையோரே தமிழின் தொன்மையையுஞ் சுவயத்துவத்தையும் நன்குணராமல் அதனை வடமொழியினின்று உற்பத்தியாயிற்றென்பர், இலக்கணக் கடலாகிய ஈசனதேசிகரே இவ்வாறு மயங்கின ரெனின் மற்றையோர் பிழைப்பது அதிசயமா? இவர், “அன்றியுங் தமிழ்நூற் களவிலை யவற்று— ஜொன்றே யாயினுந் தனித்தமி முன்டோ” என்று கூறி யதே அவர் இந்நூல்களிற் பயிலாமைக்குச் சான்றூம் தமிழ்செய்த தவக்குறைவே அன்னேர் வடமொழிச் சாக்ரத்தில் முழ்கி ஆனந்தித்துத் தமிழை அலட்சியங்கெய்தது.

* வடநூற் பயிற்சியில்லாத என்போவியர் இவ்வித ஆராய்ச்சியில் ஒரு முடிவுகாண அருகரன்றென்று சிலர் வாதித்தனர். காண்டல் கருதல் உரையென்னும் மூன்று பிரமாணங்களே அறிவிற்குக் கருவியாம். அவற்றுள் முன்னையது இவ்வாராய்ச்சிக்கு ஒவ்வாது: பின்னைய வற்றுள்ளங் கருதல் காண்டலானும் உரையானும் பெற்ற சாதனங்கள் மேற் சென்று நிகழ்வது: ஆதலால் உரையே ஈன்டு இன்றியமையாததாம். இனி இவ்வரைப் பிரமாணங் கல்வி கேள்விகளால் அடைவது. இவற்றுட் கேள்வியில்லாக் கல்வி சிறப்புருது. கல்வியின்றியுங் கேள்வி சிறப்புறும்: “முற்றப்பகலு முனியா தினி தோதிக் – கற்றவிற் கேட்டலே நன்று.” திருவள்ளுவ நாயனருஞ் “செல்வத்து ஸௌலாந்தலை” என்றது அதனையே. பின்னைச் சம்ஸ்கிருத நாற்களின் பொருள் அந்நாற்களில் வல்ல புலவர் வாயிலாகக் கேட்டறிந்த-

* “வடநூற் பயிற்சியில்லாத எனக்கு” என்ற யான் வீரசோழியப் பதிப்புரையில் எழுதியது அப் பாஜூயறிவு சிறிதும் இன்மையான்று. சம்ஸ்கிருதத்திற் சந்தியுங் கிரியையும் பாடம்பண்ணி அமரமும் நானர்த்தரத்தினாலியும் ஒது இதோபதேசமும் ரகுவமிசமும் பார் த்துளேனுயீ னுஞ் சின்னால்கற்றுப் பண்ணாம்புலவர்போலத் தம்மை மதிப்பார்போலாது என் வடமொழியுணர்ச்சி ஒருணர்ச்சையன்றென்று யான் கருதியமைபற்றியே யெனக் கொள்க. தமிழிலேதானும் யான் என்னை ஒரு பொருளாக மதி யாமை தொல்காப்பியப் பதிப்புரையிற் பண்டிதர் கவி ராசர் வித்துவான் புலவனென்றின்னேரன்ன பட்டத் திற்கு அருகனுகாது இன்னும் பலகாலந் தமிழ்ப் படித் தற்கு உரிமைபூண்டு நிற்கும் என்போலிய ரென்பதனை விளங்கும். நமது தமிழ்நூல்களுக்கு வந்த விதியையும் கையெழுத்துப் பிரதிகளின் கதியையும் அவை அடைந் திருக்கும் ஸதிதியையும் பார் த்துச் சகிக்கமாட்டாமை யோன்றே என்னை இத்தொழிலில் வலிப்பது.

அறிவின்மேல் யுத்திபூர்வமாகக் கருதல் நடந்துழி வருங் குறைவு யாதோ? அன்றியுங் கல்வியாலாகும் அறிவிற் கேள்வியான் வருவது நாறுமடங்காகுமே. ஆதலாற் பல காலும் விபரீத உணர்ச்சியையுந் தருவதாகிய கல்வியே இதற்கு உபகாரப் படுவதன்றென மறுக்க:

“எப்பொருள் யார் யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண் மெய்ப்பொருள் கான்ப தறிவு”

வடமொழியின் மகத்துவத்தை யான் எஞ்ஞான்றும் எட்டுணையும் அவமதித்திலேன். தமிழ் அனுதியென் ரூவது சம்ஸ்கிருதத்திற்கு முந்தியதென்றுவது கொள்கிலேன். ஆரியர் வருதற்கு முன் பரதகண்டத்திலிருந்த பாஸூ தமிழெழன்றும் ஆரியரால் முறியடிக்கப்பட்ட தமி மூர் ஒதன்றிசைச் சென்று சேர சோழ பாண்டிய ராச்சியங்களை ஏற்படுத்தினார்களென்றும் ஆதலாற் பரதகண்டத் திற்குத் தமிழே முந்தியதென்று சாதிப்பா ருளராகவும், யான்

“இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவ ரிசைவாய்ப்ப இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிசைபரப்பும்

ஓ இதற்கு அயற் சாட்சிகளும் பிற உளவென்றேன்: சென்னை ஹெகோர்ட் சிரேஷ்ட நியாயாதிபதியா யிருந்த சர் சாள்ஸ் தேனர் துரையவர்கள் இமயமலைச் சாரலில் இருக்கும் ஒரு வேடச் சாதியாருடைய பாஸூ தமிழோ டொற்றுமையுடையதென்று தெரிவித்தனர். இதனால் தென்றிசைச் சென்றேர் பலராகச் சிலர் வடதிசைச் சென்று மலையடிவாரங்களிற் குடியுறைந்தன ரென்றுங் காலாந்தரத்திற் பல விகற்பங்களை யடைந்த அவர் தமிழ் இப்பொழுது பிறதொரு பாஸூயாயிற்றென்றுங் கொள்ள லாம். இங்கு வந்த தமிழரினின்று சிதறி நீலகிரியிலுங் குடகத்திலும் வதிந்த தோடர் குடகர் பாஸூகளும் அன்ன என்றறிக.

இருமொழியு மான்றவரே தழீலையினு ரென்றுவில்
இருமொழியு நிகரென்னு மிதற்கைய முளதேயோ”

என்ற முனிவரர் பதத்தைச் சிரமேற்றங்கி இருமொழியுஞ் சமத்துவ முடையன வென்றும் ஆகவே தமிழிறகுச் சம்ஸ்கிருதந் தாய்மொழியன்றென்றுந் தமிழின் பெயர் திரவிடமென்பதன் மருஉவன்றென்றுஞ் சாதிப் பான் நின்றனன்.

ஆயினுஞ் சுதேசமித்திரன் வாயிலாகத் தோன்றிய ஒருவர் யான் கூருத கூற்றுக்களையும் என்தலைமேலேற்றிச் சம்ஸ்கிருதத்திலும் வைஷ்ணவத்திலும் அசுயை கொண்டிருக்கின்றென்று பழிசுமத்தினார். சைவருஞ் சமணரும் போல வைஷ்ணவர் தமிழைப் பரிபாவித்திலரென்று யான் சாற்றியதில் வைஷ்ணவ நிந்தை எவ்வாறு பெறப்பட்டதோ? “வைணவர்கள் திராவிடத்தைப் பள்ளித் தமிழென்று ஏளனமாயுரைப்பர்” “வைணவக் கிரந்தந் தமிழிற் செய்தால் அது தமிழுக்குக் கவுரவம்” என்று கழறிய அவர் கூற்றே என் சொல்லை மெய்ப்பிக்கவில்லையா? பின்னை என்னேல் ஏன் அவர்க்கு இவ்வளவு நிந்தனை! விதவையை மொட்டையடிக்கும் உறவினர் அவள் அளகத்தின்மேற் கொண்ட வெறுப்பினாலா அவ்வாறு செய்விக்கின்றனர்?

யானை தன் தலைமேல் மண்ணை வாரிப் போட்டுக் கொள்வதுபோல் இன்னும் பல சைவ நிந்தனைகளுக்கும் சைவாசிய நிந்தனைகளுக்கும் இவர் தம்மை ஆட்படுத்திக் கொண்டதனால் எனக்கு யாதும் மனக்கோட்டமிலது. ஆயினும் அவர் கடிதத்தில் என் கூற்றுக்கு ஆகேஷபமாகச் சிலவாதந் தொடுக்கப்பட்டமையால் அவற்றை மாத்திரம் ஈண்டு நிராகரிக்கின்றேன்.

“ஆரிய சம்பந்த மின்றித் தமிழ்க் கிரந்தங்கள் கிடையா” என்றார். இது பிறவக் குருடன் சூரிய சந்திர ருண்மையை மறுத்த தொக்கும். இதனை முன்னரே நிரா

கரித்திருக்கின்றேன். இதன் பொய்மையை மதுரைச் சங்கத்து நூல்களுள் ஒன்றையாவது பார்த்து உணர்வாராக. இக் கவித்தொகையே இதற்குச் சான்று பகரும்.

“அகத்தியத்திற் கீர்வானத் தோரணைகள் அநேகங்காணலாம். நாடகத்தை நாடகமெனவே அகத்தியர்கூறுவர்” என்றார். அகத்தியத்தை இப்பெருமான் யான் டுக் கண்டனரோ! இரண்டொரு தோரணைகளைக்காட்டி உதாகரித்தாலன்றே அஃது ஆரியச் சிறப்புக் தோரணையென்று தெரியலாம்? அங்கிலேய பிராஞ்சிய ஐர்மானிய ருஷிய கிரேக்க லத்தீனுதி பாஷைகளின் வியாகரணங்களிலெல்லாஞ் சம்ஸ்கிருதத் தோரணை காணலாமே. எழுவாய் பயனிலை கொண்டு முடியுமென்றால் இஃது எந்தப் பாஷைத் தோரணை? வியாகரணமென்றபோதே எல்லாப் பாஷை வியாகரணங்கட்கும் பொது இலக்கணமுன்டாயிருத்தல் அவசியமாமே. இயலிசை நாடகத் தமிழெழனத் தமிழிற் கூறிய நாடகமும் புராண தீக்காசகாவிய நாடகமென வடமொழியார் கூறும் நாடகமும் வேறு வேறென்று அவர் அறிந்திலர் போலும். ஒன்று மொழியியைப் விலாசங்களைக் குறிப்பது: மற்றது கிரந்தநஷ்ட சுவைகளைக் குறிப்பது. இவை தம்முள் வேற்றுமையாம்.

“தமிழெழுத்துக்களே கிரந்தாக்ஷரங்களின் திரிபு”* என்றார். இதனாற் போந்ததென்? கிரந்தாக்ஷரம் முந்தியதென்றாகும். தருமன் துரியோதனனுக்கு முத்தவனென்றாற் பாண்டு திரிதராட்டிரன் தமையனுவானு? இனி “ஆதிகாலத்தில் மனுமான்கள் கேவபாடை பேசினதாகத் தெரியவருகிறது; மூலவாக்கிய வேதம் ர்வானமே”* என்றதாற் சித்தாந்தமானது யாது? வடமொழி முந்தியதென்பதே. அவ்வாறு வடமொழியே முந்தியதாகுக. காலத்தால் முந்தியதெல்லாம் பிந்தியதற்குக் காரணமாமா? அதிதி முந்தியவளாதலால் தைத்தியருக்குத் தாயாயினா? ஒன்றைச் சித்தாந்தஞ் செய்யும்போது

அதன் பூர்வோத்தர பகுங்கள் திருட்டாந்தங்களை நிச்சயித்தன்றே துணிதல் வேண்டும்?

“காசியிற் சங்கத்தை அடக்கத் தவம் புரிந்து வரம் பெற்றுத் தமிழையடைந்தது உலகம் அகத்தியன்மூலம்” என யான் எஞ்ஞான்றுங் கூறிற்றிலேன்.

“கீர்வாண நாயகனை மனந்தவன் வேட்கை வேளையில் மாத்திரம் அவனை இச்சித்துத் தன் மன வழியே நடந்ததினால்லன்றே அந்தப்பட்டி சோபியாமல் இழிவடைந்தாள்” என்று திட்டியுங் “காளமேகமே நீ எமது நாளை மேகம்போல் பொய்த்தனையே! சிறப்புத்தா னுனக்கு” என்று புலம்பியும் இன்றேரன்ன இழிமொழிகள் செறிந்தும் வருங் கூற்றுக்களுக்கு யான் விடையெழுதுவேனல் லேன். உலகத்தில் இவர் போலியராலே திட்டப்படுவதற்குத் தகுந்த யோக்கியதையாவது உள்ளவாக யான் மதிக்கப்பட்டதே எனக்குப் பெருஞ் சிறப்பென்று கொண்டனன்.

தமிழுக்குக் காலாந்தரத்தில் இரண்டு பெரும் பூதங்களால் இரண்டு பேரிடையூறுகள் நிகழ்ந்தன. குமரியாறும் அதன் தெற்கனுள்ள நாடுகளுஞ் சமுத்திரத்தின் வாய்ப்பட் டமிழ்ந்தியபோது தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு ஆலயமாய்ச் சர்வ தமிழ்க் கிரந்த மண்டபமாயிருந்த கபாடபூரம் அதன்கண் இருந்த எண்ணையிரத்தொருநாற்று நாற்பத்தொன்பது கிரந்தங்களோடு வருண பகவானுக்கு ஆசமனமாயிற்று. பாண்டிய நாட்டின் வடபாலில் ஆங்காங்குச் சிதறுண்டு குலாவிய. சாதாரண சன விநோதார்த்தமான சில கிரந்தங்களும் பள்ளிக்கூடங்களிற் சிறுவர்தங் கல்வித் தேர்ச்சிக்குரியவாய் வழங்கிய சிறு நூல்களுஞ் சில வறை வாகட சோதிடாதிகளுமே பிற்காலத்தார் கைக்கு எட்டுவனவாயின:

ஏரண முருவம் யோக மிசைகளைக் கிரதஞ் சாஸந் தாரண மறமே சந்தந் தம்பநீர் நிலமு லோகம்

மாரணார் பொருளோன் றின்ன மானநூல் யாவும் வாரி
வாரணங் கொண்ட தந்தோ வழிவழிப் பெயரு மான்,

எனப் புலம்பிய நமது முன்னேரிடத்திலிருந்து நாம்
அடைந்த பிதிரார்ச்சிதம் வெறும் பெயரினுஞ் சிலவே
யாம்.

இப்பால் வடமதுரைச் சங்கம் ஏற்பட்டு, இடமிடந்
தோறும் நடைபெற்றுள்ள சுவடிகளைச் சேகரித்துத்
தமிழ்ப்பரிபாலனம் பண்ணித், தன்காலத்தும் நானூற்
ஷைம்பது புது நூல்களை அரங்கேற்றி வைத்தது. அதன்
பின்னர்ச் சமண வித்துவான்கள் தலையெடுத்துப் பலபல
நூல்கள் இயற்றித் தமிழை வளர்த்தனர். அதன்மேல்
இதிகாச புராணத்தின் சம்லக்கிருத மொழியினின்று வித்
துவன்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு மறுபடியுந் தமிழ்
தலையெடுத்தபோது, நாடு முகமதீயர் கைப்பட, அவர்
கள் கோருங்கு மாருகவும் வீருவதோ கிரந்தங்கள்
மன்மேல் என்று மத வெராக்கியங் கொண்டு, அந்தோ!
நமது நூற்சாலைகள் அனைத்தும் நீரூக அக்கினி பகவா
னுக்குத் தத்தஞ் செய்தனர். இவர்கள் கைக்குத் தப்பின
சின்னால்களே இந்நாளில் நமக்குப் பெரிய அரிய நூல்களா
யின. அவையும் இக்காலத்து இன்னுந் தமக்கு என்ன
பேரவதி வருமோவன்று பயந்தாற் போல இங்கும் அங்
கும் ஒளித்துக் கிடந்து படிப்பாரும் எழுதுவாரும் பரிபா
விப்பாருமின்றிச் “செல்துளைத்த புள்ளியன்றி மெய்ப்
புள்ளி விரவாத சென்னோட்டிடற் - பல்துளைத்து வண்டு
மன லுமுத வரியெழுத்து” உடையவாய்ச் செல்லினால்
அரிக்கப்பட்டும் பாணங்களாற் றுளைக்கப்பெற்றும் மூன்று
வருவது பூதமான மண்ணின் வாய்ப்படுகின்றன.

என் சிறுபிராயத்தில் எனது தந்தையார் எனக்குக்
கற்பித்த சில நூல்கள் இப்போது தமிழ் நாடெங்குஞ்
தேடியும் அகப்படவில்லை. ஒட்டித் தப்பியிருக்கும் புத்த
கங்களுங் கெட்டுச் சிதைந்து கிடக்கும் நிலைமையைத்
தொட்டுப் பார்த்தாலன்றே தெரியவரும்! ஏடு எடுக்

கும்போது ஓரஞ் சொரிகிறது; கட்டு அவிழ்க்கும்போது இதழ் முரிகிறது; ஒற்றை புரட்டும்போது துண்டு துண்டாய்ப் பறக்கிறது. இனி எழுத்துக்களோ வென்றால் வாலுந் தலையுமின்றி நாலு புறமும் பாணக் கலப்பை மறுத்து மறுத்து உழுது கிடக்கின் து.

இது நிற்க, இக்காலத்துப் புத்தங்களைத் தேடிப் பரிசோதித்து அச்சியற்றும் விதவசனர்களோ தமக்குப் பொருள் வரவையே கருதி விரைவில் விலைபோகும் விநோத நூல்களையும் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு உபயோக மான பாட புத்தகங்களையும் சர்வகலாசாலையாராற் பற்பல பரீஸ்கூகளுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட போதனை பாகங்களையுமே அச்சிடுகின்றனர். சரஸ்வதியின் திருநடனஞ் சொவிக்கப் பெற்றனவாகிய சங்க மரீஇய நூல்கள் சிறைந்தழியவும் அவைகளில் அவர்களுக்குச் சர்ந்தேனுந் திருட்டி சென்றலது.

இதனைக்கண்டு சகிக்கலாற்றுது மனநொந்து அழிந்து போகுஞ் சுவடிகளை இயன்றமட்டுந் தேடி, அவற்றுட் டமிழிற்குப் பேரிலக்கணமாகிய தொல்காப்பியம் சொல்லத்திகாரம் சேனுவரையம், அதன் பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியம், வீரசோழியம், இறையனரகப்பொருள், திருத்தணிகைப் புராணமென்று இன்னவற்றைப் பலதேசப் பிரதிகள் கொண்டு பரிசோதித்து அச்சிடுவித்தேன். இதனால் எனக்குப் பிரதிகள் விலைபோகாமல் மூவாயிரத்தைஞ்ஞாறு ரூபாவரையிற் றிரவிய நஷ்டம் நேரிட்டது. இவ்வாரூண நஷ்டத்தைத் தரும் சிலரான பிரபுக்கள் நன்கொடை முதலிய சகாயஞ் செய்து பரிசுத்தாலன்றி என் முயற்சியைக் கைவிடும்படி நேரிடுவது கண்டு பரபவழுற்றுச் சென்ற வருஷம் ஆடிமாதம் ஹிந்துபத்திரவாயிலாக ஓர்அபயம் எழுதி என் குறைநிறையை உலகத்திற்குந் தெரிவித்ததுமன்றி எனது இஷ்டர்கள் பலர்க்குந் தமிழ்ப் பிரபுக்கள் சிலர்க்கும் அக்கடிதத்தின் பிரதியைப் பிரத்தியேகமாகவும் அனுப்பினேன்: அதுண்டு அநுதாபமுற்றேர் சிலரன்றி இலர்.

விசாநு தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் அச்சிட ஆரம்பித்தபோது மேல்வரும் நஷ்டத்தை முன்னுரைந்து யான் மனந் தளர்ந்தது கண்டு என்னை உற்சாகப்படுத்தி அதனை அச்சிடப் பிடிக்குங் காகிதச் செலவிற்காக, இப்பொழுது மைகுர் சீப்-கோர்ட்டு நியாயாதிபதிகளில் ஒரு வராக இருக்குங் கவரவ அ. இராமச்சந்திரயரவர்கள் 125 ரூபாவுஞ் சென்னை இராஜதானி வித்தியாசாலைக் கணிதாசிரியர் இராயபஹதூர் டீ. அரங்கநாத முதலியாரவர்கள் 100 ரூபாவும் முன்னேறக் கொடுத்துமன்றி, அந்தாலீப் பதிப்பித்தலால் எனக்கு நஷ்டம் நேரிடும் பட்சத்தில் தாங் கையளித்த பணத்தை யான் தயக்குத் திரும்பக் கொடுக்க வேண்டியதில்லையென்றும் மிக்க தயாளத்தோடு துணைபுரிந்தனர். இவர்களது பாஷாபிமான சிந்தை எவராலும் ஏத்தித் துதிக்கற்பாலதன்றே?

திருத்தணிகைப் புராணச் செலவை எனது உயிர் நண்பரும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு வித்துவானும் பிரபுவு மாகிய கொழும்புத்துறை ஸ்ரீ தி. குமாரசாமிச் செட்டியாரவர்கள் தருவதாக ஒத்துக்கொண்டனர்.

இந்து பத்திரிகை வாயிலாக வெளிப்படுத்திய கடிதத்தைக் கண்டு ஈண்டுக் கீழே குறித்திருக்கும் பிரபுவு புக்கள் தங்கள் தங்கள் பெயர்க்கு நேரே காட்டிய தொகையை எனது முயற்சிக்கும் பிரயாசைக்குந் தமது வெகுமதியாக அனுப்பி உபசரித்து என்னை மிகவுங் கொரவப்படுத்தினர். அவர்கள் தயாளத்தையும் பரோப்கார தேசோபகார சீலத்துவத்தையும் பாராட்டி யான் அவர்கள் அனைவர்க்கும் மிக்க நன்றி கூறுகின்றேன். சென்னைப் பாடசாலைப் புத்தக சமாசீயர் முதலியோர் என் முயற்சிக்குத் துணைசெய்யும் பொருட்டு வாங்கிய புத்தங்களின் கிரயமும் ஷி வெகுமதிகளின் தொகையுஞ்சில்லறையில் விலையானதுஞ் சேர்ந்து இப்போது யான் செலவிட்ட பணத்தில் முக்காற் பங்கு வந்துவிட்டது எனக்குப் பேருக்கத்தைக் கொடுத்தது.

	ரூபாய்
இராஜா சர் த. மாதவராயர்	100 00
சர். ச. இராமசாமி முதலியார்	100 00
கெளரவ நியாயாதிபதி அ. இராமச்சந்திரையர்	350 00
கெளரவ இராயபஹதூர் கு. ச. சுப்பிரமணியையர்	50 00
கெளரவ ப. சௌசல்ராயர்	10 00
பேரூர் ஜமீன்தார் முத்துவிஜய ராகுநாத தும்பையசாமி தும்பச்சி நாயக்கர்	50 00
ஊற்றுமலை ஜமீன்தார் இருதாலய மருதப்பதேவர்	100 00
கும்பகோணம் சப்-கோர்ட் நீதிபதி தி. கணபதியையர்	20 00
கும்பகோணம் சப்-கோர்ட் வக்கீல் சா. இராகவையங்கார்	25 00
கும்பகோணம் துரைத்தன வித்தியாசாலைத் தலைவர் ஜே. பி. பில்டர்பெக்துரை	20 00
கும்பகோணம் துரைத்தன வித்தியாசாலை பாஷாசிரியர் சா. சேஷஷயர்	50 00
* கொழும்பு சுப்பிறீம்கோர்ட் நியாயதுரந்தரர் பொ. குமாரசாமி முதலியார்	25 00
* கொழும்பு சுப்பிறீம்கோர்ட் அத்வக்காத்து கெளரவ பொ. இராமநாதமுதலியார்	25 00
* மாத்துறை டிஸ்திரிக் கோர்ட் நீதிபதி பொ. அருணசல முதலியார்	25 00
யாழ்ப்பாணம் வலிகாமம் மேற்கு மணியம் ஆ. இராகுநாத முதலியார்	20 00
ஓ சோழி கிண்ணசாமி முதலியார்	20 00

* இவர்கள் மூவரும் யான் இனிமேற் பிரசரஞ்செய் யும் ஒவ்வொரு கிரந்தத்திற்குத் தலைக்கு இருபத்தைந்து ரூபா உபகரிப்பதாக எழுதியிருக்கின்றனர்.

ஓ இவர் இதனை யான் அனுப்பிய பிரதிகளின் கிரய மென்றுந் தாம் யாதாயினும் ஒரு நூலை முழுச் செலவுந் தந்து பதிப்பிப்பதாகவும் எழுதியனுப்பினார். இவரிடத் தும் எனது பரமாசாரியர் வேதாரணியாதீனம் சற்குரு

ஸ்ரீமத். திருப்பனந்தாளாதீனம்	
குமாரசாமித் தம்பிரான்	50 00
வித்தியா விசாரணைக் கருத்தர்	
கு. நாகோஜிராயர்	30 00
கவித்தலம் துரைசாமி முப்பனர்	10 00
ராவு ஸாகிப் சேலம் இராமசாமி முதலியார்	20 00

தஞ்சாவூர் சப்கோர்ட்டு நீதிபதி ஸ்ரீ திரு: கனகசபை முதலியாரவர்கள் எனக்கு இம்முயற்சியிற் பணத்திலும் பார்க்கப் பிராசீன நூல்கள் தேடித்தருவதே மிக்க உபயோகமாமென உணர்ந்து மதுரையிலிருந்து 35 பூர்வக் கிரந்த ஏட்டுப் பிரதிகள் அழைப்பித்துத் தந்தார்கள். இவற்றை யான் அத்துணைப் பொன் மொகராவாக மதித்து அவர்களுக்கு வந்தனஞ் செய்கின்றேன்.

தொண்டமான் புதுக்கோட்டை மகாராஜாவின் மந்திரியும் பிரதிகாவலருமாகிய கவுரவ அ. சேஷேஷசால் திரியாரவர்கள், பூர்வக் கிரந்த பரிபாலனங் காரணமாக யான்படும் பிரயாசையையும் அதனால் எனக்கு நேரிடும் நஷ்டத்தையும் சொல்லக் கேட்டலும், பரமதயாள சீலத்துவம் முகத்தே நின்று சொலிக்கத், தமிழாகிய தமது தாயாருக்கு வந்த நிலைமையான் மிக நாணமுற ஓர் போல, “யான் யாது செய்தல் வேண்டும்” என்று என்னையே கடைக்கணித்தார்கள். ஏதாவது ஓர் பழைய நூல் தாங்கள் தங்கள் பொறுப்பிற் பதிப்பித்தால் நல்ல தென்று யான் சொல்லிமுடிக்கா முன்னரே, தொல்காப-

---

நாத சவாமிகள் ஸ்ரீலஸ்ரீ கௌலாசநாததேசிக முர்த்திகளி டத்துந், திருப்பனந்தாளாதீனம் ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமி கள் மரபிலெழுந்தருளிய ஸ்ரீமத் குமாரசாமி முனிவரிடத் தும் பெரும் ஒத்தாசையை எதிர்பார் த்திருந்தேன். எனது தவக்குறையோ தமிழின் துரதிஷ்டமோ தெரிகிலேன் இம் முவரும் இளம் வயதிலே சிவபதமடைய என் நம் பிக்கை நிறைவேருமந் போய்விட்டது.

பியப் பதிப்புரையிலும் இந்து பத்திரிகையிற் கடிதத்திலும் யான் கூறியிருக்குமாறு, அப்படியாகுக என்று உத்தரவருளிச் சங்கத்தார் காலத்துப் பேரிலக்கியமாயுள்ள தொன்றைத் தெரிந்து கொள்ளும்படி ஆஞ்னாபித்தார்கள். உடனே “கற்றறிந்தா ரேத்துங் கவியே” அவ் இலக்ஷணங்குசெறிந்ததெனவும்முன்னரே இதனை அச்சிடுதற்கு யான் கொண்ட அவா நிறைவேறுதற்கு இஃது சரஸ்வதி கடாக்ஷமெனவுந்துணிந்து, இதனை அவர்கள் காருண்ணிய திரவியோபகாரத்தைக் கொண்டு இப்பொழுது அச்சிட்டு முடிக்கலாயினேன். அதன் செலவு முழுவதும் அவர்களே கொடுத்தருளினமையாற், கவித்தொகைப் பிரதிகள் விற்பனவாகும் பணத்தைக் கொண்டு பின்னர்க் குறிக்கப்படும் எட்டுத் தொகையில் இன்னும் இரண்டொரு நூலை அவர்கள் பெயரால் அச்சிடுவிக்க உத்தேசித் திருக்கின்றேன்.

இந்து பத்திராதிபர்களாகிய ஸ்ரீ க: சுப்பிரமணியையர், ஸ்ரீ மு, வீரராகவாசாரியாரிவரும், 30-31 பாரத்திற்கு மேற்படாமல் ஒரு நூல் காகிதச் செலவோடு கூடத் தமது அச்சியந்திரசாலையிற் பதித்துத் தருவதாக உத்தரவு செய்தார்கள். இருவர்க்கும் மிக்க வந்தனை செய்து, இவர்களைக்கொண்டு பதிப்பிக்கும்படி, இன்னும் ஒருவராலும் அச்சிற் ரேற்றாத தொல்காப்பியம் நச்சினர்க்கிணியம் சொல்லதிகாரத்தையும், இஃது என் பொருளதிகாரத்தோடு கூடி நச்சினர்க்கிணியம் பூரணமாதற் பொருட்டு, முன் மகாவிங்கையரால் அச்சிடப்பட்ட சொற்ப பாகமாகிய எழுத்தத்திகாரத்தையுஞ் சேர்த்து எட்டுப் பிரதிகள் தேடிப் பரிசோதித்து வருகின்றேன். இவர்கள் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றிப் பிற அச்சுக்கூடத் தலைவர்களுந் தலைக்கொரு பழைய நூலைத் தத்தம் யந்திரசாலையில் தக்க வித்துவான்களைக் கொண்டு பரிசோதிப் பித்துப் பதிப்பாராயின் எத்தனை நூல் அழியா தொழியும்? அன்றியும் அஃது அருந்தந்திரங்கள் இறவாமல் நிலைபெறுவதற்கானதோர் பெருந் தந்திர மாகுமன்றே?

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் முன்னர் அவ்வக்காலத்துப் புலவர் கொண்டு வந்து அரங்கேற்றிய நூல்கள் பல்லாயிரமாகும். அவையல்லாமல் அச்சங்கத்தார்தாமாக நமக்கு அருளிய நூல்கள் அனேகம் உண்டு. அவற்றுட் கடைச் சங்கத்தார் அருளியன எட்டுத்தொகை பத்துப்பாடல் பதினெண்கீழ்க் கணக்கென்று முவகையு. அவை இன்னன வென்பது முறையே:

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநா
கிருத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தா ரேத்துங் கலியே யகம்புறமென்
றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை.”

“முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு மூல்லை
பெருகு வடமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய
கோல நெடுவாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து”

“நாலடி நான்மணி நானுற்ப தைந்திணைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி — மாழுல
மின்னிலைசொல் காஞ்சியுட னேலாதி யென்பவே
கைந்திலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு.”

என்னுஞ் செய்யுட்களான் அறிகு, இவற்றுட் கோவை யென்றது ஆசாரக் கோவையை. முப்பாலென்றது திரிகடுகம் ஆசாரக்கோவை பழமொழி பஞ்சமூலம் ஆகிய போன்று நாலடி வெண்பாவான் இயன்று அக்காலத்திலே வழங்கிய மூன்று சிறுத் தரும நூல்களை யென்றும் இன்னிலை சொல் என்றது இன்னிலை இன்சொல் என்னும் பெயரிய இரண்டு நூல்களின் பெயரை யென்றும் உத்தேசிக்கின்றேன். அன்றேல் ஜந்திணை அகப்பொருட்டுறைத்தாய் ஜம்பது செய்யுளான் மாறன் பொறையான் இயற்றியது ஓர் நூலாக, இவர்க்குக் கீழ்க்கணக்குத் தொகை பதினெட்டாய தெவ்வாரே? இவ்விடர்நோக்கிப் போலுஞ் சிலர் ஜந்திணையை ஜந்தொகை யென்று பாடம் ஒதுவர். “அன்னேர் நெடுந்தொகை யொன்றூழிய

வேறு தொகையின்மையிற் சட்டி சட்டதென்று நெருப் பிற் பாய்ந்த கள்வனார் போலப் பின்னர் எட்டுத் தொகைக்கு நூல் காணுதுபேரிடர்ப்படுவர். “இன்னிலைய காஞ்சியுட னேலாதி யென்பவே” என்றும் பாடமுண்டு. அதனால் இன்னும் இரண்டு குறைவதன்றிக் கணக்குச் சரி பெறுது.

இவ்வாறு கொள்ளாது சிலர் கோவை முப்பால்களை வாதபுரீசராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாருஞ் சங்கத் தாரைப் பங்கப்படுத்தி அழித்துவிட்ட தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனரது பொய்யாமொழித் திருக்குறள் மென்று மயங்கித் தடுமாறுப. பெயர்ப்படைத்த வித்து வான்களுள்ளஞ் சிலர் இவ்வாறுமயங்கினது நம்போலியரை மிக மயக்குகின்றது. இவ்விரண்டும் நமது தமிழ்வேத மென்றுவது சிந்தித்தாரில்லை. திருச்சிற்றம்பலமுடையார் கையெழுத்தா கீழ்க்கணக்கின்கீழகப்பட்டது!!! இதனை நிராகரிக்க அயற்சாட்சியும் வேண்டுமா? பன்னிரண்டு திருமுறையையும் ஒருங்கு சேர்த்து முப்பதாக்கிவிட்டாரில்லை!! மேலும் “நாலடி நான்மணி” என்றற் றெட்டக் கத்துச் செய்யுள் யாரது? யார் காலத்தது? யான்டையது? சங்கத்தார் காலத்துச் சங்கத் திருமுன்னர்ச் சங்கப் புலவரு ளொருவராற் சொல்லப்பட்ட தென்பது உண்மையாயின். நாயனார் திருக்குறளின்பின் சங்கம் எங்கே யிருந்தது? இருப்பினன்றே குறளுங் கூட்டிக் கூறப் படும்! நாற்பத்தொன்பதின்மர் புலவருங் கூடி மனத் தாலும் வாயாலும் வாழ்த்திய மாலையின் சாரம் அதைனைத் தமது சிறு நூல்களோடு ஒக்கவைத்தற் கருத்தினை யடையதா?

இந்நால், முதலிற் குறித்த எட்டுத்தொகையுள் ஒன்று. அது மதுரைக் கடைச்சங்கத்துப் புலவர் நாற்பத் தொன்பதின்மருள் ஒருவராகிய நல்லந்துவனார் இயற்றி யது. சிலர் இவர் இஃது இயற்றினாரல்லர், சிறந்த கவிச் செய்யுட்களைப் பல நூல்களிலுமிருந்து திரட்டித் தொகுத்

தவரென்பர். அவ்வாறு தொகுக்கப்பட்ட அகம் புறம் நற்றினையென் றின்னேரன்ன நாலுளௌல்லாம் அவ்வச் செய்யுளின்கீழ் அதன் ஆக்கியோன் பெயர் குறிக்கப்பட்டதுபோல இதனுட் குறிக்கப்படாமையானும். நல்லந் துவஞர் தொகுத்தாரென்று பல்லாசிரியர்கள் கூறிய இடம் அனைத்தும் அவர் “மூல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச்— சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” எனவும், “நடுவ ஜெந்தினை நடுவண தொழியப்—படுதிரை வையம் பாத்திய பணபே” எனவும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அடுக்கிய முறை பிறழிப் பாலை குறிஞ்சி மருதம் மூல்லை நெய்தலெனக் கோத்த தொகுதியையே கொள்ளக்கிடத்த லானும், “உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க் கினியார்” புரிவன்ட புனர்ச்சி யென்றற் றெட்டக்கத்து நெய்தற்கவி யின்கீழ்ச் “சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொளியற்கை—புல்லிய கிளவி யெச்சமாகும்” என்பதனாற் சொல்லெல்சமுங் குறிப்பெச்சமுமாகத் தம் பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவஞர் செய்யுட் செய்தாரெனக் கூறியமையானும் இஃது அவ்வாசிரியராற்றுமே இயற்றப்பட்டமை தெள்ளிதின் விளங்கக் கிடந்ததெனக் கூறி மறுக்க.

இது சங்கத்தார் காலத்து இலக்கியங்களுக் கெல்லாம் பேரிலக்கியமாக மதிக்கப்பட்டதென்பது அவராற்றுமே கொடுக்கப்பட்ட “கற்றறிந்தா ரேத்தும்” என்னும் விசேஷணத்தாற் பெறப்படும். ஆகவே இதன் சிறப்பு இத்துணைத்தென்பது எம்போலியரால் எடுத்துச் சொல்லக்கடவதொன்றன்று. இதன் மகத்துவத்திற்கு யான்காரனங் கற்பிக்கப்படுகிற் பொன்னின் மாட்சிமைக்கு மங்கலகரமாகிய மஞ்சனிறத்தையும் வைரத்தின் பெருமைக்கு அதன் துல்லிய வெண்மையையுங் கூறி மெய்ப்பிக் கப் புகுவ தொக்கும்.

இது சம்ஸ்கிருத மொழிகள் தமிழோடு வந்து கலக்கப் பெறுத சுத்த தமிழ்க் காலத்த தென்பது இங்கவிக்ஞன் வட மொழியென்ற மனமும் இல்லாமையே தெரி

விக்கும். நற்றினை முதற் புறநானூ றீரூகக் கிடந்த தொகையனைத்தும் இப்பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்தனவாக வும் “ஓன்றேயாயினுந் தனித்தமிழுன்டோ” என்று ஈசான தேசிகர் கூறியது. இற்றைக்கு இருநாறு வருஷத் தின் முன் இவர் காலத்தே தானே இந்நாற்கள் கற் போர் கைக்கு அகப்படாது அருமையாய் மறைந்துவிட்டன என்பதற்குச் சான்றுகுமெனிற பிழையாமா? பின்னை இக்காலத்தில் இதன் அருமை கூறல் வேண்டுவதென? இவற்றைக் கற்றேரைக் கண்டாரைக் காண்டுவுங் கார் த்திகைப் பிறையாயிற்று;

இது கடைச் சங்கத்தார் காலத்து நடுக்கூற்றின்கட்டோன்றியது. கடைச்சங்கம் ஒழிந்து இரண்டாயிரம் வருடமாயிற் ரென்பது வீரசோழியப் பதிப்புரையிற்றமிழின் கால நிருபணம் கூறிய இடத்துச் சித்தாந்தஞ் செய்து காட்டியிருக்கின்றேன். ஆதலால் இந்நால் உண்டு பட்டு இப்போது எவ்வாற்றிருந்தும் இரண்டாயிரத்தைஞ் தூறு வருஷத்திற் குறையாது; மூவாயிரமெனினும் இமுக்காகாது,

இதற்கு உரை யெழுகினார் மதுரையாசிரியர் பாரத துவாசி நச்சினார்க்கினியார். இம்மகான் இதற்கு உரை எழுதி வையாதோழியின் இந்நாலைப் படித்துனர்தல் இக் காலத்தார்க்கு இசையாது. ஆகவே இத் தமிழ் நமக்கு நச்சினார்க்கினியார் இட்டதோர் பிச்சையென்றுனர்க.

“பச்சைமா லனைய மேகம் பவ்வநீர் பருகிக் கான்ற எச்சினாற் றிசையு முண்ணு மயிழ்தென வெழுநா வெச்சில் மெச்சிநா ஞானும் விண்ணேர் மிசைகுவர் வேத போத நச்சினார்க் கினியா ஜெச்சி னறுந்தமிழ் நுகர்வர் நல் லோர்”

என்றதன் வாய்மைக்கு இஃதொன்றே திருஷ்டாந்தமாம்.

“பாலெல்லா நல்லாவின் பாலாமோ” என்ற உவமைக்கு உவமேயமாக “நூலிற் ரெரித்த வுரையெல்லாம் பரிமேலழகர் — பரித்தவுரையோ பகர்” என்பது அது பெரும்பான்மைபற்றி அவரது சொல்வன்மையையும் பொருளுன்மையையுமே நோக்கியது: இஃது அவற்றேடு, “உள்ளுறையுவமமும் இறைச்சிப் பொருளும் — வள்ளிய நவரச வாரிசமனைஇத்—தெள்ளிதின் விளக்கிய தீந்தமிழ் செறிந்தது”

பரிமேலழகரும் நச்சினார்க்கினியாரும் ஒரே காலத்தினர். அவர் திருக்குறள் ஒன்றற்கே உரை யெழுதினவர். இவரோ தமது காலத்து உரைபெறுது சிக்குமுக்காய்க் கிடந்த பன்னால்களைப் பட்டப்பகவில் வெட்டவெளி போல மயக்கறுத்துக் காட்டி உரை வகுத்த மஹா வியாக்கியானி. பேராசிரியரும் விளங்காமற் றுமாறிய குறுந்தொகை இருபது பாட்டிற்குப் பொருள் இவரேயாவர்க்கும் இனிது புலப்பட மொழித்திறத்தின் முட்டறப் பிட்டுக்காட்டியவரென்றால் இவர் வல்லபத்திற்கு வேறு சான்று வேண்டிலது.

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்குச் சேஞ்வரையருரையும் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகருரையும் இவருரையினின்றும் வியந்து கொண்டாடப்படற்பாலன வென்றே கொள்ளினுங் கொள்க. அதனால் அவர்கள் இவரிலும் பெருஞ் சிறப்பும் பயனும் உடையவர்களாகார்கள். என்னை? அன்னேரிநுவரும் தாந்தாம் தாமெடுத்த ஒரொரு நூலுக்கே உரையியற்றியபராதவின். இருவரும் வடநூற்கடலை நிலைகண்டுனர்ந்து அதன் இயைபு கொணர்ந்து நாட்டியவர்கள். இவரும் வடநூற் பயிற்சியில்லாதவரல்லர். தமிழிற்கு அவரினுங்காட்டிற் சிறந்த அதிகாரி. இது கருத்தானன்றே “நச்சினார்க்கினியார் சேஞ்வரையர் பரிமேலழகர் உரையாசிரியர் முதலாயினேர்” என நன்னால் விருத்தியுரையார் முறைப் படுத்து வைத்தது! தமிழிலுள்ள நுனுக்கங்களை இவர்

போல எடுத்துக்காட்டி மாணக்கர்க்கு மிக உபயோகமாம்படி பெருநூல்கட்கு உரை செய்த ஆசிரியர் யாரும் இலர்.

இதனால் இவரினுந் தமிழ் வல்லோர் இருந்திலே ரென்று சொல்லப் புகுந்தேனல்லேன். அகத்திய மகா முனிவர் வரத்திற் ரேன்றி மிகக் கூரிய விவேகமும் வடகலைப் பயிற்சியும் நுண்ணிய தமிழறிவுமுடையராய், ஸ்ரீ கைலாச பரம்பரைத் திருவாவடுதறையிலெழுந் தருளி விளங்கிய சிவஞானசவாமிகள் இவரையும் புறங்காண வல்லரென்பது அவர் சங்கர நமச்சிவாய தேசிகரியற்றிய நன்னூல் விருத்தியுரையிற் செய்த திருத்தங்களானுந் தொல்காப்பிய முதற் சூத்திரத்திற்கு விரித்துறையாக இயற்றிய தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியானும் நன்கு துணியப்படும். ஆயினும் இலக்கிய இலக்கணங்களுள் யாதாயினுமோர் அரிய பெரிய நூற்கு அவர்உரையெழுதாமையானான், சித்தாந்த சாத்திரத்தை விளக்குதலே முக்கிய கருத்தாயினுந், தமிழின் சிறப்பும் அதன் நுண்மையும் அருமையும் இடந்தொறுஞ் சொலிக்க அவர் செய்த சிவஞான பாடியம் அவராதீனத்து மடாதி பதிகட்கு ஓர் இரத்தின மகுடமாய்க் கிடந்து துலங்கப் பெறுவதன்றித் தமிழ்ப் புலவர்கைக்கு அகப்படாமையானும் அவர் சாமர்த்தியத்துக்குத் தக்க பெரும்பயனைத் தமிழுலகம் அடைந்திலது.

இவரது மகாபாடியத் திவ்வியாமிர்தத்தை உலகம் உண்டுகளிக்க வையாதது, சந்திரனுக்குக் களங்கமுஞ் கூரியனுக்குப் பன்முரிவும்போல, ஒன்றுனுங் குறைவின்றி எல்லாச் சுகுணமும் நிறைந்திலங்கும் பரம தயாள மூர்த்திகளாகிய ஸ்ரீஸ்ரீ சப்பிரமணிய சவாமிகளுக்கும் ஒரு குறைவுன்டென்று சொல்வதற்கு ஏதுவாகின்றது. பூலோகத்தல் ஒரு குறைவாயினுந் தம்பால் இருக்கப் பெருதார் இலராதலிற் திருஷ்டி பரிகார நிமித்தமாய் இக் குறைவைச் சகித்திருக்கின்றனர் போலும்: சைவசமய சாத்திரமாதலிற் பரிபக்குவர்க்கன்றி அளித்தற்காகாதெனிற்,

சித்தாந்த சாத்திரமெல்லாம் அச்சின்வாய்த் தோன்றி அகிலவோகமும் பரவிக்கிடக்கும் இங்ஞான்றைக்கு ஈதமொதென்றனரே மறுக்கப்படும். மகா சந்நிதானத்தின் திருவுள்ளாம் இதனைச் சற்றே சிந்தித்தற்குச் சிவபெருமான் கிருபை புரிவாராக.

நச்சினார்க்கிணியார் சமணர் காலத்தராதவின் இந்நூற்கு இவர் உரையெழுதி ஆயிரத்திருநூறு வருஷத்திற்குறையாது: சங்கமரீஇய நூல்களிற் போலச் சீவக சிந்தாமணி முதலிய பிற்றை நூல்களினின்று தமது உரைகட்கு வேண்டிய உதாரணங்கள் ஆங்காங்கு எடுத்து ஆண்ட இவர் அவைகள் மலிந்து கிடக்கும் பாரதஸ்காந்த ராமாயணங்களிலிருந்து ஒர் இலக்கியமுங் காட்டாததே இவையைன்த்தும் இவர் காலத்திற்குப் பிந்தியனவென்று உள்ளங்கை நெல்லிக்கணி போலக் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. இந்நூற்களின் காலமே அவ்வளவாயிற்றே.

இந்நூற் பதிப்பை ஏட்டுப் பிரதிகளின் போக்கிலேவிடாது சிற்சில இடங்களிற் சில விகற்பங்கள் செய்திருக்கின்றன. அவை இன்னனவென உணர்த்தல் என்கடமையாம்.

1. பாட்டுக்கடோறும் முதலிலே அவ்வப்பாட்டின் முதற்குறிப்பைச் சொல்லி இஃதின்ன துறைத்தென்று கிளவி கூறிப் பின்னர்ப் பாட்டுவரும். அதனையான் மாற்றி முதலிலே பாட்டை அச்சிட்டு அதன்கீழ் இஃதின்ன கிளவியெனக் கூறுங் கருத்துரையை அச்சிட்டிருக்கின்றன.

2. பாட்டு முழுதும் ஒருங்கே தொடர்ந்துவராது எடுத்துக் கொண்ட உரைக்கு வேண்டிய அளவாய்ப் பிளவுபட்டுப் பின்னம் பின்னமாய்க் கிடந்ததை ஒரு தொடராகச் சேர்த்து ஒவ்வொரு கலிப்பாவையு முடித்த பின்னர் அவ்வப் பகுதியை முதலும் ஈறுங்காட்டி மீளவும் பகுத்து அப்பகுதியின் உரையைப் பதித்திருக்கின்றன.

3. விசேட உரைகள் சில உரைக்கு முன்னால் சில உரைக்குப் பின்னுஞ் சில இடைப்பிற வரலாக உரைக் கிடையினுங் கிடந்தவற்றை ஒரு கிரமப்படுத்தி அனைத்தும் பாடமும் உரையுமான பின்னரே வரும்படி சேர்த்திருக்கின்றேன்:

4. தரவு தாழிசை தனிச்சொற் சுரிதகமென நிகழும் பாட்டுறப்புக்களில் மூலம் ஒன்றினும் உரை ஒன்றினுமாகச் சில இடங்களிற் பிறழ்ந்து கிடந்தவற்றை இரண்டும் ஓரிடத்தாம்படி உரையிடத்தை மாற்றி யிருக்கின்றேன்.

இவைகளுக் கெல்லாம் உதாரணம் எடுத்துக்காட்டி விளக்கின் மிக விரியுமென் றஞ்சியும் அதனால் ஒரு பெரும்பயனில்லாமை நோக்கியும் ஒழித்தனன். இவ்விகற்பங்களி லெல்லாம் ஓரிடத்துக் கிடந்த வாக்கியத்தைப் பின்னேரிடத்தில் இடமாற்றி வைத்ததேயன்றி ஆசிரியர் மொழி நடைகளில் ஒரெழுத்தையாவது யான் மாற்றியதேயில்லை.

5. “முன்னேர் மொழி பொருளேயன்றி யவர் மொழும் - பொன்னேபோற் போற்றுதல்” அவரினின்று வேரூகவழிநூல் சார்புநூல் செய்தோர்க்குங் கடஞ்சவே, அவர்நூலையே அச்சொருபமாக எடுத்துப் பதிப்பிப்போர் ஓர் அகஷரமாவது மாற்றுதல் பெருந்தவறென்பது யார்க்கும் உடம்பாடே. ஆயினும் இந்நூல் துரைத்தனவித்தியாசாலைகளிலும் பிறகல்லூரிகளிலும் பாடசாலைகளிலும் பயிலல் வேண்டுமென்னும் அவாவினாலே தற்காலம் அவையிற்றுக்கு இனங்காததோர் இழிசொல்லும் மகளிரின் சிறப்பவயவத்தின் இடக்கர்ப் பெயருமாகிய குஃபூர்டாந்த அன்மொழி இந்நூல் முழுதினும் பதினேரிடத்திற் பிரயோகிக்கப்பட்டதை ஒழித்துஞ் செய்யுள் ஊனமுருதிருத்தற்பொருட்டு அதற்குப் பதிலாக அவ்வவ்விடத்திற்கு இசைந்தபிற அவயவத்தின் பெயரைச் சந்தத்திற்கு வேண்டிய அளவு விசேஷணத்தோடு புனர்த்தியும்

இருக்கின்றேன். அவ்வாறு சொருகியது இன்ன இன்ன மொழி இன்ன இன்ன பாட்டில் இன்ன இன்ன அடியிலென்பதை யாவரொருவராயினும் அறியவிரும்பின் அவற்றை ஈண்டுக் காண்க. மாற்றிவைத்த பிரதி மொழி யின் பொருளே, உரையகத்தும் மாறியிருக்குமென்பது சொல்லவேண்டியதில்லை. நாலாவது பந்தியில் நட்சத்திரக் குறி அக் குஃபூடர்ந்த அன்மொழித் தான்த்தைக் காட்டும்.

கலி.	பா.	வரி	முன் பாடம்	பிரதி மொழி
கடவுள் வாழ்	6		அகல் *	அகல் குறி
பாலீல	13	5	அகன்ற *	ஆரைழற்றிதனி
குறிஞ்சி	14	24	* என்றேழி	ஆகத்தென்றேழி
,	16	16	அகல் * ஆள்	அமர்நுசப்பினீள்
,	24	4	வரியார்ந்த * ஆய்	மயிலியன் மடநல்லாய்
மருதம்	2	10	அகல் *	பிறைநுதல்
,	15	21	* வரி	ஒல்குமிடை
,	22	37	அகல் * காழகம்	அரைசெறிகாழகம்
முல்லீல	8	2	அகல் *	நகிலம்
,	9	10	அகல் *	அகல்குறி
நெய்தல்	8	17	தடவர *	தடவரவாகம்

இவ்வாறு மாற்றியது குற்றமாயின் அதனை உலகம் மன்னிக்கும்படி பலமுறையும் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

“நோந்தி ரந்தனர் நுவல்குறை பொறுத்திடா ராக்கஞ் சிந்து மென்பது செகத்தினிற் சுருதியா கமங்கள் முந்து வாய்மையின் மொழிந்கது நீதியு மதுவே தந்த தாமெனி லீண்டது தவிர்க்கலாந் தகைந்தே”

நெய்தற்கலி 29-ம் செய்யுள் 7-ம் அடியில் “உண் கணிறை மல்கு” எனவும் 16-ம் அடியில் “தாவற்” எனவும் பாடமாக, உரையில் அவற்றிற்கு முறையே “உண் கண் நீர் நிறைகையினுலே” எனவும் “வலியறும்படி” எனவும் பொருள் கூறியிருப்பது பிற்காலத்து ஏடெழுது வோரால் நேரிட்டதவறென்றும் நீரென்றதற்கும் வளி யென்றதற்கும் இயையுமாறு பாடத்தை உறையென்றுந் தாவென்றும் மாற்றிவிடுதல் தகுதியென்றுஞ் சில தக் கோர் சொல்லியும் யான் அதற்கு உடம்பட்டிலேன். நீரிற்கு உறையென்பது போல இறையென்றும் வளிமைக்குத் சாவென்பதுபோலத் தூவென்றும் முற்கால வழக்கு இருந்திருக்கலாமே. எத்தனை சொற்கள் தற்கால வழக்கில் எடுத்தாளாத பொருளிற் பண்டையோராற் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இலக்கிய இலக்கண ஆதாரமாக ஒன்றினைத் தவறென்று ஒருதலையாக நிச்சயித்துழி யன்றி ஏட்டுப் பிரதிகள் யாவும் ஒத்திருந்தனவற்றை யான் மாற்றகில்லேன். அடியேன் சிற்றறிவுக்கேற்ற மட்டும் பரிசோதனை செய்து அச்சிட்டு அடியோடழிந்து போகும் பழைய நூல்களை நிலை நிறுத்துவான் புகுந்தே னைதலின் நூலைத் திருத்துவதும் பொருள் இசையச் செய்வதும் என் கடமையன்று. இயன்றளவும் பூர்வ ரூபம் பெறச் செய்வதும் இயலாத இடத்து இருந்கபடி உலகிற் கொப்பிப்பதுமே யான் தலையிட்ட தொழிலெண்பதை இன்னும் ஒருகால் உலகத்தார் முன் விண்ணப்பங்குசெய்து கொள்கின்றேன். பிழையாயினவற்றைத் திருத்திப் படித்தல் ஆன்றேர் கடன். கண்ணுக்கும் அகப்படாமற்கிடந்த ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கடிதத்திற் பல பிரதிருபஞ்செய்து கைக்கெட்டப் பண்ணுகின்றென்றே கொள்ளுக: முற்றும் வழுவறப் பரிசோதித்துப் பிரசரங்குசெய்யவல்லோர்க்குத், தொல்காப்பியப் பதிப்புரையில் யான் விவரித்துக் கூறிய பல ஏதுக்களால் இவ்வித முயற்சியிற் சிந்தை சென்றிலதாதவினன்றே, சகிக்கலாற்றுத பரிதாப சிந்தையோடு, பதினொலாம் நாளைப் போரிற் துரியோதனன் தன் சேனுபதியிடஞ் சென்று முறையிட்டு

இனி அர்ச்சனானாலேடு சண்டையிட யானுவது போகின்றே என்று போனதை யொப்ப யான் இத்தொழிலிற் பிரவேசித்து. ஆதலால் என்னைக் கடந்து சிற்சில வழுக்கள் ஒலைமறை காய்போல் அங்குமிங்குங் கிடப்பின் அதையிட்டு என்னேற் குற்றமேற்றல் மறை முகத்தாற் ரற்றமாகாது போவதினில்லாது நேர்முகத்தாற் பேர் நியாயமாமென்றறிக்.

இலக்கணக் கொத்துடையார், நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் போதகாசிரியரென வகுத்த மூவகை ஆசிரியரோடு யான் பரிசோதனைசிரியரென இன்னுமொன்று கூட்டி, இவர் தொழில் முன் மூவர் தொழிலினும் பார்க்க மிகக் கடிய தென்றும் அவர் அறிவு முழுவதும் இவர்க்கு வேண்டியதென்றும் வற்புறுத்திச் சொல்கின்றேன். தூக்கினாலன்றே தெரியுந் தலைச்சுமை? பரிசோதனைசிரியர் படுங் கஷ்டமும் ஒர் அரிய பழைய நூலைச் சுத்த மனச் சாட்சியோடு பரிசோதித்து அச்சிட்டார்க்கன்றி விளங்காது. இவையெல்லாம் அநுபவத்தாலன்றி அறியப் படாப் பொருள்கள். ஒன்றற்கொன்று ஒவ்வாத இருபது இருபத்தைந்து பிரதிகளையும் அடுக்கி வைத்துக்கொண்டு என் கண்காணச் சிந்தாமணி பரிசோதனை செய்து பதிப்பித்த கும்பகோணம் வித்தியாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் மூர்மைக்வே. சாமிநாதையரைக் கேட்டால் இந்நால்வகை யாசிரியர் பாட்டின் தாராதம்மியம் சற்றே தெரியலாம். எனக்கு அவரும் அவருக்கு நானுமே சாட்சி.

ஒரு நூலைப் பரிசோதித்து அச்சிடுதற்கு முதலிற் கையெழுத்துப் பிரதிகள் சம்பாதிப்பதே மஹா பிரயாசை. அதிலும் ஒரு நால் பழையதும் இலேசில் விளங்காதது மாலை எழுதுவாரும் ஒதுவாருமில்லாமல் இருக்கிற இடமுந் தெரியாமற் போய்விடுகின்றது. கலித்தொகைப் பிரதிகள் தேட யான்பட்ட கட்டம் வாயினாற் கூறும் அளவைத்தன்று. முதன் முதல் யான் பார்த்தது புதுவை நயனப்ப முதலியாரது மூலபாடப் பிரதி, அது தலையுங்

கடையுமின்றிய குறைப் பிரதி: மேலும் பெரும்பாலும் எழுத்துக்கள் சிதைந்து ஒரு பாட்டின் ஒருறுப்பாவது முற்றும் வாசிக்க முடியாமற் கிடந்ததாற் படிப்பதற்கே வெறுப்புண்டாய் நீக்கிவிட்டேன்.

பின்னர்த் தொல்காப்பியப் பரிசோதனைக்காகத் தேடியபோது ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் பிரதி அகப்பட்டது. அது கொண்டு கலித்தொகை அருமை யுணர்ந்து அதனை எப்படியும் உலகிற்குப் பயன்பட அச் சிடவேண்டுமென்னும் அவாவுற்று ஸ்ரீ ஆதீன மடாதி பதிகஞக்கு விண்ணப்பங் செய்துகொண்டேன். காருண்ணியமுங் கலாபரிபாலனமுமே தமது திருமேனியாகக் கொண்டு விளங்குந் திருவாவடுதுறைச் சற்தருநாத சவா மிகள் உடனே தங்கள் மடத்துப் பிரதியுடன் வேறும் இரண்டு பிரதி தென்றேசத்தினின்று வருவித்தனுப்பி அச்சிட்ட பிரதியும் 20 எடுத்துக் கொள்வதாக உத்தரவு செய்தது; இப்பேருபகாரத்திற்கு யானே அங்கு அடிமையாவதன்றி வேறு யாது கைம்மாறுளது?

விண்ணாடு கைலைவழித் தேசிகர் வெவ்வினைக்கு நெற்றிக் கண்ணு னனக்ஸர் மண்யச் வரமிகள் கான்மலரை நன்னைத் தலையி னசைதீாத் தாங்கநற் கோகழிவாய் மண்ணூய்ப் பிறந்தில னேஜை கோ!இந்த வையகத்தே:

சிரமாலை யாகவுஞ் சின்முடி யாகவுஞ் செய்யகண்ட சரமாலை யாகவும் யானடி யேனினை யேன்றருவாய் பரமார் கமிலைப் பரம்பரைக் கோகந்தச் சுப்ரமண்யா மரமாய்நின் பாத குறடாய் வருதற் கொருவரமே.

மதுரை மடாதிபதிகள் அத்தருணத்தில் தெக்கணத் திலே ஸ்தல யாத்திரையிற் பிரசன்னமாகி யிருந்தமையாற் றிரும்பி ஆதீனம் வந்து சேர்ந்ததன்மேல் என் விண்ணப்பங் கவனிக்கப்படுமென்று கட்டளையிட்டதறுளியது. பின்னர் அதனைத் திருவள்ளத்து அமைத்திலது போலும். எஞ்சிய மடங்களிலிருந்து யாதும் பதில் வராமையால்

இந்நால் ஆண்டு இலதென்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

சவாமிகள் அனுப்பிய பிரதிகளைக் கொண்டு மூலபாடத்தையாவது பரிசோதித்து, ஓர் அரும்பத அகராதியும் இலக்கணக் குறிப்புஞ் சேர்த்து முதலில் அச்சிட உத்தேசித்து, அதனை நல்ல பரம்பரைத் தமிழ் விற்பத் தியுங் சூரிய விவேகமுடிடைய யாழ்ப்பானம் நல்லார் ஸ்ரீ சிற். கைலாசபிள்ளையைக் கொண்டு எழுதுவித்தேன். பின் னர் மேலே தெரிவித்தவாறு கவரவ சேஷஷய சாஸ்திரி யாரவர்கள் ஆஞ்ஞஞ கிடைக்கப்பெற்றமையால் வேறு பிரதிகளுந் தேடுவான் முயன்று பல இடங்களுக்கும் எழுத வாயினேன்:

யாழ்ப்பானத்து மல்லாகம் விசுவநாதபிள்ளையவர்கள் புத்திரருந் தமிழ்க்கலை விநோதந் தமக்குப் பொழுது போக்காக உடையவருமான ஸ்ரீ கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் தமது பிரதியுந், திருமணம் கேசவ சுப்பராய முதயார் மயிலை இராமலிங்கப்பிள்ளை பிரதியுந் தயை செய்தார்கள். சென்னைப் பிராசிய கிரந்த மண்டபத்துந் தஞ்சைச் சரஸ்வதிமாலிலும் இங்கும் அங்குஞ் சிதறுண்ட சில ஒற்றைகளைச் சேர்த்துக் கட்டி ஒரொரு மிடியேடு கவித்தொகையென்று அபிதானஞ் குட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. இவற்றுற் பிரயோசனமிராதென்று நீக்கி விட்டு வேறு எவ்விடத்தும் பிரதி அகப்படாமையால் அகப்பட்ட பிரதிகளை வைத்துக்கொண்டு அச்சிட ஆரம்பத்தனன்: போகப் போக ஒன்றெழுன்றுக் ஆங்காங்கு முடிவு பெற்று நான்காவது மூல்லைக்கலி முடியுமுன்னந் திருவாவடுதுறைப் பிரதி ஒன்றெழுமிய ஏனைய அனைத்துந் தலைகட்டிக்கொண்டன. இத்தசையில் யாது செய்வதென்று தெரியாது மயங்கி, வேலையை நிறுத்தி, இன்னும் பிரதி தேடும்படி ஒரொருதிசைக்கொருவராகக் குணைது தெனது குடாது மூன்றற்கும் மூன்று பெயரை அவ்வத் திசையினுள்ள தக்க உத்தியோகஸ்தர்கள் பெரிய மனுஷர்களுக்குக் கடிதமெழுதி அனுப்பிவைத்து வடாது திக்கிற்கு யானே பிரயாணமானேன்:

யான் முப்பத்தைந்து வருஷத்தின் முன் பிரமாதீத வருஷம் ஒருதரம் அருமையான தமிழ் நூல்கள் தேடி யாழ்ப்பாணத்தினின்று இக்கண்டத்தில் வந்து நடமாடிய போது, கூடலூரில் மஞ்சக்குப்பத்திற் சண்முக உபாத்தி யாயரென்றேர் வயோதிகரும் புதுச் சேரியில் நெல்லித் தோப்பிற் சொக்கவிங்கபிள்ளையென்றேர் தமிழ்ப் பண்டி தருங் கலித்தொகை வைத்திருந்தது என் ஞாபகத்திற்கு வர, அந்த இடங்களிற் சென்று விசாரித்தேன். முன்னையவர் இருந்த இடத்தில் விசாரித்து அவர் வமிசத்தில் அவரது தெளித்திரியுங் குடும்பமும் அடுத்த ஊரில் இருப்பதாகக் கேள்வியுற்று, ஆங்கடைந்து தெளித்திரியின் நாயகனை வினவியபோது, அவர் ஏதோ ஒரு கட்டுச் சுவடி கள் பூர்வார்ச்சிதமாக வைத்திருக்கின்றோம். நமக்கு அவற்றின் பெயருந்தெரியாது, தங்களுக்கு வேண்டிய திருந்தாற் பார்த்து எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று மகா உதாரத்துவத்தோடு ஏட்டுக்கட்டை அளித்தனர். ஏடுகள் இருந்த நிலைமைகண்டு யானுற்ற பரிபவத்திற்கு என் விழியினின்று பெருகிய கண்ணீரே சாக்கி. கலித் தொகையும் அங்கும் இங்கும் மிக ஊனம் அடைந்திருந்தும் எனக்கு வேண்டிய நெய்தற் கலியிருந்தமையால் மிக மகிழ்வோடு வாங்கி வந்தேன்.

அப்பால், திண்டி வனத்திலும் ஒரு பிரதி அகப்பட்டது. அதில் நெய்தற் கலியின் முதற்பாகம் இருந்தது.

திரிகோணமலை ஸ்ரீ த. கனகசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் சென்னைப் பிராசிய கிரந்த மண்டபத்திற் ரூன் நெய்தற் கலிபார்த்தேனென்று உறுதியாகச் சொன்னமையால் மீள வும் அவ்விடஞ்சென்று முன் யான் நீக்கி வைத்த ஏடுகளே இப்பொழுது எனக்கு வேண்டிய நெய்தற்கலியுடையவாயிருத்தல் கண்டு அளவற்ற சந்தோஷமடைந்தேன். அஃதல்லாமற் பின்னும் ஒரு பிரதி நெய்தற்களி 23-ம் செய்யுள் வரைக்கும் அம்மண்டபத்தே அகப்பட்டது. உடனே பிள்ளையவர்களும் யானுமாக இருந்து அதனை

எனது பிரதியோடு ஒத்துப் பார்வையிட்டு ஆங்காங்குக் கண்டபாடபேதங்களைக் குறித்துக் கொண்டோம்;

பின்னர்த் திருத்தணிகைக் குருசாமி ஐயர் கிருகத் திற் சென்று, சென்னையில் மிகப் பெயர் பெற்றிருந்த வித்துவானுகிய அவரது பிதா மகன் ஸ்ரீ சரவணப்பெரு மாளையருடைய புத்தக நாமாவலியைப் பார்வையிட்ட தில், அவரது கலித்தொகைச் சுவடி கோயமுத்தாரில் ஒருவர் கையிற் போயிருப்பதாகத் தெரியவந்தது. அதை ணைச் சின்னாள் இரவலாக வாங்கியனுப்பும்படி அவ்லூரிற் பெரிய மனுஷர் சிலருக்குக் கடிதம் விடுத்தேன். அவர் கள் அரவின் சுடிகை அரதனத்திற்கும் ஆழிவாய் இப்பியுண் முத்திற்கும் அவை உயிரோடிருக்குங்காறும் ஆசை கொள்வேண்டாவாறுபோல, இம்மஹானுடைய சீவ தசையில் இஸர்கைப்பட்ட புல்தகங்களைக் கண்ணாற் பார்க்கும் அவாவினை ஒழிகவென்று பதிலெழுதினர். சிவனே! சிவனே! இதுவுங் கலித்தொகையைப் பிடித்ததோர் கலித்தொகையோ என்று உள்நொந்தேற்குக் கடைசியில், அஃதும் மற்றைப் பெரும்பான்மைய பிரதிகளொப்ப நெய்தல்வளம் பெருது முல்லையோடு முடிந்த பிரதியெனக் கேள்வியுற்றுச் சஞ்சலம் ஒழிந்தேன்.

ஸ்ரீ இராமசாமி சாஸ்திரிகள், ஸ்ரீ சோபால் கிருஷ்ண மச் செட்டியார், ஸ்ரீ வைத்தியவிங்கக் செட்டியார் முதலிய உத்தியோகஸ்தர்களும். ஸ்ரீ வெங்கட்ட ரமண சாஸ்திரிகள், ஸ்ரீ திருச்சிற்றம்பலபிள்ளை, ஸ்ரீ விசுவலிங்க பிள்ளை, ஸ்ரீ சொக்கலிங்கக் கவிராயர் முதலிய வித்து வான்களும் யான் கடித வாயிலாகக் கேட்டுக் கொண்ட படி தங்கடங்களாலான பிரயாசப்பட்டும் பிரதி கிடையாமையால் அவர்களிடம் யான் அனுப்பி வைத்த ஸ்ரீவரும் வெறுங் கையாய் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஆதலால் நெய்தற்கலி முழுமையும் பரிசோதித்தற்கு உபயோகப் பட்டது முன்று பிரதியே.

குறைப் பிரதியாயினும் முழுப் பிரதியாயினும் அகப் பட்ட இப்பத்துப் பிரதிகளையும் கொண்டுதூகவித்தொகை

யைப் பதிப்பித்து நிறைவேற்றியதில், ஸ்ரீ தொண்டமான் புதுக்கோட்டை மஹாராஜாவின் மந்திரியும் பிரதிகாவலருமாகிய கவுரங் சேஷைய சாஸ்திரியாரவர்கள் காருண்ணியத்திற்கு மிக்க கடமை பூண்டொழுகுகின் ஹேன்: இன்னும் இவ்வகைப்பட்ட பழைய அருமையான நூல்களைத் தேடி எடுத்து உலோகோபகாரமாக அச்சிட்டுப் பரிபாலனம் பண்ணத்தக்க ஸ்திதியில் அவர்கள் என்னை வைத்திருப்பதற்காகத் தமிழ் நாடு முழுவதும் அவர்களுக்கு ஒருங்கு கடமைப் பட்டிருக்கின்றது.

இது நிற்க இக்காலந் தமிழிலக்கணங் கற்போர் பெரும்பாலும் நன்னாலொன்றையே கற்றுப் பொருள் யாப்பணிகளின் பயிற்சி குன்றிப் போவதால், இலக்கணவிளக்கம் ஐந்திலக்கணமுஞ் சேர்ந்திருப்பதனாலும், பேரறிவினர்க்கே புலப்படுந் தகைத்தாய் தொல்காப்பியம் போலாகாது சாதாரண யாணவகர்களுக்கும் உபயோகமாதற் பாலதாதலானும், அது கற்போர்க்கு எளிதின் அகப்படாது ஏட்டுப் பிரதிகளில் மிக அருமையாக மறைந்து கிடத்தலானும், அதனை அச்சிட்டாற் றமிழ் நாடனைத்திற்கும் பேருபகாரமாமென்று என்னினேன். அஃது இற்றைக்கு இருநூறு வருஷத்தின் முன், திருவாரூரிலுள்ள அபிஷேகத்தர் மரபிலுதித்த தமிழ் ஞானபானுவாகிய வைத்தியநாத நாவலர் அருளிச் செய்தது: அதனது மகத்துவத்தை அதற்கு இன்றாகாறுஞ் சான்றே ரால் வழங்கி வருங் குட்டித் தொல்காப்பியமென்னும் பெயரே இனிது விளக்கும். அன்றியும் அது தோன்றிய பின்னர் நன்னாற் பயிற்சி குன்ற, அதுவே தலையெடுத்து வந்தமை ஒன்றுமே அதன் மாட்சியை நன்கு புலப்படுத்தும். ஐம்பது வருஷத்தின் முன் சரவணப்பெருமாளையர் நன்னாற் காண்டிகையை அச்சிட்டு யாவர்க்கும் மிக எளிதில் அகப்படச் செய்யும் வரைக்குங் கற்போர் யாரும் ஓதிவந்ததும் அதுவே.

குருவளி மாருய் மோதியென? குத்திர விருத்தி வான் ஆர்த்ததிர்த் திடித்தென? கன்ன துரோணை

சயித்திரதர் என்ன துரோகம் இயைத்திடினுந் “தே ரொன்று கிடையாத குறையன்றே களத்தவிந்தான் சிறுவன்”. அச்சுவாகனங் கிடையாத குறையன்றே இலக்கண விளக்கம் மடங்கியது?

அதனை யான் எடுத்துப் பிரசுரஞ் செய்பத் துணிந் தும் இதுவரையும் அச்சிட்ட நூல்களால் எனக்கு நேரிட்டிருக்கும் நஷ்டம் இடங்கொடுத்தில் தாதலாற் பிறர் திரவிய சகாயம் அவசியம் வேண்டியதாய் அது விஷயத்தை ஆங்காங்குள் சில மஹான்களுக்குத் தெரிவித்தேன். அப்பொழுதுந் திருவாவடுதுறை மகா சந்திதானம் அம் மடத்துப் பிரதிகளும் அனுப்பி 100 ரூபாவும் தருவதாக உத்தரவு செய்தது.

அதனை அச்சிட 1,000 ரூபா பிடிக்குமென்று யான் பகிரங்கஞ் செய்ததோர் விளம்பரத்தைக் கண்ணுற்று. இறங்கூன் கமிஷனராபீஸ் மாணேஜர் எனது சகோதரன் செல்வச் சிரஞ்சீவி இளையதம்பிப்பிள்ளையும் அவரது இஷ்டர் சிலருஞ் சேர்ந்து 500 ரூபா அனுப்பி வைத்தார்கள். அவ்வதவியை முன்னிட்டு இலக்கண விளக்கம் அச்சிடத் தொடங்குவதற்குள், மதுரை போடிநாயக்கனூர் ஐமீந்தார் ஸ்ரீ திருமலை போடய காமராஜ சயபாண்டிய நாயக்கர் துரையவர்கள் செலவு முழுவதுந் தாமே தருவதாக ஒத்துக்கொண்டு 500 ரூபா அனுப்பி, மீது அச்சிட ஆரம்பித்தபின் தருவதாகத் தயைபுரிந்தார்கள். இவர்கள் தயாளத்துவம் யாவரானும் வியக்கற் பாலதே. இலக்கண விளக்கம் இப்போது அது விரைவில் அச்சாகி வருகின்றது. சர்வதாரி வருஷத் தோடு பவனி வருமென்று நம்புகின்றேன்.

இறங்கூனிலிருந்து வந்த பணத்திற்கு அதனை அனுப்பி ஞேரது சம்மதி பெற்றுப் பஞ்ச காவியங்களுட் சிறந்த சூலாமணியை அச்சிடக் கருதிப் பரிசோதித்து வருகின்றேன். இஃது யாப்பருங்கலக் காரிகையுரைக் குணசாகர

முனிவர் முதலியோராற் றமக்கு மேற்கோளாக எடுத் தாளப்பட்ட மாண்பினையடையதோர் அரிய பூர்வக கிரந்தம். தமிழ் நாடனைத்தினும் இதற்கு மூன்று கை யெழுத்துப் பிரதியே அசப்பட்டது. பின்னை இஃது எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அந்தரத்தானமடையும் ஸ்திதியிலிருந்த தென்பது வாசிப்போரே உணர்வாராக.

சங்கமரீஇய நூல்களாய் வகுக்கப்பட்ட எட்டுத் தொகை பத்துப் பாடல் பதினெண்கீழ்க் கணக்குட்டலைமைபெற்ற எட்டுத் தொகைகளில் இக்கலித் தொகை யும் பத்துப்பாடலுள்ளே திருமுருகாற்றுப் படையுமே இப்பொழுது அச்சில் வந்தன. எஞ்சிய பதினாறனையும் பெயர் மாத்திரையானே அறிந்தாற் போதுமா? பதி னெண் கீழ்க்கணக்குட்டானும் இன்னும் வெளிவராது கிடப்பன உள். இவைகளைத் தங்கள் தங்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்ட சில விதவாம்சர்களைக்கொண்டு பரி சோதிப்பித்து வெளியில் வரச் செய்யத்தக்க சீமான்கள் யாரும் இல்லையா! தமிழின் அருமையுணர்ந்த பெரி யோர் மடாதிபதிகளென்றின்னேர் இவற்றிற் கடைக்கண் சாத்துமாறு சரஸ்வதியே அநுக்கிரகிப்பாளாக.

பழைய சுவடிகள் யாவுங் கிலமாய் ஒன்றெண்ணிறைய அழிந்து போகின்றன: புது ஏடுகள் சேர்த்து அவற்றை எழுதி வைப்பாரும் இலர். துரைத்தனத்தாருக்கு அதன் மேல் இலட்சியமில்லை. சரஸ்வதியைத் தம்பால் வகிக்கப் பெற்ற வித்துவான்களை அவள் மாமி எட்டியும் பார்க்கின்றளில்லை. திருவுடையீர்! நுங்கருணை இந்நாட்டவறினை பின்பு தவம் புரிந்தாலும் ஒரு தரம் அழிந்த தமிழ் நூற்களை மீட்டல் அரிது. யானை வாய்ப்பட்ட விளாம்பழுத்தைப் பின் இலண்டத்துள் எடுத்துமென? ஓடன்றே கிட்டுவது! காலத்தின் வாய்ப்பட்ட ஏடுகளைப் பின் தேடி எடுப்பினுங் கம்பையும் நாராசமுந்தான் மீரும். அரைக் காசுக் கழிந்த கற்பு ஆயிரம் பொன் கொடுத்தாலும் வாராது, சங்கமரீஇய நூல்

களுட் சில இப்போது தானுங் கிடைப்பது சமுச்சயம் முப்பால் அப்பாலாய் விட்டது. என் காலத்தில் யான் பார்க்கப்பெற்ற ஐங்குறு நூறு இப்பொழுது தேசங்க டோறுந் தேடியும் அகப்பட்டிலது. எத்தனையோ தில் விய மதுர கிரந்தங்கள் காலாந்தரத்தில் ஒன்றன் பின் ஒன்றை அழிகின்றன. சீமான்களே! இவ்வாறு இறந் தொழியும் நூல்களில் உங்களுக்குச் சற்றாவது கிருபை பிறக்கவில்லையா? ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! அயலான் அழியக் காண்கினும் மனந் தளம்புகின்றதே! தமிழ் மாது நுந் தாயல்வா! இவள் அழிய நமக்கென் என்று வாளா இருக்கின்றீர்களா! தேசாபிமானம் மதாபிமானம் பாஷாபிமானமென்று இவையில்லாதார் பெருமையும் பெருமையா! இதனைத் தயைகூர்ந்து சிந்திப்பீர்களாக.

இந் நூலைப் பதிப்பிக்கும் பொருட்டு ஏட்டுப் பிரதி
யளித்த கனவான்களுக்கும் இதனைப் பரிசோதித்து
அச்சிடுவதில் எனக்கு அப்போதப்போது சகாயஞ்செய்த
ஸ்ரீமத் ந. க. சதாசிவப்பிள்ளையவர்கட்டுகும் ஸ்ரீ யாழ்ப்
பாணம் சிந்தாமணி உபாத்தியாயர் வேலுப்பிள்ளையவர்
கட்டுகும் ஸ்ரீ நல்லூர் சிற். கைலாசபிள்ளையவர்கட்டுகும்
ஸ்ரீ திருகோணமலை ந. க. கனகசுந்தரம்பிள்ளையவர்கட்டு
கும் என் நன்றி கூறுகின்றேன்:

இந்நாற் பதிப்பில் யாவர்க்காயினுங் குற்றங்கூற இஷ்டமுள்தாயின், அன்னேர் இன்னும் அச்சிற்றேற்றுத் தந்றி இன் பரிபாடல் அகம்புறமென்றிவற்றினேன்றைத் தாமாகப் பரிசோதித்து அச்சிடுவித்து அதன்மேற் குறை கூறும்படி வேண்டிக் கொள்கின்றேன். யான் வித்தியா கங்காரத்தினைவது திரவிய ஈட்டத்தினைவது இதில் ஏற்பட்டவன்ஸ்லென்பதை இன்னுமொருகால் வற்புறுத் துகின்றேன்.

“ குற்றமே தெவிவார் குறுமாழுனி
சொற்றபாவினு மோர்குறை சொல்வராற்
கற்றிலாவென் கவிவழு வாயினும்
உற்றுநாடி வல்லோ ருய்த்துரைக்கவே , ! ”

கயிலாயநாத குரவே நம .

திருச்சிற்றம்பலம்

புதுக்கோட்டை.

இங்ஙனம்

சர்வஜித்து ஸு ஆவணி மீ 3 எ

சி. வை, தா:

கலித்தொகை

உரையாசிரியர் சிறப்பு

பச்சைமா லைய மேகம்
பெளவநீர் பருசிக் கான்ற
எச்சினாற் றிசையு முன்னு
மமிழ்தென வெழுநா வெச்சில்
மெச்சிநா ஞஞம் விண்ணேர்
மிசைகுவர் வேத போத
நச்சினார்க் கினியா ஜெச்சி
ஏறுந்தமிழ் நுகர்வர் நல்லோர்.

நல்லந்துவானுர் கலித்தொகை, மதுரை பாரத்துவாசி நச்சி
நௌக்கினியார் உரையோடும், யாழ்ப்பாணம் சி. வை.
தாமோதரம்பிள்ளையால் பல தேசப் பிரதிருபங்களைக்
கொண்டு பரிசோதித்து, ஸ்ரீ தொண்டமான் புதுக்
கோட்டை மகாராசாவின் மந்திரியும் பிரதிகாவலரு
மாகிய, கெளரவ அ. சேஷையசாஸ்திரிகள், C. S. I.,
காருண்யோபகார திரவியத்தைக் கொண்டு பதிப்பிக்கப்
பட்டது. சர்வஜித்துஸு ஆடிமீ, 1887. (Printed at the
Scottish Press, by Graves, Cookson and Co. Madras)

கணபதி துணை

3. இலக்கண விளக்கப் பதிப்புரை

திங்க டங்கிய செஞ்சடை முடியினன் றிருத்தாட்
பங்க யங்கயி லாயநா தனைமுனிப் பழிச்சிச்
சங்க மங்களத் தமிழ்முத்துக் குமாரன்றன் மலர்ப்பா
தங்கள் வங்கமாத் தமிழ்க்கட விடைப்படி குவனே;

முத்தழ் வாணர்தம்
வித்தக வடியினை
சித்தமெய் மொழிகளில்
வைத்து வாழ்குவனே.

பூமிசைத் தென்மலைப் புங்கவன் புகன்ற சீர்மிகும்
அகத்தியம் பார்மிசை இறந்துபட்டதாதவின், அன்னேன்
மாணுக்கர் பன்னிருவருட் டலைமைபெற்ற திரண்தூமாக்
கினி யென்னும் இயற்பெயரினையடைய தொல்காப்பிய
மகாரிவி அவ்வகத்தியத்தின் வழித் தந்தருளிய தொல்
காப்பியமே மதுரைக் கடைச் சங்கத்தார் காலந் தொட்டு
ஐயாயிர வருஷமாகத் தமிழுக்கு ஆதாரமான பேரிலக்கண
மாயுள்ளது. அது மிக ஆழியதோர் கடலையது. ஆதலாற்
கற்று வல்லோர்க்கன்றி ஃற்றையோர் அறிதற்கு அரிய
தாயிற்று. அதுகொண்டு சிறுவர் முதலியோர் இலக்கணம்
பயிற்று உபயோகமாகப் பவணந்தியாதியோர் பலரும்
நன்னால் சின்னால் காரிகை என்றின்னன சிற்றிலக்கண
நூல்கள் பல செய்வாராயினார். அவை பெரும்பாலும்
தமிழ் நன்கறிதற்கு இன்றியமையாத ஜந்து இலக்கணங்
களையும் முற்றக் கூருது ஒன்றெருன்று ஒன்றிரண்டு மாத்தி
ரம் உணர்த்தா நின்றன. சிறுபான்மை வீரசோழியம்
போன்றன ஜந்தும் எடுத்துக் கூறினவேனும் மிகச்
கருங்கியவாய்க் கற்போர்க்கு வேண்டிய அளவு இலக்கண

ஞானங் கொடாமையிற் பெரும்பயன் தருவனவல்லவாயின. இவ்விரு திறத்தனவும் போலாது பஞ்சலக்ஷணமும் மாணுக்கர்க்குப் போதுமான் அளவு செறிந்கது இலக்கண விளக்க மொன்றே. இதன் மகிமை இதற்குச் சான்றேரால் வழங்கி வரும் “குட்டித் தொல்காப்பியம்” என்னும் பெயரானே இனிது விளங்கும்.

இந்நால் மூலமும் உரையுமாகச் செய்தவர், மன்னர்குடித் தாலுகாவிலுள்ள ஆதித்தேச்சரத்திற்கு அணித்தான் திருக்களரில் இப்பொழுது அதிவயோதிப்ராயிருக்கின்ற ஸ்ரீமத் குரியமூர்த்தி தேசிகரைத் தமக்கு ஆரூவது சந்ததியாக உடையவரும், இற்றைக்கு 250 வருஷத்தின்முன் சத்தவிடங்கத் திவ்விய கோத்திரங்களில் முதன்மையுடைத்தாகிய திருவாரூரின்கண், அவ்வூர் அபிஷேகத்தர் மரபிற் சிறப்புற்றேங்கிய ஸ்ரீவன்மீகநாத தேசிகர் குமாரருமாகிய வைத்தியநாத தேதிகர். இராமநாதபுரத்தில் 1685-ம் ஆண்டுமுதல் 1723-ம் ஆண்டு வரையும் அரசு புரிந்த இரகுநாத சேதுபதியின் சமஸ்தான வித்துவானுன் படிக்காசப் புலவர் இந்நாலா சிரியரிடங் கல்வி கற்றவராதலானும், சந்தேக்குறைய 180 வருஷத்தின்முன் நன்னால் விருத்தியுரை இயற்றிய சங்கர நமச்சிவாயப் புலவரது இயற்றமிழாசிரியராகிய சாமிநாத தேசிகர் இவர் காலத்துச் சிறு வயதினராயிருந்தமையானும், இவர் காலம் இற்றைக்கு 250 வருஷத்தின் முன்னென்பது போதரும்.

நாற்கு உரையும் பாயிரமும் அணியியலிற் சொல்லணிச் சூத்திரங்களும் வைத்தியநாத தேசிகரூடைய புதல்வர் ஜிவருள் முத்தவராகிய சதாசிவ தேசிகரால் இயற்றப்பட்டன எனக் கூறுவாருமார். ஆயினும் ஆசிரியரே நேரிலே பார்த்து அறிந்தவரும் மகாவித்துவானுமாகிய ஸ்ரீகௌலாச பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஈசானதேசிகசவாமிகள் தமது இலக்கணக்கொத்தில் ஒருரைச் சூத்திரத்தினகத்துத் தாமே தமது நாற்கு உரையியற்றியதற்கு மேற்கோளாக “என்கண்காணத் - திருவாரூரிற் றிருக்க

கூட்டத்திற் - றமிழ்க்கிலக்காகிய “வைத்தியநாத - னிலக்கணவிளக்கம் வகுத்துரை யெழுதினன்” எனக் கூறுமாற் ரூனும், “பொருளனி சொல்லனி யெனவலங்கார - மிருவகை நெறியா னியலு மென்ப” என நிறுத்திப் புகுந்து பொருளனி உணர்த்திய ஆசிரியர் நிறுத்த முறையானே சொல்லனியும் ஒருவாருவது உணர்த்தாதொழியா ராகலானும், சதாசிவதேசிகர் சொல்லனிச் சூத்திரங்களுட் சிலவும் பாயிரமும் மாத்திரமே செய்தவரென்றும் இலக்கண விளக்கம் மூலமும் உரையுமாகவே ஆசிரியரால் இயற்றப்பட்டதென்றுங் கொள்வதே தகுதி. சொல்லனியகத்துத் தந்தையார் சூத்திரமிவை மெந்தனூர் சூத்திரமிவை யெனப் பகுத்தறிய ஏதியாதுங் காண்கிலேம்.

இற்நூற் பாட்டியல் வைத்தியநாத தேசிகர் இயற்றிய தன்று. யாப்பிலக்கணஞ் செய்தார் பிறரநேகர்போல இவரும் அதனற் பெரும்பய னின்றென்று கூருதொழிந்தனர்போலும். ஆயினும் அஃதில்லாததோர் குறைவை அவரது இரண்டாவது புத்திரராகிய தியாகராச தேசிகர் நிவிர்த்திசெய்தனர். பாட்டியல் செய்தார் தியாகராச தேசிகர் என்பது நூற்பாயிரம் புனீந்தருளிய சதாசிவதேசிகர் குமாரர் தியாகராச தேசிகர் எழுதிய பதிகச் செய்யுளான் அறிக. இதனற் பாட்டியலுடையார் தமது நாலுக்குத் தாமே பதிகம் பாடினவரல்ல ரென்பதூஉம் ஒரே பெயரினராயினும் இருவரும் வேறென்பதூஉம் பதிகத்தார்க்குப் பாட்டியலுடையார் சிறியதந்தை என்பதூஉம் உணர்க.

நமதாசிரியர் வமிசம் முன்னும் பின்னும் பல தலை முறையாகப் பேர்பெற்ற வித்துவான்களாற் சிறப்புற்ற தோர் வமிசமேயாம். வைத்தியநாத தேசிகர் தந்தையாகிய வன்மீகநாத தேசிகர் தமது பாவன்மையாற் பரிசுபெற்ற சூனும்பேட்டை மானியமும் உப்பளமும் நாளதுவரைக்கும் அவர் சந்ததியார் அநுபவித்து வருகின்றார்கள். வைத்தியநாததேசிகர் கல்வித்திறமைக்கு இந்நாலின் வேறுசான்று வேண்டா; அவர் மலையாளத்திராசா

வின்பேரிற் சில பிரபந்தம் பாடி அவ்வரசனுற் கிராமங்களுஞ் சன்மானங்களும் அளிக்கப்பெற்றதும்,

அவை அரங்கேற்றியஞானரு

ஓதும்பிர பந்தங்க ளொருகோடி நிமிஷத்து
ரைக்கும்பிர சண்டவாக்கி
உத்தண்ட வமிர்தரச சித்திரவித
தாரகவி யுபயகவி ராசராசன்
போதும் பசந்தமிழ்ப் பலகையுங் குடிபுகப்
புலமக ளெனுங் குமாரி
புதுநலந் தனைநுகர்ந் தவனுநீ யாகிலுன்
புலமையை வழுத்த வசமோ
காதுங் கடுங்கொலைப் பாகடுங் கடதடக்
களியானை யரச வெள்ளங்
களிச்வைப் பரணிமட லந்தாதி தூதுலாக்
காதல்செய வோத வல்லாய்
மோதுந் தனிக்கொற்ற வாயிலாய் முதண்ட
முழுதும் பரந்த சீர்த்தி
முருகுகமழ் தருகமலை வருவைத்திய நாதகுரு
முத்தமிழ்க் கவிராச னே.

என அவ்வரச சபையாராற் றுதிக்கப்பட்டதும் உலகறி யாததல்ல. இந்நாலன்றிப் பல பிரபந்தங்களும் அவரால் இயற்றப்பட்டுள்ளன. மேலும் இவர் கல்வித்திறமையை அவர்காலத்து வித்துவான்களில் ஒருவராகிய கவி வீரராகவ முதலியார் சொல்லிய

“ ஜம்பதின்மர் சங்கத்தா ராகிவிடா ரோநாற்பத்
தொன்பதின்ம ரென்றே யுரைப்பாரோ—இம்பர்புகழ்
வன்மீக நாதனருள் வைத்தியநா தன்புடவி
தன்மீதந் நாட்சரித்தக் கால்.”

என்னும் வெண்பா நன்கு புலப்படுத்தும்:

அவர் மாணுக்கரில் ஒருவராகிய படிக்காசப்புலவர் ஒருகாற் செம்மற்பட்டிக்காடு வழியாகத் தமது குருபுத்தி

ரார் சதாசிவநாவலரைக் காண வந்தபோது அச்சதாசிவ தேசிகர் மாணுக்கர் சிலர் வனத்திற் ராதுளங்காய் பறிக்கையிற் காரிகையைப் பாராயணஞ் செய்துகொண்டிருந்த சத்தத்தைக் கேட்டு வியப்புற்று வந்து

“கூடுஞ் சபையிற் கவிவார னங்களைக் கோளரிபோற் சாடுஞ் சதாசிவ சற்குரு வேமுன்னுன் றந்தைதம்மாற் பாடும் புலவர்க் ளானேமின் றிச்செம்மற் பட்டியெங்குங் காடுஞ் செடியுமென் ஞேதமிழ்க் காரிகை கற்றதுவே”
என்று கொண்டாடினர்.

பாட்டியல் செய்த தியாகராச தேசிகர் இன்னேர் இளவெல்லபது முன்னர்ச் சொன்னேம். இவர் தம்பி சிதம்பரதேசிகர் சிவஞானசித்தியாருக்கு ஓர் சிறந்த பொழிப்புரை செய்திருக்கின்றனர்.

சதாசிவதேசிகர் மகன், பதிகச்செய்யுள் பாடிய தியாகராசதேசிகர் திருமல்லைவாயிற் புராணம், தேவையந்தாதி, காழியந்தாதி முதலியன இயற்றி இராமநாதபுரத் தில் மந்திரியாயிருந்த தாமோதரம்பிள்ளையினாற் குரிய கோட்டைக் கிராமம் பரிசுபெற்றும், விஜய அருணசல வணங்காழியார்பேரிற் கோவையும் உலாவும் பாடித் தண்டிகை வரிசையும் மரவனேந்தல் முதலிய முன்று கிராமமும் பரிசு பெற்றும் மிகச் சிறப்புற்றிருந்தனர்.

இவர் குமாரர் சதாசிவதேசிகர் அவர் காலத்திற் ஸ்ரீ கைலாசபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்தில் எழுந் தருளியிருந்த மகாசன்நித்தானத்தின்முன் கேட்டோர் யாவ ரும் அதிசயிப்ப ஒரு பெரும் வித்வப் பிரசங்கஞ் செய்த போது ஆண்டிருந்த இலக்கணம் அம்பலவாணத் தம்பிரானால்

“வன்மீக நாதன் வரத்தா வவதரித்த
வன்மீக நாதன் மரபினேன் — வன்மீகர்
தாமோர் தமிழுரவாய்ச் சார்ந்த சதாசிவனை
யாமோ புகழவல்லே மீண்டு.”

எனத் துதித்து மதிக்கப் பெற்றவர். இவர் புத்திர னகிய வன்மீகநாத தேசிகருடைய பிள்ளையே இப்பொழுது திருக்களாருளில் இருக்கும் ஸ்ரீமத் சூரிய மூர்த்தி தேசிகர். இவ் வருஷம் இவர்க்கு 77 வயதும் இவர் தனயன் ஸ்ரீ சண்முகதேசிகருக்கு 37 வயதும் நடக்கின்றது. இவர்கள் இருவரும் தமிழ் நன்கு கற்ற வித்து வான்களாகவே இருக்கின்றார்கள். ஒருகால் அவ்லூர் மிராசதார் ஸ்ரீ சீநிவாச முதலியார் பெருமையைக் குறிப்பிட்டு,

“தேடிநிதி யங்கொடுக்குஞ் செல்வரைப்பார்த்
தெள்ளளவும்
பாடிப் படிக்கப் படியாதே — நீடுபுகழ்
வாச மலர்த்தடஞ்சுழ் வண்களர்வாழ் வாஞ்சீநி
வாச னென்செஶான்ன வாய்.”

என்று துதித்தவர் இச்சூரியமூர்த்தி தேசிகரேயாம்.

படிக்காசப் புலவர் இந்நூலாசிரியர்க்கு மாணக்கராகவே, இராமநாதபுரத்தில் 1685-ம் ஆண்டுவரையும் அரசாண்ட சேதுபதிபேரால் ஒருதுறைக்கோவை பாடிய அமிர்தகவிராயருங் கவிவீரராகவ முதலியாரை ஒப்ப இந்நூலாசிரியரோடு ஒருகாலத்தவரென்று கொள்ளல் தவறுகாது:

முதலில் இவர் நன்னூலிற்குச் சௌனமுனிவருரை தக்க உரையல்லவென்று கண்டு தாமோர் உரையெழுதுவாராயினர். பின்னர் அதிற் பல இடங்களில் நன்னூலாரோடு தம்மதம் மாறுபட்டமையால் இந்நூலை இயற்றத் தொடங்கினர். அவ்வாறியற்றுவான் புகுந்தவர் நன்னூல்போல எழுத்துச் சொல்லிரண்டோடும் முடியாது உலகிற்குப் பெரும் பயன்பட ஜந்திலக்கணமும் முற்றுப்பெறச் செய்தனர். முற்றுப்பெற்றுமென்? அச்சின்வாய்த் தோற்று மையாற் கற்போர்க்குக் கிடைத்தற்கரிதாகி அதனால் அடையற்பாலதாம் பயனை உலகம் பெறுமற் போகத்

தக்கதாய் வந்துவிட்டது. இதனை உணர்ந்தே அடியேன் இப்பொழுது அதனை அச்சிட்டுப் பிரசரஞ் செய்யத் தலையிட்டனன்.

அச்சின்வாய்த் தோற்றுமலும் பரிபாலனம் அடையா மலும் இருக்கும் நூல்கள் எத்துணைச் சீக்கிரம் இறந்து விடுகின்றனவென்பதற்குச், சொற்ப காலத்திற்கு முன்னர் உதித்த இந்நாளின் கடைசி இயல்களுக்குத் தமிழ் நாட்டிலே பிரதிகள் அகப்படாமையும், எங்கெங்குந் தேடியும் யாது முயற்சி செய்தும் பாட்டியலுக்கு இரண்டு பிரதி மாத்திரம் அகப்பட்டதுஞ் சான்று பகரும். சில ஈல இடங்களில் அகப்பட்ட பொருளதிகாரப் பிரதிகள் அவிழ்த்துப் பார்ப்பதற்கும் உபயோகமில்லாத தகையடைந்து விட்டன.

இந்நால் உலகிற் ரேற்றிய காலமுதல், நூற்றைம் பது ஓருநாறு வருஷமாக, நன்னால் முதலிய ஏனைய சிற்றிலக்கணங்களெல்லாம் பயிற்சி குன்ற, இதுவே தலையெடுத்து வந்தது. பதினேழாஞ் சகாப்தம் முதல் இற்றைக்கு ஐம்பதறுபது வருஷத்திற்கு முன் வரைக்குஞ் சென்னை, காஞ்சி, புதுவை, தஞ்சை, மதுரை, திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாண மென்றின்னேரன்ன தமிழ்த் தேசங்களில் இலக்கணங் கற்போர் பெரும்பாலும் ஒது வந்த தும் இதுவே.

இஃது இவ்வாறு பிரசித்தியடைந்து வருகையில் ஸ்ரீ கைலாச பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினத்தார், சோழநாட்டிற் றமது ஆதின மரபினை யொத்ததுஞ் சந்தான குரவர் வழித் தோன்றியதுமாயினும், பலகாலும் பலவிஷயங்களிலே தம்மோடு முரணிய தருமபுராதினை சம்பந்தம் இதற்கு ஒரோவழி யுண்மைபற்றி இதன் மகிமையைக் குறைக்க நினைந்தோ, அல்லது நன்னாளின் பண்டைக் கொள்கையான் அதன்மேற் பச்சாத்தாபங்கொண்டோ, நன்னாலை மேன்மைப்படுத்த என்னி, அதற்குத் தமதாதீனத்துச் சங்கர நமச்சிவாயப் புலவரால் ஒரு விருத்தியுரை எழுதுவித்தும், நன்னாளினகத்

தும் அதன் சமணவுரையினகத்தும் முன்னரில்லாத பல விதிவிலக்குகளை உரையிற்கோடலாற் புணர்ப்பித்தும், இன்னும் அவ்வுரை சிறக்கும்படி சம்ஸ்கிருத திரவிடக் கடல்கள் முழுதுண்டு தேக்கிய ஸ்ரீ சிவஞானமுனிவராற் றிருத்திப் புத்தம் புத்துரை எழுதுவித்தும், அதுவும் போதாதெனக்கண்டு அம்முனிவரால் இலக்கண விளக்கச் சூருவளியென்று ஒர் அநியாய கண்டனம் இயற்றுவித்தும் இந்நாலை நசிக்க முயல்வாராயினர். சமணர் காலத் தின் பின்னர்த், தான்தோன்றிய காலமுதற் றென்னு டெங்குந் தமிழ்க் கல்வியை விர்த்தி செய்வதிலுஞ் சைவ சமயத்தை வளர்ப்பதிலும் முதன்மை பெற்றேங்கிய இவ்வாதினத்தாருக்கு இஃதெங்ஞான்றும் ஒரு களங்கமேயாம். “திருவாரூரிற் றிருக்கூட்டத்திற் - றமிழ்க் கிலக் காகிய வைத்தியநாதன்” என ஆசிரியர் தமிழ் வல்லமையைப் புகழ்ந்த ஈசான தேசிகரும் “முன்னாலொழியப் பின்னால் பலவினு - ணன்னாலார்தமக் கெந்றாலாருமினையோ வென்னுந் துணிவே மன்னுக” என நன் னாலையே புகழ்ந்தது தமதாதின வைராக்கியமென்றே கோடற்பாலதோ, அன்றேல் அவர் வைத்தியநாத தேசிகார் இந்நாலை மூலமும் உரையுமாகச் செய்துகொண்டிருந்ததைக் கண்டது மாத்திரமன்றி நாலைப் பார்த்தறிந்தவரல்லரோ அறிகிலேம்.

ஸ்ரீ கச்சியப்ப சுவாமிகள் திருத்தணிகையிற் கந்தப்பையர் முதலியோருக்குத் தமிழ் கற்பிக்கையிற் றம் மாணைக்கர்கள் இலக்கியப் பயிற்சிக்காகச் சீவக சிந்தா மணியைப் பாராட்டியது கண்ணுற்றபோது தம்பா லெழுந்த சமயாபிமானத்தான்றே அதற்கிணையாகச் சைவ இலக்கிய மொன்று நிலைபெறும்படி தணிகைப் புராணத்தைச் செய்தருளினார்!

பரசமய நாலை வாசித்தபோது அதிலோதிய பொருளை மெய்யென் மயங்கி மகிழ்ந்த அநபாயசோழன் இடித் துரைத்துக் கண்டித்த அருணமொழித் தேவர் போலா காது சுவாமிகள் ஈண்டுச் சொற்சைவ பொருட்சைவ

களின்மேற் றம்மாணுக்கர் மனஞ்செலுத்திய இடத் தன்றே பரிதாபமடைந்தனர்? பின்னை அபிஷேகத்தர் மரபிலுதித்துச் சுத்த சித்தாந்த சைவசமயியாய்ச் சைவ சமயாசாரியராய் எழுந்தருளிய இந்நூலாசிரியர் இயற்றிய நூலும் உரையுஞ் சிறப்புடையனவாகவும், பஞ்சலக்ஷண மும் பொருந்திக் கற்போர்க்கு மிக்க பயன் தருவளை வாகவும் இருக்க, அதனை விரோதித்துப், பாற்கடலிலுள்ள மீன்கள் அப்பாலை விரும்பாது வேறு பலவற்றை இச்சித்தல் போல, இரண்டிலக்கணமாத்திர முடைத் தாய்ச் சமணசிரியராற் செய்யப்பட்டுள்ள நன்னூலைச் சிறப்பிக்க முயன்றது திருவாவடுதுறை யாதீனத்தார்க்குத் தகுந்த செய்கையன்றென்பது சைவ சமயாபிமான முடையோர் அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளற்பாலதேயாம்.

சகல சற்குணமும் எல்லாக் கல்விச் சிறப்புமுடைய ராய் வீற்றிருந்து இப்பொழுது அடைந்துபோன பரம தயாரூவாகிய ஸ்ரீலப்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகமூர்த்திகள் இவ்வாறு தமது ஆதீனத்தார் செய்தது தப்பென்று நேரிலே ஒத்தக்கொண்டதுமன்றி, இலக்கணவிளக்கம் அச்சில் வெளிப்படுமாயின் மீளவும் முன்னைச் சிறப்பு அடையாமற்போகாதென்று சொல்லி, அதனை எவ்வாற்றனும் அச்சிடுவிக்கவேண்டுமென்று அடியேற்றுக்கட்டளையிட்டருளியது. மேலும் சிறு காப்பியங்களில் ஒன்றுகிய சூளாமணி இப்பொழுது எங்கனுங் கிடைத் தற்கு அரிதாகி இறந்துபோகுந் தசையடைந்திருத்தலால் அதையும் அச்சிடுவித்தல் உலகிற்குபயோகமாகுமென உத்தரவு செய்தது. இஃது இலக்கண விளக்கம் அச்சில் வெளிப்படும்போது நன்னூற்பயிற்சி கிடைவறு மென்னும் நிச்சயத்தாற் சமனர்க்குச் செய்ததோர் நஷ்ட பரிகாரம் போலும்: யான் அப்பணிகளைச் சிரமேற்கொண்டு,

“ குறிப்பி னைரிய குரவ ரெண்ணமது

கூறு முன்புரி குணத்தினேன்

பொறுப்ப னேவடிகள் புவியி லென்னையொரு

பொருளை னக்கொடு புகன்றநூல்

சிறப்பு றப்பிழை திருத்தி யச்சில்வெளி
செய்தொ ரோர்பிரதி தேவரீர்
நறைப்பெ ருஞ்சரண நனின சந்நிதியி
னல்கி டாதினி யென்னளினே”

என விண்ணப்பஞ் செய்தனன். உடனே மடத்திலிருந்த இலக்கண விளக்கப் பிரதிகள் யாவுஞ் சூளாமணி மகாவிங்கையர் பிரதியொன்று தமது மடத்திலிருந்ததும் என்கைவசம் அனுப்பி, வழக்கப்பிரகாரம் மடத்திற்காக வாங்கும் பிரதிகளின் கிரயத்தோடு இந்நால் ஒவ்வொன்றிற்கு 100 ரூபா உபகாரமுங் கொடுப்பதாக அநுக்கிரகித்தது. சுவாமிகளது சீவத்சையில் இவை இரண்டன் பதிப்பும் முற்றுப்பெருத்து அடியேற்கோர் பெரும் விசனமே. ஆயினும் இவை விரைவில் அச்சாகிவருவதைச் சுவாமிகள் அறிந்திருந்தது என் மனத்திற்கு ஓர் ஆறுதலாம்.

இந்நால் அச்சில் வராமையே அதன் பயிற்சி இஞ்ஞான்றும் குன்றுவதற்குக் காரணமென்பது முன்பே கலித்தொகைப் பகிப்புரையிலும் “குருவளி மாருய் மோதி யென? சூத்திரவிருத்தி வான் ஆர்த்தத்திர்த் திடித்தென? கன்ன துரோண சயித்திரதர் என்ன துரோகம் இயைத் திடினுந் தேரொன்று கிடையாத குறையன்றே களத் தவிந்தான் சிறுவன்? அச்சுவாகனங் கிடையாத குறையன்றே இலக்கண விளக்கம் மடங்கியது:” எனக் குறித் திருக்கின்றேன்.

இங்ஙனம் இதனைப் பாராட்டுதலாற் றவத்தாற் றாய்ராய் முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவனருள் பெற்றுள்ளாரது நூல்களோ டொத்த பெருஞ் சிறப்பினையடையதென்று சொல்கின்றேன்ஸ்லேன். சிறறறவினேர் இயற்றும் எந்த நூலினுந் தப்பில்லாமற்போகாது. இலக்கண விளக்கமுடையார் மதங்களுள்ளஞ்சி சில கற்றுவல்லேரால் அங்கீகரிக்கத் தகாதனவுள். ஆயினுந் தாரதம்மியச் சிறப்பானும் ஐந்திலக்கணமும் உடைமையானும் பின்னாலே வற்றினும் இதன்மாட்சி பெரிதெனக் கொள்க.

இலக்கண விளக்கச் சூருவளியை ஓர் அநியாய கண்டனமென்று யான் கூறியதை ஈண்டுத் தாபிக்கப் புகின் மிக விரியும். அஃது அன்ன இயல்பின தென்பது நடுவு நிலைமை குன்றுது அதனை வாசிப்போர் அனைவர்க்கும் புலப்படும். ஆயினும், அநியாயமென்றேர் குற்ற மேற்றி, பின் அதற்குச் சில உதாரணமாவது காட்டா மற்போதல் சரியன்றென்று உட்கொண்டு, அங்குமிங்குந் தேடியெடாமற் சூருவளியில் முதன்முதற் சொல்லிய வற்றையே சொற்ற முறைப்படி எடுத்துக்கொண்டு அவை சிவஞான யோகிசுவரர் உணர்த்தியவாறு நம தாசிரியர்மேற் போந்த குற்றமல்ல வென்பதை மாத்திரம் இங்ஙனம் காட்டுகின்றேன். காட்டுமுன் அடியேன் சொல்லவேண்டிய தொன்று உளது.

அகத்திய முனிவர் வரத்தினாற் ரேன்றித். தென் மொழி வடமொழிக் கடல்களின் நிலைகண்டுணர்ந்து, முன்னும் பின்னுந் தமக்கிணையின்றி வீரித், தமிழிலுள்ள நூல்களுக்கெல்லாஞ் சிரோரத்தினமாய்ச் சொலியா நிற கும் மகாபாடியத்தை அருளிச்செய்த யோகிஸ்வரரது பேரறிவு இமாசல மொப்பது. எனியேன் சிற்றறிவு அதன்முன் ஒரு பூதாளிபோல்வது. அன்னேர், தப்பை ஒப்பென்று தாபிக்கவும், ஒப்பைத் தப்பென்று வாதிக்கவும் வல்லர். அஃது அவர் காஞ்சிபுரத்து வைஷ்ணவித்துவான்கள் கொண்ட இறுமாப்பை ஒழித்தற்பொருட்டு, அவர்கள் தலைமேற்கொண்ட இராமாயணத்து நாந்திச்செய்யுளை முதலிற் பங்கப்படுத்திப், பின்னர் அதனையே அவர்கள் தலைவனங்கித் தம் பிழையைப் பொறுத்தருள்கவென்று வேண்டியபொழுது சரியென்று நாட்டியதனை விளங்கும். ஆதலால் இன்னேரன்ன பெருஞ் சிறப்பினரை எதிர்த்து இலக்கிய இலக்கணப் படைக்கலங்கள் தாங்கி அவர் சூருவளியை மாருயழிக்கப் புகுந்தேனன்று கொள்ளல் மின். அவரும் அவர் மரபினேரும் உவந்து பாராட்டிய நன்னாற்கு இந்நால் இழிவுடைய தன்றென்னும் மாத்திரையே யான் சொல்லலாயினேனென்க.

1. “முன்னர்ப் பாயிரத்தை வைத்து இது பாயிர மென்று உரைத்துப் பின்னர் அது கேட்டமானுக்கர்க்கு நூலுரைப்பான் தொடங்கினார், இப்பாயிரம் உரைக்க வேண்டுவதென்னை என்னுங் கடா நிகழ்தற்கு இடனுள் தாயவழி, இவ்வில் வேதுக்களான் முன்னர்ப் பாயிரம் உரைக்க வேண்டுமென்று இறுத்தல் அமையும்; அவ்வாரோர் இயைபுமின்றித் ‘திருவிளங்கிய மாநகரம்’ முதலாக எடுத்துரைக்கும் உத்தரங்க் செப்புவழுவும் மற்ற ஞானம் விரித்தலுமாய் முடியுமென்க” என்றார். “வலம் புரிமுத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்” என்று தலையிட்ட ஆத்திரையன் பேராசிரியன் எந்தப் பாயிரத்தை முன்னர் வைத்து இது பாயிரமென்று உரைத்துப் போந்தனன்? ஆண்டு யான்டையோ கடா நிகழ்ந்ததும் விடையிறுத்ததும் அமையப்பெற்றது?

“முகவுரை பதிகம்” என்றற் றெட்டக்கத்துப் பொதுப் பாயிர முதலியன் கூறிய நன்னூலார் “மாடக்குச் சித் திரமும்” என ஈற்றிலே கூறியதை இந்நூலார் முதலிலே எடுத்து உரைத்தது தானு ஒரு தவரூயிற்று? இது குற்றமாயின் நன்னூலாரும் “முகவுரை பதிகம்” என்னுஞ் சூத்திரங் கூறும் முன்னர்த் தன்பாயிரத்தை வைத்து இஃதியாது? இதன் பெயரென்னை? என்று கடாநிகழ்தற்கு இடனையவழியன்றே அச்சூத்திரங்க் செய்தல் வேண்டும்! அவ்வாறின்றி “முகவுரை பதிக மணிந்துரை நூன் முகம் — புறவுரை தந்துரை புனைந்துரை பாயிரம்” எனச் சொற்றது செப்புவழுவும் மற்றொன்று விரித்தலுமாகுமோ. இதனைக் குற்றமென்று தெரிக்கப் புகுந்ததே குற்றமாமென்றெழுழிக.

2. “அவயவமாகிய பாயிரத்துள் அவயவியாகிய நூல் அடங்காதென்றார், அவற்றியல்பு உணராமையின்” என்றனர். இதற்கு விடை “இன்னும் ‘நூனுதல் பொருளைத் தன்னகத்தடக்கி’ என்பதைனைத் தழீஇயாராகவின், நூலியல்பு பாயிரத்து ஸடங்காதென்றல் அவர்க்குங் கருத்தன்றென மறுக்க” என்னும் அவரது சொந்த வாய்மொழி

யேயாமெனக் கூறுக. நூல் குணியும் நூலியல்பு குணமுமா கவின், நூல்வேறு நூலியல்பு வேறென் ரெழிக. ஆத லாற் பல அவயவங்களை உடையதோர் அவயவி அவற் றென்றில் அடங்காதாகுதல் பொருத்தமுடைத்தென் றும் அடங்குமென்பார் கூற்றிற்குப் பொருள் வேறென் றுங் கூறிவிடுக்க.

3. “எழுத்திகாரம் என்பழி அதிகாரம் முறைமை யென்றார். அதிகாரமென்னும் வடசொற்கு அது பொரு ளன்மை தொல்காப்பிய விருத்தியிற் கூறியவாற்றுள் அறிக” எனச் சொற்றனர். இதற்கு விடை “அதிகா ரம் முறைமை” எனவே உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச் சினார்க்கிணியார் முதலியோர் கொண்டனரென்க. மேலும் இப்பொருள் வடமொழியிலும் உண்மை சம்ஸ்கிருத அக ராதிகளிற் கூறிக்கிடத்தலான் அறிக.

4. “மலைமக ஸொருபான் மணந்துலகளித்த—தலை வனை வணங்கிச் சாற்றுவனெழுத்தே” என்னும் எழுத் ததிகாரத் தற்சிறப்புப் பாயிரத்தில் நான்கு குற்றம் பாரித்து, முதலாவது “மலைமகளென்பது மலையும் மக ளெனவும் அமங்கலப் பொருள்தந்து ‘தொகையார் பொருள் பலவாய்த் தோன்ற’வின்” மலை தன் மங்கலப் “பயன்குறித்து வராமை யறிக” என்றார். நன்னூலார் எடுத்தாண்ட “பூமலி” என்பது இலை நிறைந்த என்றும் இடம் அகன்ற என்றும் பொருள் தரத்தக்கதாகலால் “தொகையார் பொருள் பலவாய்த் தோன்ற”, இடமில் லைபா? ‘நீடாழியுலகம்’ என்று மங்கலம் வகுத்த வில்லி புத்தாராழிவாரை அது நீள் தாழி எனவும் பகுக்கக் கிடந்ததென்று குற்றப்படுத்தல் பொருந்துமா? அன்றி யுந் தாமே ஒரு கால் உவந்ததோர் மங்கலமொழியைப் பிறர் கொண்டக்காற் குற்றமென்றது பேரற்புதமே. மேலுந் தம் மரபினேர் அனைவருக்கும் அங்கோரமான சிறுதருமோத்தரத்தில்,

“மலைக்குமகள் பெற்றமகனைக் கயமுகத்தனை மனத்தெழுதியா
னைற்பினி பிறப்பறவனுக்கை யகத்திய முனிக்கருளினு
னுவர்பில் கருணைக்கடலுருத்திரனுருத்தனி வுதித்தகுமர
னிலக்குமியலைக் கலியிலைக்கவும்ரெப்பலுல கிட்டமுறவே”

என மறைஞானசம்பந்தநாயனார் எடுத்தாண்ட மங்கலமொழியை அமங்கலப்படுத்தல் தன் தாயை வேசி யென்று ஏசதல் போலும். இரண்டாவது “மனந்து” என்றதும் ஒரு குற்றம்; என்னை! இஃது ஈண்டு “இந்நால் நின்று நிலவுதல் வேண்டியென்றார்க்கு” மறுதலையாகப் பொருளதிகாரத்தில் “உமையுரு வருமடுத்தென்றது இந்நால் நின்று நிலவாது இறுதல் வேண்டி எனப் பொருள் தருதலின் என்றார். ஏனையவற்றிற்கும் ஏற்கு மாறு பொருள் விரித்துரைக்க” என்று ஆசிரியர் கூறினுராக, இவரை ஏலாமாறு பொருள் கொள்ளச் சொன்னதுயாரோ? முன்றாவது, உறுபொருள் முதலிய எல்லாவற்றிற்கும் உரிய வேந்தனை உல்கு பொருட்கு உரிய வேந்தனென்றல் அவன் இறைமைக்கு ஏலாத வாறுபோல ஐந்தொழிற்கும் உரியதலைவனை உலகளித்த தலைவனென்பது தலையன்மையின்’ உலகளித்த தலைவனென்றது குற்றம் என்றார். எழுத்திகாரத்தில் “உலகளித்ததலைவன்” எனவுஞ் சொல்லதிகாரத்தில் “உலகுபுரந்தருஞும் அமைவன்” எனவும், பொருளதிகாரத்தில் “உலகினைப்பொழிக்கும் இமையவன்” எனவும் ஆசிரியர் இறைவன் முத்தொழிலுங் கூறிய புகுந்தாராகவின் ஈண்டுபட்ட குற்றமென்னே? ஆனாரேர் ஆங்காங்குக் கூறிய கடவுள் வணக்கத்திற் கடவுளின் தலைமை அனைத்தும் ஒருங்கு சொல்லாது இரண்டொரு குணமாத்திரையே விதந்து தலைமைக்கூறுவது பெருவழக்கேயாம். முனிவரர் இஃது உனராதவரா? இதனாற் “குற்றமே தெரிவார் குறுமாழனி—சொற்றபாவினும் ஓர் குறை சொல்லுவர்” என்பதற்குத் தம்மை இலக்கியமாக்கினு ரன்னே! நான் காவது “வணங்குதல் சிறப்பு வினையாவதல்லது பொதுவினையாகாமையின் வணங்கியென்பது” குற்றம் என்றனர்: “மன

மொழி மெய்களின் வணங்குது மகிழ்ந்தே என்பழி ஒப்புமை பற்றிக் கூறியதே யாம்” எனத் தாமே கூறும் இவர் “மனத்காற்றுணிவு தோன்ற நினைத்தலும் மொழியாற் பணிவுதோன்ற வாழ்த்தலுந் தலையாற் றணிவுதோன்ற இறைஞ்சலும் அடங்கப் பொதுப்பட வணங்கி” என்று கூறிய ஆசிரியர் மேற் குற்றஞ் சொல்வதென்னை? சிருஷ்டியுந் திதியுஞ் சங்காரத்தில் ஒடுங்குவதாற் சங்காரத் திற்கு முதன்மை கூறுஞ் சுத்த சைவசித்தாந்த சாகரமாகிய யோகிஸ்வரர் நினைத்தலுந் துதித்தலுஞ் சேர்ந்து அந்தர்ப்பித்து நடைபெறும் வணக்கத்திற்கு முதன்மை கொடுப்பதே முறையாகும். வில்வணக்கந் தீது குறிப்பது போலச் சொல்வணக்கம் நன்மை குறிக்குமே. ஆதியில் வளைதற் பொருளிற் பிறந்த வணக்கம் ஒப்புமையால் இப்போது மனம் வாக்குக் காயம் மூன்றற்குஞ் செல்லுமென்று கொள்க.

5. “எண்பெயர்முறை பிறப்பு” என்னுஞ் சூத்திரத்தில் “எண்ணுதற்கும் பெயர் கருவியாதவின் அதனை முற்கூருத்து முறையன்று. எண்ணும் முறையும் போல வனவற்றால் ஒரு பயனின்மையின், அவற்றை வகையுட் சேர்த்துக் கருவி செய்தல் பயனில் கூற்றுமாறறிக் போவியமுத்தென ஒன்றில்லையென்பது தொல்காப்பிய முதற் சூத்திர விருத்தியுட் காணக.” என்று மூன்று குற்றமேற்றினர். இஃது இலக்கண விளக்கச் சூருவளி யன்று நன்னூற் கருப்பைப் படையோடு சார்தற்பால தென்று விடுக்க.

சிவஞான முனிவர் தெரிவித்த குற்றங்களின் இலக்கணம் எத்தன்மைய என்பதற்கு மேலே காட்டிய ஐந்து உதாரணமும் போதுமாதவின் இவ்வளவில் நிறுத்துதும்

இன்னேரன்ன குதர்க்கங்களான் இலக்கண விளக்கம் எட்டுணையுந் தாழ்வடையாது தமிழ் நாடெங்கும் பரவி வருகையிற், றிருத்தணிகைச் சரவணப் பெருமாளையர் நன்னூற்கோர் காண்டிகையுரை செய்து அச்சிற் பதிப்

பித்தனர். பின்னர் அது மாணவர்கட்டு இலேசில் அகப் படற்பாலதாயினமையின் அதனையே யாவரும் வாங்கிப் படிப்பாராயினர். அதனால் அதன் விருத்தி யுரையையும் யாழிப்பாணம் நல்லூர் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் அச்சிட்டு யாவர் கைக்கும் எளிதில் அகப்படச் செய்தார்கள். இனி ஐந்திலக்கணமுன் செறிந்த இலக்கண விளக்கத்தையே தமிழ் மாணக்கரணவரும் ஆவலோடு வாங்கிப் படிப்பாரென்று நம்புகின்றேன்.

சூத்திரங்களைப் பாடம் பண்ணுவோர் ஒரு பொருளிற் பல சூத்திரத்தை நெட்டுருப் பண்ணுதல் வீண்காலக் கழிவென்று கொண்டு இலக்கணசிரியர்கள் தத்தம் முதனாற் சூத்திரங்களையே தமக்கு வேண்டிய விகற்பத்தோடு எடுத்தானுதல் பெருவழக்காதவின், இந்நாலாரும் பெரும்பாலுங் கற்போர்க்கு உபகாரமாகத் தமது காலத்தின் முன்னுள்ள சூத்திரங்களையே கூடிய வரையும் வைத்துக்கொண்டனர்.

கவித்தொகை வீரசோழியங்களின் பதிப்புரைகளிற் றமிழைக் குறித்து யான் எழுதியவற்றிற் சில விஷயங்களுக்கு மாருகக் கண்டனங்கள் எழுதினோர் இருவர் உளர். அக் கண்டனங்களை நிராகரிக்கவேண்டுமென்று எனது இஷ்டர்கள் பலர் சேட்டுக்கொண்டாலும் அவைகள் உலோகோபகாரங் கருதியும் உண்மையை ஆராய்ந்தறிய வேண்டுமென்று அவாவியும் எழுந்த வாதம்போல எனக் குத் தோற்றுமையால் யான் அவற்றைக் குறித்து யாதும் எழுதிற்றிலேன்.

இவருள் ஒருவர் ஸ்ரீமத் சபாபதி நாவலருடைய ஞானமிர்தபத்திரிகாசிரியர். இவர் தாமோதரம்பிள்ளையெனத் தன்பெயர் கைச்சாத்திட்டு அப்பத்திரிகையின் தமிழ் நடைக்கெல்லாந் தானே உத்தரவாதியென்று விக்கியாபனஞ் செய்தவர், பின்னர்க் கலியாண சுந்தரப் பெயர் கொண்டெழுந்து, யான் தாமோதரம்பிள்ளையென என்பெயரெழுதுதல் தவறென்றும் அது தாமோதரப்

பிள்ளை என்றிருத்தல் வேண்டுமென்றாங் கிளம்புகின்றார்கள் அப்படிப்பட்டவரோடு யாது வாதம் புரிவது? தன் பெயர் எழுதுதற்கே இன்னுங் கற்றுக் கொண்டிருக்கின்றார்களோலும். இவரை எதிர் தகல், “வென்றாலுந் தோற்று லும் வசையேயன்றே?” இக்காலத்துப் புலவர் பெருமானை யாவருங் கொண்டாடுந் திரிசிரபுரம் மீனாஷிகங்கு தரம் பிள்ளையவர்கள், இராமநாதபுரம் வித்துவான் பொன்னுசாமித் கேவராவர்கள், நவீன பவணந்தி எனச் சிறப்புப் பெயர் விளங்கிய ஜயம்பிள்ளை உபாத்தியாயரவர்கள், திருமயிலை வித்துவான் சண்முகம்பிள்ளையவர்களைன்று இன்னே ரெல்லாந் தம்பெயர் வல்லொற்று மிகாமல் எழுதுபவராயின் யான் தாமேரதரம்பிள்ளையென்று எழுதுதலும் விலக்காகுமன்றிக் குற்றமாகாதே. விதி விலக்கு இரண்டும் உணர்ந்தாரன்றே குற்றங்காட்டற்கு உரியராவர்? அப்பசுவாமிகளையும் அப்பசுவாமிகளாக்குவாரென் றஞ்சுகின்றேன். யான் சாதித்தமெளன்த்தை என் இஷ்டர்கள் மன்னிக்க.

மற்றவர் தஞ்சை ஐனமித்திரனிற் ரேன்றித் தூஷணப்படை கொண்டு ஒரு சிறுச்சண்டை செய்ய முயன்றனர் போலும். இன்னேரன்னேரோடு சண்டை செய்தற்கு யான் அருகனல்லேன். இவர் யான் வீரசோழியப் பதிப்புரையிற் றழிம் என்னும் மொழி “எவ்வாரூயினும் ஆகுக.” அது “தென்மொழிக்குத் தென் சொல்லாகிய பெயரேயாமெனக் கொள்க” என்று கூறியதனால் மொழியின் உற்பவத்தைக் குறித்து எனக்கு அதிகவாதமில்லையென்றும் அது திரவிடமென்னும் வடமொழியினின்று வராததோர் தென்மொழியென்று சாதிப்பதே என்கருத்தென்றும் உணர்வாராக.

இன்னேர்போலாது ம-ா-ா-ஸ்ரீ. கொ. ஸ்ரீநிவாசராகவாசாரியாரவர்கள் தாம் எழுதிய நாலடியார் நால்வரலாற்றில் “நாலடி நான்மணி நானுற்ப தெந்தினையுப் - பால்கடுகங் கோவை பழமொழி” என்பவற்றுள், “ஜந்தினை அகப்பொருட் உறைத்தாய் ஜம்பது செய்யுளான்

மாறன் பொறையானார் இயற்றியது ஓர் நூலாகக், கீழ்க்கணக்குத் தொகை பதினெட்டாய தெவ்வாரே?" என்யான் கொண்ட ० கொள்கைமாற, "ஜந்தினை என்றது தினைகளைப்பற்றிச் சொல்லும் ஜந்து நால்கள்" எனக்கூறி, ஜந்தினையைம்பது ஜந்தினையெழுபது தினைமொழியைம்பது தினைமாலை நாற்றைம்பது இந்நான்கும் அவ்வைந்தினையைச் சேர்ந்தன வென்றும் இவைபோன்றது இன்னும் ஒன்று இருத்தல்வேண்டு மென்றுஞ் சொற்றனர். கலித்தொகைப் பதிப்புரை எழுதிய பின்னர் மேற்கண்ட நான்கு நால்கள் எனக்கும் அகப்பட்டன. ஜந்தினை விஷயத்தில் யான் கூறிய கூற்றுச் சரியன்றென்று ஒத்துக் கொள்வதுமன்றி ஆசாரியாரவர்கட்கு என் வந்தனமுங்கூறுகின்றேன். பிறர் சிலரோப்பக் கோவையைத் திருச்சிற்றம்பலக் கோவை என்று கொள்ளாது யான் சொல்லியதுபோல் ஆசாரக்கோவை என்று இவர்கள் உரையிட்டது சாலவும் பொருத்த முடைத்தேயாம்.

முப்பால் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரது பொய்யாமொழித் தமிழ் வேதமாகிய திருக்குறள்ள வென்பதற்கு யான் கூறிய நியாயங்களை முற்றச் சீர்தூக்கி ஆராயாது "ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி - நாலு மிரண்டுஞ் சொல்லுக்குறுதி" என்னும் பிற்றைநான் மொழி யைச் சங்கத்தார் காலத்து முதுமொழிபோற் கொண்டது ஆசாரியார்பால் ஒரு தவறென்றே இன்னும் வற்புறுத்துகின்றேன். கோவை திருக்கோவையாராகாது ஆசாரக்கோவையாயினற்போல் முப்பாலும் நாயனார் தமிழ் வேதமாகாது நமது கைக்கு இன்னும் அகப்படாத பின்னெரு சிறு நூலேயாதல் வேண்டுமென்பது என்துணிவு மாத்திரமன்று. இது விஷயத்தில் யான் கண்டு பெசிய பல மடாதிபதிகள் வித்துவான்கட்கும் இஃ தொப்பென்றறிக:

இஃதெழுதிய பின்னர், முா. திரு. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் தமக்கு அகப்பட்டதோர் மிகப் பழைய கீழ்க்கணக்குச் சுவடியில், “நாலடி நான்மனி” என்னாஞ் செய்யுள் அதிகஞ் சிதைவுபட்டுக் கிடப்பதில், ஐந்தினை என்பதற்கு ஐந்தினையைம்பது ஐந்தினையைழுபது தினை மொழியைம்பது தினைமாலை நூற்றைம்பது என்னும் நான்குமே உரையிற் குறிக்கப் பட்டிருக்கின்றன வென்றும், முப்பால் என்பதன் உரை நாயனர் திருக்குறளை ஒருவாற்றுனுஞ் சுட்டாது முப்பாலென்றே கூறப்பட்டிருக்கின்றதென்றங், கைந்திலை யென்பது அப்பெயரான் உரையோடு உள்ளதோர் தனிநூலாகக் கண்டிருக்கிற தென்றும் எழுதியறிவித்தனர். இஃது என் கூற்றை நன்கு வற்புறுத்துகின்றது. இதனால் “நானுறப் பைதந்தினை” என்றதில் நாலென்னும் அடையை நாற்பது ஐந்தினை என்னும் இரண்டானாலும் ஒட்டி நானுறபது நாலைந்தினை யென்று கோடல் வேண்டுமென்றும், ஐந்தினை, யான் கூறியவாறு ஒரு நாலுமன்று, ஆசாரியாரவர்கள் கூறு மாறு ஐந்து நாலுமன்று ஐந்தினைப்பொருள் உணர்த்திய நான்கு நாலகளென்று கொள்ளத்தக்க தென்றுஞ் சொல்ல ஏதுவாகின்றது. அங்ஙனமாயின் முப்பாலென் றது ஒரே நூலாகவும், இந்திலை சொல்லென்றது இன்னிலை இன்சொல் என இரண்டு நால்களாகாது காஞ் சிக்கு விசேஷணமாகவுங், கைந்திலையென்றது வேரெரு தனி நூலாகவுங் கொள்ளல் தகும். இவ்வாறு கொள்ளிற் “கைந்திலை யோடாங்கீழ்க் கணக்கு” என்று ஈற்றடிப் பாடந் திரிதல் வேண்டும். எட்டுத்தொகை பதினெண் கீழ்க் கணக்குக்களுள் இன்னும் அச்சிற்கிழாற்றுதன தேடி வெளிப்படுத்தும் நோக்கமாகச், சில நாட்களுள், மதுரை திருநெல்வேலி கோயமுத்தூர் முதலிய தேசங்களுக்கு ஓர் யாத்திரை செய்ய உத்தேசித்திருக்கின்றேன். அவ்வாறு போய்த்திரும்பியபின் இது விஷயத்தைப்பற்றி மறு படியும் எழுதுவேன்.

மாணவர்கள் தமிழ் இலக்கணம் ஐந்தும் எவ்வாற்று னும் ஒது உணர்தல் வேண்டுமென்னும் விருப்பம் மிக்கு

ஓனாதலானும், அவர்களுட் பெரும்பான்மையோர் அதிக செல்வரல்லராதலானும், வித்தியாசாலைகளிற் ரமிழ் கற்கும் மாணுக்கர்கள் 25 பெயருக்குக் குறையாமல் ஒருங்கு சேர்ந்து தமது பாடசாலைத் தலைவர் மூலமாக நேரே என்னிடமிருந்து அழைப்பிப்பன் இப்புத்தகம் அவர்களுக்கு அரைவிலையாகக் கொடுக்கப்படும்.

உலோகோபகாரமுந் தமிழ்ப்பரிபாலனமுங் கருதி இந் நாலை அச்சிடும்படி திரவிய ககாயஞ் செய்து அடியேனை ஆதரித்த போடி நாயக்கனூர் ஐமீன்தார் ஸ்ரீ திருமலை போடய காமராச பாண்டியநாயக்கர் துரையவர்களுக்குப் பெருங்கடமைப்பட்டுள்ளேன். துரையவர்கள் வாய் மொழி தவருது நிறைவேறச் செய்ய உடன்பட்டிருக்கும் அவர் தேவியராதியானுர்க்கு மிகவும் வந்தனங் கூறுகின்றேன்.

எடுத்த முயற்சியில் யான் தளர்வடையாவண்ணம் அடிக்கடி என்னை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருக்குந்தொண்டமான் புதுக்கோட்டை இளவரசு ராஜா ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய ரகுநாத தொண்டமான் துரையவர்கள், பிரதிகாவலர் கௌரவ அ. சேஷைய சாஸ்திரிகள், மைசூர் நியாயாதிபதி கௌரவ அ. இராமச்சந்திரையரவர்கள் முதலிய கனவான்களுக்குந் தென்றேசப் பிரதிகள் தேடியழைப்பித்துத் தருவதில் அதிகப்பிரயாசை வகித்துக்கொள்ளும் மாஜி திருநெல்வேலி நீதி பதி ம-ா-ா-ஸ்ரீ திரு. கனகசபை முதலியாரவர்கட்கும், இவ்வேலை விரைவில் நடைபெறும்படி வேண்டிய ஒத்தாசைகள் செய்யும் ஸ்ரீமத் ந. க. சதாசிவம்பிள்ளையவர்கள் ம-ா-ா-ஸ்ரீ திரு. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளையவர்களென்றிவர்களுக்கும் நன்றி சொல்லுகின்றேன்.

என் முயற்சிக்கு ஸ்ரீ கைலாசபரம்பரைத் திருவாவடு துறை யாதீனத்துச் சற்குருநாத சுவாமிகளாயிருந்து அடைந்துபோன ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக மூர்த்தி கள் செய்து வந்தது போலவும், இப்பொழுது ஷட்

சவாழிகள் பட்டத்திற்கு எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிக மூர்த்திகள் செய்து வருவது போல வும், மற்றைத் தமிழ்நாட்டு ஆதீனங்களில் ஆங்காங்கு எழுந்தருளி யிருக்கும் மகா சந்நிதானங்கள் கைகொடுத்து வருவார்களாயின் இன்னும் பல பண்டைக் காலத்துத் தமிழ்நூல்களை எடுத்துப் பரிசோதித்துப் பிரசரிப்பதில் அதிக ஊக்கம் உடையவனுவேன்.

சென்னைப் பாடசாலைக் கிரந்த சுதேச பாஷாவித்தியா பரிபாலன சபையார் எனக்குச் செய்துவருஞ் சகாயம் யான் ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாலதன்று.

தொண்டமான் புதுக்கோட்டை }
விரோதி ஸு ஜப்பசி மீ }

சி. வை. தா.

கணபதி துணை

4. சுளாமணிப் பதிப்புரை

குரு வணக்கம்

இறைவனே ருருவுகொண் டெழுந்தாங்கு வீற்று
மறைசையா தீன்த்து மன்னுபு வதிந்த
கரலை யம்பதிக் கைலாச நாத
குரவன் திருபத மருமலர்
சிரமிசை யிருத்திவெங் கருமுதல் களோவாம்.

தமிழாசிரிய வணக்கம்

தெள்ளுதமிழ்க் கடல்கடந்து செழியகலைத் துறைப்படிந்து
திரிபில் ஞானக்
கொள்ளொகொண்டு நுகர்ந்தமுத்துக் குமாரகவி மேகமி
கொடிச்சன் ஞக [தைக்
வள்ளலென துள்ளமதி கொள்ளந்தை விள்ளுதமிழ்
மணஞ்சற் றேறி
வெள்ளறிவின் முடைநாற்றம் வீவித்தான் விரைமலர்த்
மலைவன் மாதோ. [தாள்

தமிழுஞ் சம்ஸ்கிருதமும் ஈஸ்வரன்பால் உதித்த
இரட்டைப் பிள்ளைகளாம். சம்ஸ்கிருதத்திற்குப் பாணி
னியுந் தமிழிற்கு அகத்தியருஞ் செவிலித்தாய ராயினர்.
சம்ஸ்கிருதம் வடபாலில் நெமிசாரணியத்து ரிஷிகள்
கோட்டத்திலும் தமிழ் தென்பாலில் மதுரைப் பாண்டி
யர் அவைக்களத்திலும் வளர்ந்து முறையே வடமொழி
தென்மொழியெனும் நாமம் வழங்கப்பெற்றன.

“இருமொழிக்குங் கண்ணுதலே முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்ப
இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிசைபரப்பும்

இருமொழியுந் தழீஇயினே ரான்றவரே யென்றுவில்
இருமொழியு நிகரென்னு மிதற்கைய முளதேயோ”.

அகத்தியர்க்குத் தமிழிலக்கணம் அறிவுறுத்தியவர் சப்பிரமணியக் கடவுளெனச் சைவர் கூறுவர்; சமணர் அதனை மறுத்து அவர்க்கு அவ்வறிவுறுத்தினார் அவலோ கிதனென்பர். அகத்தியர் சைவோத்தமராதவின் அது பொருந்தாது. அஃதெவ்வாரூயினும் ஆகுக; தமிழனங்கிற்குப் பாலருத்தி வளர்த்தவர் அகத்திய ரெண்பது அனைவருக்கும் உடம்பாடேயாம்.

வளர்ந்த இடம் மதுரையாயினுந் தமிழின் சனன்பூமி கங்காதீரமே யென்பதாம். ஆரியர் வடமேற்றிசையினின்று வந்து கங்காதீரத்திற் குடியேறினபோது ஆண்டு இருந்த தமிழர் அவரோடு இணங்கியிராது பிரிந்து பற்பல இடங்களிற் சென்று சிதறுண்டு வதிந்தன ரெண்பதாம். அவர்களிற் ரென்னட்டிற்கு வந்தவர்களே ஈண்டுச் சேர்சோழ பாண்டிய இராச்சியங்களை நாட்டினாரென்பதாம், மதுரைச் சங்கத்தில் உளர்ந்து விருத்தியடைந்து சிறப்புற்ற தமிழோடு அவ்வாறு சிறப்புருதனவாய்க் காலவேற்றுமை சிறிதடைந்து வழங்குந் தென்மேற்கிற் புக்கு உறைந்த மலையாளரதும், மேற்கிற் புக்கு உறைந்த குடகரதும், உதகமண்டலத்துப் புக்கு உறைந்த தோடரதும், வடக்கிற் புக்கு உறைந்த இமயமலைச்சாரவில் ஒருவகை வேடரதும் பாஷ்கங்குள்ள ஓற்றுமையான் விளங்கும்!

சம்ஸ்கிருதம் உச்சாரண வன்மையானும் வேதாகம...திகாரத்தானும் மந்திரோபதேசப் பயிற்சியானும் ஆடூலகங்னமுடையதாகத், தமிழ் தன் மிருதுத் தன்மையானுங் குயில் கிளி பூவைகள் தலைநானும் ஒசையுங் கரும்பு தேன் பாகு பாலென் றிவற்றை வென்று தேவாமிர்தத் தோடொத்த இனிமையும் உடைமையானுந் தேவார திருவாசகாதிகளினாற் சாக்ஷாத் ஈஸ்வரனையும் மயங்கச் செய்யும் வசீகரணத்தினானுஞ் சங்கீத சாகித்ய செய்யுள் விநோதங்களானும் மகடூ லக்ஷணம் மேற்பட்டது,

இரண்டும் ஒன்றேடொன்று கலவாது விந்தகிரிக்கும் வேங்கடமலைக்கும் இடையே கிடந்ததோர் பேராரணீயத்தாற் காக்கப்பட்டு வளர்ந்தன. ஆயினும் மங்கைப்பருவமுற்ற கன்னித்தமிழ் பின்னர் த் தன் புராணேதிகாச காலத்திற் சம்லகிருத நாயகனை மாலைக்குட்டி மணம்புரிந்தது. ஆக லால் இஞ்ஞானரைத் தமிழில் வழக்கினுஞ் செய்யுளினுஞ் சம்லகிருதம் எங்கனும் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. பண்டைத்தமிழோ அக்கலப்புடையதன்று. இஃது இரண்டு பாலையின் இலக்கண விதிகளாலுஞ் சங்கமாலைய பழைய தனித்தமிழ் நால்களானும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலத் தெள்ளிதிற் புலப்படும்.

நைமிசாரணீப் ரிஷிஸ்வரர்கள் காலத்தின் பின்னர் சம்லகிருதம் ஆயியப் பிராமணைசிரியர்களாற் பராமரிக்கப் பட்டதுபோல மதுரைச் சங்கத்தார் காலத்தின் பின்னர் தமிழிற்குக் கைகொடுத்துப் பரிபாலனஞ் செய்தவர்கள் சமணரென்பதாலும், இக்காலத்திற் றமிழ் கற்போர் இலக்கிய இலக்கணப் பயிற்சிக்காக ஒதிவரும் நால்களிற் பெரும்பான்மையன் சமணர்காலத்திற் சமணைசிரியர்களால் எழுதப்பட்டனவென்பதாலும் முன் வீரசோழியப் பதிப்புரையிற் கூறியிருக்கின்றேன். அவற்றுட் சீவகசிந்தா மணி முதலிய பெருங்காப்பியங்களொத்த சிறப்புடைய தமிழிற் சமணர் எழுதிவைத்த யசோதர காவியம் உதயண காவியம் நாககுமார காவியம் சூளாமணி நீலகேசியெனும் பெயரிய சிறு காப்பியங்களும் உள். இன்னும் அநேக பிரபந்தங்கள் இதிகாசங்கள் புராணங்கள் சமயாசார தத்துவ சாஸ்திரங்கள் உள். அவைகள் காலாந்தரத்தில் ஏடெழுதுவோராற் பெருகிய பிழைகளினாற் பேதப்பட்டு மிகவிகாரமுற்றுக் கிடக்கின்றன.

“இற்றவர் தேவராய்ப் பிறப்ப ரீண்டுடல்
பற்றிய விசம்பிடைப் பரவு மாழுகி
றெற்றென வீழ்ந்தெனச் சிதைந்து போகுமான்
மற்றினி மக்கடம் வண்ணஞ் செப்புவாம்”

என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளின் மூன்றும் அடி ஓரோ வொரு பரதியில் “அற்றென முற்றிலு மழிந்து போகு மால்” எனவும், “தெற்றென வீந்தென வீந்து போகு மால்” எனவும், “இற்றென விழிந்தென வீந்து போகு மால்” எனவுஞ் சில பிரதிகளில் முதலடி யொழித்து ஏனை மூன்றடியும் முற்றும் ரூபம் மாறி “அற்றமில் பறவைகளைடையக் கொண்டு போய்ச்—சுற்றிய பாற்சுட ரூஞும்ப வீட்டிடும்—பொற்றிரள் வரையொடு மின்னுப் போலவே” எனவும் பிறழ்ந்து கிடப்பின் இவ்விகாரங்கள் இத்துணையவென்று கூறப்பாலவல்ல. பழஞ் சுவடிகளை ஒப்பிட்டுப் பரிசோதனை செய்பவர்களுக்கே இவைகளால் நேரிடும் வருத்தந் தெரியும்.

குளாமணி இரண்டாவது காவியமென அதன் பிரதிகளிலிருக்குங் குறியீட்டிற்கு நெரியவருகின்றது. முதலாவது காவியம் எதுவென்றும் மற்றைய காவியங்களின் வரி சைக்கிரமம் இன்னதென்றும் விளங்கவில்லை. நீலகேசி என் கைக்கு அகப்படவில்லை. ஆயிரத்து நானுற்றுச் சொச்சஞ் செய்யுள்ள மேருமந்தர புராணத்தில் முதற் பாகமும் யசோதரகாவியமுங் காஞ்சிபுரத்தி விருந்த ஸ்ரீ பாகுபலி நயினரால் அச்சிடப்பட்டன. எஞ்சியன் அச்சில் வரவில்லை. சுரவிரத காவியம் என்று ஒன்று வடமொழியில் இருப்பினுந் தமிழிற் செய்யப்பட்டதாகத் தோற்றவில்லை.

யாப்பருங்கல விருத்தியிலும் அதனை முதலாலாகக் கொண்டு அமிதசாகரர் இயற்றிய காரிகைக்குக் குணசாகரர் சகாப்தம் 200 - 300 அளவில் எழுதிய விரித்துரையிலுஞ் குளாமணியிலிருந்து அநேக செய்யுள்கள் இலக்கியமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருத்தலானுஞ் குளாமணியின் காலன் சோழமண்டலத்திற் கார்வெட்டி நகரத்திலிருந்து அரசு புரிந்த விசயராசன் காலமென்பது நாற்சிறப்பிற் “திக்கெட்டும் புகழ்ப்படைத்த திறல் விசயன்” என்றற் றேடக்கத்துச் செய்யுளான் அறியக் கிடத்தலாலும், கார்வெட்டிநகரின் காலம் உறந்தைக்கு

முந்தியதாதலானும் இந்நூலின் வயது ஆயிரத்தைஞ்சூறு வருஷத்திற் குறையாது.

எவ்வெப் பாஸையினும் பெருங்காவியங்கள் தோற்றிய பின்னரும் ஆங்காங்குக் காலந்தோறுஞ் சிறுகாவியங்கள் உதித்து நடைபெறுதல் வழக்காயினும், சிலபல சிறு காவியங்கள் செனித்த பின்னரே பெருங்காவியங்கள் பிறத்தல் இயல்பு. மேற்கூறிய சிறுகாவியங்களை ஒழித் தாற் சமணருக்குட் சிந்தாமணிக்கு முன்னர்த் தோற்றிய சிறுகாவியங்கள் வேறில்லை. இருந்து இறந்ததாகவும் கேள்வியில்லை. அன்றியுங் குணசாகரர் காலத்திற் சிந்தா மணி முதலிய பெருங் காவியங்கள் இருந்தனவாகில் விசேஷமாக அவற்றினின்றே உதாரணங்கள் காட்டி யிருப்பர். ஆதலால் இந்நால் ஆருகதப் பெருங்காப்பி யங்களுக்கு முந்தியதென்று கொள்ளல் தவறுகாது.

யகர ஆசெதுகைக்குக் “காய்மாண்ட” என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுள் காட்டாக எடுத்து ஆளப்பட்டி ருக்கின்றதாலோவெனின், ஆண்டு உரையாசிரியர்கள் காட்டியது * “வேய்காயு மென்பனைத் தோள்” என்னுஞ் சூளாமணிச் செய்யுளன்றும், அஃது ஆசிரியராற் சவலை விருத்தத்திற்கு ஒர் இலக்கிய மாதற்பொருட்டு வைக்கப் பட்டது உணராது, ஓகொகுடி யென்பதோர் மரப்பெயரு ளதென்று அறியார் கோங்கமென்று மாற்றினாற் போல, அச்செய்யுளில் இரண்டாம் X அடி சீர் குறைந்திருப்பது பிற்காலத்துச் சிதைவென்று கருதி, அதனை ஒழித்து, அதற்குப் பதிலாகக் “காய்மாண்ட” என்றற் றெடக் கத்துச் செய்யுளை இக்காலத்தில் யாரோ சொருகிவிட்டார்களென்றும், எழுபது எண்பது வருஷத்திற்கு முந்திய

* சூளாமணி அரசியற் சருக்கம் 404ம் செய்யுள்.

ஓ , , நூதுவிடு சருக்கம் 4ம் ..

X சிந்தாமணி நாமகளிலம்பகம் 2ம் ..

பழஞ் சுவடிகளில் “வேய்காயு மென்பணைத்தோள்” என்னும் உதாரணமே இன்னுங் காணலா மென்றும், ஏகர முகர ஆசெதுகை மூன்றுமெழுத் தெதுகை முதலிய வைகட்டுச் சுளாமணி யிலக்கியங் கொண்ட உரையாசிரியர்கள் யகரமொன்றற்கு மாத்திரங் சிந்தாமணியிற் கைவைத்தற்கோர் அவசியம் இருக்கமாட்டா தென்றுஞ், சிந்தாமணியற் புதிதாகத் தேடி எடுத்த தென்பதற்கு அஃது அக்காப்பியத்தின் முதலாவது இலம்பகத்தின் முதலிலே கிடப்பதே ஒரு சான்றென்றுங் கூறி விடுக்க நூல் முழுவதிலுஞ் சிந்தாமணி உதாரணம் வேறில்லையே.

நாலைந்து வருஷத்தின் முன் யான் ஸ்ரீ கைலாச பரம் பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்துச் சற்குருநாதசவா மிகள் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக மூர்த்திகளைத் தரி சிக்கப் போயிருந்தபோது சுவாமிகள் சுளாமணி ஓர் அருமையான நூலென்றும் அஃது இப்பொழுது மரண தசை அடைந்திருப்பதால் அதனை அச்சிட்டுக் காப்பாற ருதல் தக்கதென்றுந் தமிழ்ப் புராதன நூல்களை என்னுல் இயன்ற மட்டுந் தேடிப் பரிசோதித்து வெளியிடும் முயற் சியிற் கையிட்டிருப்பதால் யானே அதனைச் செய்தல் வேண்டுமென்றுங், கட்டளையிட்டதுமன்றிச், சென்னை மகாவிங்கையர் பிரதியொன்று தமது ஆதினத்திலிருந் ததை எடுத்து என்வசம் அனுப்பியு மருளியது. அதனை வாங்கி வாசித்துப் பார்த்தபோது, காரிகையில் இலக்கியமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனவுஞ் சொற்சுவை பொருட் சுவைகளிற் சிறந்தனவாயினும் யாது நாலகத்திருந்து எடுக்கப்பட்டனவென இக்காலத்து அதனை ஒதுவார்க்குத் தெரியாதனவுமாகிய விருத்தங்கள் ஆங்காங்குக் கிடத்தல் கண்டு, அஃதோர் அரிய இலக்கியமேயெனத் தேறிச் சுவாமிகள் கட்டளையைச் சிரமேற்றிருங்கி, வேறு பிரதிகள் தேட ஆரம்பித்தனன். அவ்வால் இடங்களில் இருக்கும் எனது இஷ்டர்களான உத்தியோகஸ்தர்கள் வித்துவான் களுக்குப் பிரதிகள் விசாரித்துச் சம்பாதிக்க எழுதியதில், அப்பொழுது கருவுரிவிருந்த பண்டிதர் ஸ்ரீமத் வெங்கட்டராமையங்காரவர்கள் தம்மிடம் இருந்ததோர் பிரதியை

அனுப்பினதுமன்றி மன்னர் குடியிற் சைனதெருவில் ஒரு பிரதி இருப்பதாகவுந் தெரிவித்தார்கள். அந்தப் பிரதிக் காக ஆளனுப்பி, அது கும்பகோணத்துச் சாசனப்பதிவு சாலையில் உத்தியோகமாயிருந்த சைன மாணவர் ஒருவர் எடுத்துப் போயிருப்பதை அறிந்து அவரிடம் நேரிலே சென்று கேட்டதற்கு, அவர் யான் அப்பொழுது கலித் தொகைப் பர்சோதனையிற் கையிட்டிருந்தமை பற்றித், தன்னிடம் இருக்கும் புத்தகம் எனக்கு எப்போது வேண்டுமோ அப்போது அனுப்பி வைப்பதாக வாக்களித்தனர். மற்ற இடங்களிலிருந்து இப்பெயருள்ளதோர் நாலிருப்பதாகவும் அங்குள்ளவர்களுக்குத் தெரியவில்லை யென்று பதில் வந்தது. இம் மூன்றுபிரதிகள் தாம் தமிழ் நாட்டிலுண்டென்று என்னிக் கொண்டு, அதுகாறும் பிரசரஞ் செய்த நால்களால் எனக்கு நேரிட்ட செலவைக்குறித்து ஆலோசித்து, இந்நாலைச் சென்னைச் சர்வகலா சங்கத்தார் தமது பொறுப்பில் அச்சிடுவித்து நாலைந்து வருஷத்திற்குப் பிரவேச பரீக்ஷைக்கு ஏற்படுத்தினால் உத்தமமாக இருக்குமென்று அச் சங்கத் தலைவர்களுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தேன். அவர்கள் தங்கள் உத்தியோகத் தவணையை அதிக்கிரமித்து நாலைந்து வருஷத்திற்குப் பாட நியமனம் பண்ணுதல் கிரமத் தாழ்வென்று உத்தேசித்துப் போலுஞ், சென்னைச் சம்ஸ்கிருத திரவிடக்கிரந்த பரிபாலன சபையாரால் என் விண்ணப்பங்கவனிக்கப்படும்படி அச் சங்க விகிதருக்கு என் விண்ணம் பத்தை அனுப்பினார்கள். அச்சபையார் நாலை அச்சிடுதற்கு இசைந்து என் சந்தேகங்களைப் பூரணமாகத் தெரிவிக்கும்படி எனக்கு எழுதினர்.

இதற்குள் இந்நாற் பிரகடனதி செலவுகட்கு யான்காத்திராவன்னம் ஒருவழி ஏற்பட்டது. தமிழ் கற்கும் மாணுக்கருக்குப் பஞ்சலக்ஷணப் பயிற்சி உண்டாதற் பொருட்டுத் திருவாரூர் வன்மீகநாத தேசிகர் குமாரர் வைத்தியநாத தேசிகர் இயற்றியருளிய இலக்கண விளக்கம் மூலமும் உரையும் அச்சிட என்னி அதன் செலவிற்காக ஒரு விளம்பரஞ் செய்திருந்தேன்; அப்பொழுது

அச்செலவில் ஒரு பாதியைத் தாங்கள் பொறுத்துக் கொள்வதாக றங்கள் டிப்டிக் கமிஷனராபீஸில் மானே ஐராக் இருக்ஞம் எனது சகோதரன் செல்வச் சிரஞ்சீவி இளையதம்பிப்பிள்ளையும் அவர் இஷ்டர்கள் சிலருஞ் சேர்ந்து 500 ரூபா அனுப்பி வைத்தார்கள். பின்பு அந்நாற் பிரகடனச் செலவு முழுவதுந் தாமே தருவதா கப் போடி நாயக்கனூர் ஜமின்தார் ம-ா-ா-ஸீ திரு மலை போடய காமராச பாண்டிய நாயக்கர் துரை தெரி வித்தனர். அதனை அவர்களுக்கு அறிவித்து அவர்கள் அனுப்பிய பணத்தை வேரெரு பூர்வக்கிரந்த பிரகடனத்திற்காகச் செலவு செய்யலாமா எனக் கேட்பித்தேன். அவர்கள் அனைவரும் அதற்குச் சம்மதி கொடுத்தார்கள்.

இஃதிவ்வாறிருக்க என் கலித்தொகைப் பதிப்பு வெளிப் பட்டது. அது சென்னைச் சர்வகலா சங்கப் பரீஸ்கூக் ஞக்கு உபயோகமாதற் பொருட்டு, அதன் பதிப்புரையில் யான் தெரிவித்தவாறு அதிற் பதினேரிடத்திற் குஃபெருடரன்மொழி வந்தனவற்றை மாற்றியிருந்தனன்; பற்பல சிரேஷ்ட கனவான்கள் அச்செய்கையை மிகவுங்கண்டித்து எனக்குக் கடிதம் எழுதினார்கள்; அதனால் அஃதனன் இடக்கர் மொழிகளைச் சிதைத்து அச்சிடுதல் தர்மமன்றென்று தெளிந்தும், ஷி சபையார் அவற்றின் செறிவோடு நூல்களைப் பிரசரியாரெனத் துணிந்தும், அவ்வாறு பிரசரித்தல் எனக்குக் கட்டளையிட்டருளிய சுவாமிகளின் அனுமதிக்கு மாருகுமென்று நினைந்துஞ். செலவிற்கு வேறு வழி ஏற்பட்டதைப் புகழ்ந்தும் யானே எவ்வாற்றானும் இந்நாலை அச்சிடத் தீர்மானித்தேன். இறங்கள் பணம் அதற்கு உபயோகமாயினது!

இப்பால் முன் தஞ்சாவூர்க் கீழ்க் கோர்ட் நீதிபதி யாயிருந்த ம-ா-ா-ஸீ திரு. கனகசபை முதலியாரவர்கள் என் முயற்சிக்கு எஞ்சூன்றுந் தமது கஷ்டத்தைப் பாராமற் கையெழுத்துப் பிரதிகள் தேடி உபகரிப்பவர், அப்பொழுதும் பற்பல இடங்களினுந் தமதிஷ்டர்கள் மூலஞ் குளாமணிப் பிரதிகள் தேடுவாராய் வேதாரணி

யும் ஸ்ரீ அருமைப் பெருமாள் முதலியார் மகன் அநந்த விஜயமுதலியார் பிரதியொன்றும் பெருமண்டுரிலுள்ள ஒரு சைவ வித்துவானுடைய பிரதியொன்றுமாக இரண்டு பிரதி தமக்கு அகப்பட்டன அனுப்பிவைத்தனர். அதன் மேல் விழுப்புரம் டிஸ்ற்றிக்ட் முன்சிப் ம-ா-ா-ஸ்ரீ இரா மச்சந்திரையரவர்கள் வழியாக வீடுர்ச் சைன வித்துவ சிரோமணி ஸ்ரீமான் அப்பாசாமி சாஸ்திரிகள் பிரதி யொன்று அகப்பட்டது. மன்னர்குடிப் பிரதியை வேண டியபோது தருவோமென்று வாச்குப் பண்ணிய மாணவ கன் இதற்குள் இறந்துவிட, அப்பிரதி யாவர் கையிற் சிக்குண்டதென்று எவ்வளவு தூரம் விசாரித்துந் தெரிய வரவில்லை. கிடைத்த பிரதிகள் ஐந்தில் வேதாரணியைப் பிரதியுங் கருலூர்ப் பிரதியும் வீடுர்ப்பிரதியைப் பார்த்து எழுதப்பட்டனவாதலாற் பரிச்சாதனைக்குப் பயன்படத் தக்க சுயபிரதிகளாகாமற் போய்விட எஞ்சிய முன்று பிரதிகளையுங் கொண்டே அச்சிட ஆரம்பித்தேன்.

நூறுபக்கம் அளவு அச்சான பின்பு, தென்றேசப் பிரதியொன்று, எனது நன்பரும் பண்டைத் தமிழ்நால் ஆராய்ச்சியே தமக்குப் பொழுதுபோக்கும் வினேதமாக உடையவருஞ் சென்னைத் தபாலாபீசுகளின் மேல் விசா ரஜைத் தலைவருமாகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ மல்லாகம் வி. கனக சபைப்பிள்ளையவர்களுடையது, அவரிடந் திரிசிராப்பள் ஸியிற் றமிழ் யூனிவிஸி ஒருவர் வாங்கி வைத்திருந்து இறந் துபோகக், கும்பகோணத்தில் ஒரு ஹெட் கன்ஸ்டே பில் கையிற் சேர்ந்திருந்ததை அறிந்து, அதனை அவ்வி டத்திற் போலீஸ் மேல் விசாரணையிலிருக்கும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் சகாயத்தாற் றருவித் தேன். அதற்கும் முதன் மூன்று பிரதிகளுக்கும் அநேக வேறுபாடுகள் இருந்தமையால் இன்னுஞ் சில பிரதி எவ் விடத்தாயினும் இருக்குமாயின் அவற்றையுந் தேடி ஒத் துப் பார்த்துக்கொண்டே அச்சிடுதல் அத்தியாவசியக மென்று உட்கொண்டு, அங்கங்கே சமணர்கள் குடியிருக்கும் இடங்களுக்கெல்லாம் நேரிலே ஒரு சுற்றுப் பிரயா

ணம் பன்னிக் காஞ்சிபுரத்தில் மாத்திரம் ஒரு மிகப் பழம் பிரதி கண்டு அதனை வாங்கி வந்தேன்: இவ்வி ரண்டோடும் ஒத்துப்பார்த்ததில் முன்பு அச்சிட்ட அவ்வளவும் மறுபடி திருத்தி அச்சிடவேண்டியதாயிற்று. வேறு பிரதி எங்கும் அகப்படவில்லை. கும்பகோணத்திற் போயிருந்ததாக யான் முன்னர்ச் சொன்ன மன்னார் குடிப் பிரதி வீரூப் பிரதியையே பார்த்தெழுதப்பட்ட தென்று அதன் சொந்தக்காரர் மன்னார் குடியிற் சொன்ன மையால் அதனை யான் பின்பு இச்சித்துத் தேடவில்லை.

காலாந் தரத்தில் ஏடைழுவோராற் பெருகிப் பெருகிவந்த பிழைகளினாற் காவியங்கள் மிகவும் பேதப் பட்டு விகாரம் அடைந்திருக்கின்றமை முன்னாலே சொன்னேன். இம் மாறுபாடுகளைக் குறித்து இந்நாற் பதிப்பில் அடியேணுக்கோர் துணிவு புதிதாகப் பறந்தது. இது காறும் அச்சிட்ட பழைய நூல்களில், ஒரு பிரதியின் ஆதாரமாவது இல்லாது பாட பேதத்தைத் திருத்துதல் ஒழிந்த யான், இப்பொழுது பிரதிகள் அனைத்தும் பிழையென்றும், பிரதிகளில் இருக்கும் பாடம் ஆக்கியோன் வாய்மொழியாய் இருக்கமாட்டாதென்றும், எந்தப் பிரதி வழிச் சென்றாலும் அச்சில் வருவது ஆசிரியரினின் றும் வேறுபட்ட பிழைபாடென்றும் நிச்சயிக்க ஏது உண்டான் இடங்களில் இரண்டொரு எழுத்தையாவது மொழியையாவது சந்தர்ப்பத்திற்கும் பொருளுக்கும் இயையுமாறு திருத்தத் துணிந்தேன். அவ்வாறு செய்யா விடின் நூலின் சிறப்பு அழிவதுமன்றிச் சில பாடங்கள் ஒரு பயனுந் தராமலுஞ் சில முன் பின்னேறும் பிற நூல்களோடும் விரோதப்பட்டும் நிற்குமாதவிற்றிருத்தம் அத்தியாவசியக மாயிற்று. இதனை உலகம் அறியச் சொல்லாமல் விடுவதே தப்பென்று உணர்ந்து இங்ஙனந் தெரிவிக்கலாயினேன்.

பிரகடனேசிரியர்கள் நூலிலுள்ள தப்பு ஒப்பிற்கு உத்தரவாதிகளல்லரே! ஆசிரியர் பாடம் இஃதென்று நிச்சயித்து உணராவழி இருந்த வண்ணம் நூலை உலகிற்கு

ஒப்பிக்கிறதுதானே! வீரசோழியம் தொல்காப்பியம் முதலியவைகளில் அப்படி ஒப்பிக்கவில்லையா என்பாருள ராயின், அன்னேர் மேல் வரும் நியாயங்களைச் சீர்தூக்கி என் செய்கையை மன்னித்தருள்வாராக. முதலாவது அந் நூல்களிற் பிரதிகளில் இருந்தபடி ஒப்பிக்கத் வழக்கள் மூல பாடத்தின் அர்த்தத்திலாவது உள்ளன அல்ல. மூலத்திலும் அர்த்தத்திலும் வரும் வழக்கள் ஒன்று லொன்றன் பூர்வ சொருபம் அறிந்து திருத்தப்பட்டற பாலனவாம். உரையாசிரியர்கள் பிற நூல்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டிய உதாரணச் செய்யுளிலாவது மேற் கோள்களிலாவது புகுந்த வழக்களே பிரதிகளிற் கண்ட படி ஒப்பிக்கப்பட்டன. அவைகள் அவ்வவ் நூலா ராய்ச்சியாற் பிறர் அவ்வப்போது திருத்திக் கொள்ளக் கூடியன. இவை அவ்வாறு பின் எக்காலத்துந் திருத் தப்படா. இரண்டாவது, உதாரணங்கள் மேற்கோள்களிற் புகுந்திருக்கும் வழக்கள் தாழும் ஆங்காங்கு எடுத்தோதிய பொருட்டுணிபிற்கு எம்மாத்திரம் வேண்டியதோ அதனுட் புகுந்த வழுவஸ்ல. எஞ்சிய பாகங்களில் ஏதாவது வழக் கிடத்தலாற் கற்போர் பெறக் கருதிய பயன் எவ்வாற்றினுஞ் சிதைவுப்படாது. உதாரணமாகச் “செய்யுளை முந்தாகலு முரித்தே” என்னும் இலக்கணமும் அதனுரையும் வழுப்படாமல் ஆராய்ந்து பதித்திருக்க, அதற்கு இலக்கியமாகக் காட்டிய செய்யுள்கள் “தெண்டிரை மிசைப் பாயுந்து” “நீர்க்கோழி கூப்பெயர்க்குந்து” என்று பிரிந்தாலென்! “தெண்டிரை” என்றிருப்பினென்! “தண்டிரை” என்றிருப்பினென்! தெண்டிரையோ தண்டிரையோ என்பதும் “நீர்” எதனைச் சேர்தல் சரியென்பதும் அவ்விலக்கியங்கள் இருந்து எடுக்கப்பட்ட நூல்களாற் றிருந்த உணர்தற்பாலவாயினும் “பாயுந்து” “பெயர்க்குந்து” எனவரும் விதியினை உணரும் உணர்ச்சி அவ்வழுவாற் சிதைவுப்படாதன்றே? நீர்க் கோழிக்குக் கூவதற் றெழிலில்லை யாதலானும் பாயுந்து என்னும் எச்சத்திற்கு முடியும் பெயர் வேண்டுமாதலானுஞ் சிறிதாலோசனையால் “நீர்” முன்வாக்கி

யத்தோடு சேர்தற்பாலதென்றும் புத்தி நுட்பக் குறைவால் ஏட்டுத் தொடரெழுத்தைப் பிரிக்க அறியாமல் வழுப்பட்டதென்றஞ் சொல்லீராயின், அற்றன்று; கூவுதற்கு அழைத்தற் பொருளும் உண்டென்றும் நீர்க்கோழி தன் துணையைத் தன்னேடு செல்வான் அழைத்துப் பெயர்த்தல் இயல்பென்றும், பெயருந்து என்னது பெயர்க்குந்து என்றதாற் றன்பெயர்ச்சியைக் கருதாது துணையைப் பெயர்த்தலைக் கொள்ளலுந் தகுமென்றும் “பாயுந்துநீர்” என முடியுஞ் சொல் சேர்ந்ததாயின் பெயர்க்குந்து யாண்டையோ முடிந்ததென்றும் விடுத்தொழிக். இன்ன நூலிலிருந்து உதாரணம் எடுக்கப்பட்டதென்று அறிந்து அந்நூலையுந் தேடிப்பார்த்தாலன்றி யதார்த்தரூபம் அறிதல் அசாத்தியமென்க. அவ்வாறு எட்டுத்தொகை பத்துப்பாடலென்றின்னேரன்ன சங்கத்தார்காலத்து நூல்களைத் தேடிப்பார்த்து அவற்றால் அறியத் தக்கன பின்னர் த் திருத்தற் பொருட்டாகவே தொல்காப்பியப் பொருளத்திகாரத்து உதாரணச் செய்யுங்களிற் சில பிழைகளைப் பிழையென்று நிச்சயமாயுணர்ந்தும் பிரதிகளிற் கிடந்தபடி விட்டிருக்கின்றேன்: நற்றிணையாகிய தொகைகளிலும் பத்துப் பாட்டிலும் பின்னராய்ச்சியால் யான் இப்பொழுது செய்துவைத்திருக்கிற திருத்தங்களுள் அநேகம் அப்பொழுது யான் இவை இன்னவாறு இருத்தல் வேண்டுமென்று உத்தேசித்தபடியே இருக்கின்றன. ஆயினும் பூருவ சொருபம் இதுதானென்ற நிச்சயமின்மையானும், ஒருகாலமில்லாதிருந்கால் வேறொருகாலத்தில் எப்படியும் பூருவசொருபந் தேடி அறிதற் பாலவாயினமையானும் அவற்றை என் உத்தேசத்தின் பிரகாரந் திருத்தத் துணிந்திலேன். மூன்றாவது, உரை எழுதப்பட்டிராததோர் இலக்கிய நூலின் மூலபாடத்திற் சாஸ்திரமுடிபுங் கதைப் பொருத்தமுமே அயனாலாராய்ச்சி கொண்டு துணிதற்பாலன. வாக்கிய முடிபு அங்குனமன்று: அது பலபல பிரதிருபத்தின் சகாயத்தால் மாத்திரமே அறிதற்பாலது. நாடெங்குந் தேடியும் வேண்டிய அளவுக்குப் பிரதிகள் அகப்படாமல் வழுக்கள் நிறைந்து மாரணதசையும் அடைந்ததோர் உரையில்லா

நூலை ஒன்றிற் பிரசரஞ் செய்யாமல் இறந்துபோக விட்டு விடவேண்டும். அன்றேற் கற்போர்க்குப் பயன்படத்திருத் தியே அச்சிடல் வேண்டும். இவ்விரண்டில் எது தக்கது? எலும்பழுகிய நாசியைச் சத்திரம் பண்ணிப் பொன்னுகி பொருத்தினாற் போலப் பூர்வ சொருபம் இறந்து பிறந்த இடத்தில் அஃதறிய வேறு வழியின்றேற் புதுத் திருத் தஞ் செய்வதை வழுவமைதியாக்கி மன்னிக்க. நான்கா வது, ஒரு திருத்தமுன் செய்யாது பழம்பிரதிகளின்படி ஒப்பிப்பதால் வரும்பயன் யாது? வீரசோழியத்திற் சில சில இடங்களிற் பிழைப்பட்டனவற்றை இருந்தவண்ணம் ஒப்பித்தேனன்றே? யாவர் அவற்றுக்குப் பூர்வசொருபங் கொடுத்தார்! தேடமுயன்றவராயினும் உளரா! என்டு நொறுங்கிய காலை வெட்டியெறிந்து பொய்க்கால் வைத் தாற்போல அவற்றிற்குப் புத்துதாரணங்கள் செய்து சேர்த்திருப்பேனையின் கற்போர்க்குச் சிறிதாவது பயன் படத்தக்கதாயிருக்குமே! ஐந்தாவது, சிற்சில இடங்களிற் புதுத் திருத்தமான பின் இந்நூலைத் தோலாமொழி தேவர் இயற்றியருளிய சூளாமணியெனல் பொய் படுமன்றேவெனின், புதுமொழி சில சேர்த்தமையை உலகிற்குத் தெரிவியாது சொருகிவைவத்த யாவும் ஆசிரியர் வாக்கென்று நடைபெற விடுவதே தவறுவது. நன் னாற்குச் சங்கர நமச்சிவாயப் புலவர் இயற்றிய விருத்தியுரை யென்று இக்காலத்தார் கொள்வதெது! அன் னேருரையில் அங்குமிங்குஞ் சுவஞான முனிவராற் றிருத்தப்பட்ட புத்தம் புத்துரை யன்றே! முனிவர் திருத்தியமை உணர்ந்தோரால் அவராற் றிருத்தப்பட்ட விருத்தியுரையென்று அச்சுப் பிரதிகளின் நாமதேய பக்கத்திற் போட்டிருப்பது யான் அறிந்து ளேன். ஊரில் வழங்குக் கையெழுத்துப் பிரதிகளைப் பார்த்து அதிற் படித்தோரை இஃதியாவருரை யென்று கேட்டறிக. 1842-ம் ஞூ யான் நன்னால் விருத்தியுரை எழுதிப் படித்தபோது முனிவரால் அது திருத்தப்பட்ட தென்று கேள்விப்பட்டதுமில்லை. பூர்வீ நாவலரவர் கள் அச்சிட்டபின் எல்லாருஞ் சொல்லுவர். இப்பொழு

தும் அதிற் புலவர் எழுதியதிது முனிவரர் திருத்தியதிது என்று பகுத்தறியக் கிடக்கின்றதா? “நன்னா லட்கருத் துலகோ ரறியவுரை செய்கவேன நரேந்திர சிங்கந், தென் னாற்று மலைமருதப்பன் புகலப் பொருள் விளங்கச் செய் தான் பாரி, வெந்நூற்கு மெழுத்தொடுசொற் பொருளநி சங் கரநமச்சி வாய்னென்னும், பன்னாற் செந்தமிழ்ப்புல வன் சைவசிகாமணி நெல்லைப் பதியினுனே” என்பதுதான் வெளி. வைத்தியநாத தேசிகர் செய்த இலக்கண விளக் கத்து அணியியவிற் சில சூத்திரங்கள் அவர் மகன் சதா சிவதேசிகராற் சேர்க்கப்பட்டனவன்றே! அதில் மைந்த ஞார் தந்தன இவையென யாவர் பிரித்துக் காட்ட வல்லார்? ஆதலால் உலகறியச் சொல்லித் திருத்தல் தவறில தாக, முழுத் தோட்டமும் அகத்தி நாட்டினும், வெற்றிலைத் தோட்டம் வெற்றிலைத் தோட்டமேயாமென்க. ஆரூவது, சுவடிகளிற் பிழைப்பட்டிருக்கும் ரூபம் ஆசிரியரதன்று என்பது மலையிலக்கு பின்னை எப்படியும் யான் பிரசரஞ் செய்யத்தக்கது ஆசிரியர் செய்த ரூபமல்லாத போது, பிழைப்பட்டு ஒரு பொருளுந் தராமலாவது விரோதப்பொருள் பயந்தாவது நிற்கும் ரூபத்தில் அவ் விரோதமில்லாதபடிக்கு யான் வைத்த ரூபந் தாழ்வுடைய தன்று. ஏழாவது, ஆருகத நூலை இல்வாறு திருத்தவுது சமணர்க்கு வெறுப்பாயிராதோ வெனின், திருத்திய இடம் அனைத்திலும் சுவடிகளின் பாடமும் அவற்றின் குற்றமும் அவைகளில் யான் செய்த திருத்தமுஞ் சௌன் வித்துவான்களிற் சிறந்தோர் பலர்க்குக் காண்பித்து அன் ஞேர் முழுச்சம்மதியுடனேயே பதிப்பித்தேனென்றறிக. இருந்தபடியே பதிப்பிப்பது நூலாசிரியரின் மகத்து வத்தை ஒரோவொரு இடத்தில் இழிவுபெறச் செய்யத் தக்கதாதவின் அதுவே அவர்க்கு வெறுப்பாயிருக்குமென் பது அவர் மேரு மந்தர புராணப் பதிப்பிற் காட்டும் அரோகிகத்தாற் றெளியலாம். மேலும் என் திருத் தங்களை அவர்கள் தங்கள் பிரதிகளிலுங் குறித்துக் கொண்டதே அவர்கள் சம்மதிக்குச் சான்றாகும். எட்டா வது, அப்படியாயின் இன்னராற் றிருத்தப்பட்டதென்று

நாமதேய முகத்திற் போடுவதுதானேயெனின், இலை மறைகாய்போல எங்கேயோ ஒவ்வொரு மாறுபாடு செய்ததால் நூல் என்னை றிருத்தப்பட்டதாகாது; அல்லாமலும் ஆக்கியோன் மொழியினை யான் திருத் தினவனவல்லன்: பின் புக்க வழுவையன்றேயான் திருத் தியது. மேலும் எனது திருத்தமே பூர்வ சொருபமாக இருப்பினும் இருக்கலாமே. நூலைத் திருத்தியவனென்ற மேன்மைக்கு யான் அருகானல்லேன். இக் காரணங்களால் உலகமென்னை மன்னிக்குமென்று முற்றிலும் நம்பு கின்றேன், என் திருத்தங்கள் எப்படிப்பட்டனவென்று யாவரொருவர் அறிய விரும்புவராயின் அவர்க்கு அதனைத் தெரிவித்தல் என் கடன். தெரிந்து எடாது கைக்கு எதிர்ப்பட்டபடியே அவற்றிற் சிலவற்றைக் குறிப்புப்பண்ணி ஓர் அனுபந்தமாகச் சேர்த்திருக்கின்றனன். ஆண்டுக் கண்டு கொள்க,

மேற்கண்ட பிரதிகளை வைத்துக் கொண்டு பரி சோதனை பண்ணுகையில் ஆருகத சமயக் கோட்பாடுகள், தத்துவ பேதங்கள், புராணக் கதைகள் சுறப்புப் பெயர்களிற் சில சமுச்யங்கள் நேரிட்டன. அதற்காக வீடுர் வித்துவான் ஸ்ரீமான் அப்பாசாமி சாஸ்திரிகளை வரவழைத்து மூன்று மாதக் காலம் அவர்களைக் கூட வைத்திருந்து எனக்குள்ள சமுச்யங்களைத் தீர்த்துக் கொண்டதுமன்றி அவர்கள் போன பின்பு நிகழ்ந்தன சிலவற்றை அவ்வப்போது அவர்களுக்குக் கடிதமெழுதித் தெரிந்து கொண்டேன். இன்னுஞ் சந்தேகந் தீராத இடங்களும் இரண்டொன்று உண்டு. அவர்கள் இத்தனை தூரம் வந்திருந்து எனக்குச்செய்த உதவியை எப்பொழுதும் மறவேன்.

இந்நூலுணர்ச்சிக்கு உபயோகமான சமண கிரந்தங்களை எனக்குக் காண்பித்ததுமன்றித் தமது கையிலிருக்கும் ஏடுகளில் எப்பொழுதேனும் யாதாயினும் வேண்டுமாயின் அதனை உடனே அனுப்பி வைப்பதாகத் தயைபுரிந்த மன்னார்குடி ஸ்ரீ மு. அ. அப்பாண்ட முதலியா

ரூக்குஞ் சித்தாம்பூர் முதலிய இடங்களிலுள்ள சமனர் வசம் இருக்கும் நூல்கள் வேண்டிய காலங்களில் வாங்கி அனுப்புவதாக வாக்களித்த காஞ்சிபுரம் பச்சையப்ப பாடசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ வ. கணபதிப்பிள்ளையவர்களுக்கும் என் வந்தனஞ் சொல்லுகின்றேன்.

இந்நால் ஆருகத மகா புராணத்திற் கூறிய நவவாசதேவப் பிரதிவாசதேவர்களிற் திப்பிரஸ்ட வாசதேவனதும் அவ்வாச தேவனுக்குப் பகையாய் அவதரித்த அயக்கிரிவப் பிரதிவாசதேவனதுஞ் சரித்திரத்தை விரித்துக் கூறிப், பெரும்பாலும் சமன காவியங்கள் துறவும் முத்தியும் உணர்த்தி முடியுமாறுபோல, இருபத்துநாலு தீர்த்தங்கரருட் சிரேயகவாமி தீர்த்த காலத்திற் சரமைநாட்டின்கண் போதனமா நகரத்திலிருந்து அரசு புரிந்த பயாபதி அரசன் தன் குமாரனுன் அவ்வாச தேவனைப் பூமியாள வைத்துத் துறந்து தன் தேவிமாரோடு முத்தி பெற்ற கதையை எடுத்துச் சொல்லும். இந்நாற் சீயவதையும் வித்தியாதர விவாகமுஞ் சேடியர் சங்காரமுங் கிருஷ்ண சரித்திரத்திற் சேர்ந்தனவல்லவாயினுந், திவிட்டராசன் குணைசியங்கள் திருமாவின் அவதாரமாகிய கண்ண பெருமானதுந், திவிட்டனுக்கு முத்தோனுகிய விசயன் குணைசியங்கள் கண்ணன் அன்னன் பல பத்திரனதும் இலக்ஷணங்களோடு ஒருவாறு ஒத்திருக்கும்.

சீவக சிந்தாமணிச் சரித்திரத்தைச் சிந்தாமணிப் பதிப்பின் முதலிற் ஸ்ரீமத் சாமிநாதையரவர்கள் சுருக்கிக் காட்டியதுபோல, இந்நாலே எளிதிற் படித்து உணர்தற்கு உபயோகமாக இதன் முதலிலுந் திவிட்டன் கதையைப் பொழிப்பாகக் காட்டும்படி எனது இங்டர் சிலர் கேட்டுக்கொண்டனர். இக்கதையை வசன ரூபமாக யாழிப்பாணம் வித்துவான் தாவடி ஸ்ரீ அம்பிகைபாக உபாத்தியாயர் எழுதி வருவதால் அதன் சாரத்தை இவ்விடம் வேறுகப் பதித்தல் அவசியமன்றென நிறுத்தி

னன். அன்றியும் இக்காலத்து மிகச் சிறந்த வித்துவான் ஒருவர் இந்நாற்கு உரையெழுதி அச்சிடுவிக்கக் கருதி யிருப்பதாகவுந் தெரிய வருகின்றது.

இக்கதையில் வரும் அரசராதியோர் பெயர் ஊர் சம்பந்தம் முதலிய அறிதல் கதைத் தொடர்ச்சியை வேலை உணர்தற்கு உபயோகமாகுமாதலின் அவற்றிற்கு ஓர் அகராதி சேர்த்திருக்கின்றேன்.

பிரதிகள் தேடிப் பரிசோதித்து இந்நாலைப் பதிப் பித்தற்கு உபயோகமான திரவியம் றங்குனிலிருக்கும் என் சகோதரன் செல்வச் சிரஞ்சீவி இளையதம்பிப்பிள்ளை யும் அவரது இஷ்டர் சிலருஞ் சேர்ந்து அனுப்பியதென்று முன் தெரிவித்தேன். அவர்களைப்போல்வார் பிரரக்கும் இப்படிப்பட்ட விஷயத்தில் ஊக்கம் உண்டாதற்பொருட்டு அன்னேர் பெயர் விவரத்தை இவ்விடந் தருகின்றேன்:

பணம் அனுப்பினேர் பெயர்வழி

ம-ா-ா-ஸ் தி. எம். குட்டியாபிளையவர்கள், றங்குன் கமிசேரியட்டரூட்டிச்சாலை மானேஜர்	ரூ. 100-00
ம-ா-ா-ஸ் ஏ. சரவணமுதலியாரவர்கள், றங்குன், கண்டிரேலர் ஆபீச, சப்பரின்டென்டன்ட்	ரூ. 50-00

ம-ா-ா-ஸ் வி. நமசிவாயபிளையவர்கள். எம். ஏ: வி. எல்: கல்கத்தா ஹெகோர்ட் வக்கில் றங்குன் றிக்கார்டர்ஸ் கோர்ட் அட்வக்கேட்	ரூ. 50-00

ம-ா-ா-ஸ் பா. குப்புசாமி முதலியாரவர்கள், றங்குன் கமிசேரியட்ட மானேஜர்	ரூ. 50-00
ம-ா-ா-ஸ் தி. வி. கிருஷ்ணசாமி நாயுடுகாரு றங்குன் கண்டிருக்றறர்	ரூ. 50-00

ம-ந-ா-ஸி பி. வேதாசல முதலியாரவர்கள்,
றங்குன் பர்மா ஸ்டேட் ஹெவே
பொக்கிஷதாரர் ரூ. 50.00

ம-ம-ம-ஸ் தி. எம். பொன்னுசாமிப்பிள்ளை
அவர்கள், நங்கள் பேப்பர்
கறைன்லி ஆபீச. பொக்கிழுதாரர் ரூ. 50-00

ம.ா.ா.ஸ் சி. வெ. இளையதம்பிப்பிளையவர்கள்
றங்குன் டிப்படி கம்மிஷனர் ஆபீச
ஹெட் அக்கவுண்டன்ட் ரூ. 100-00

ஆக ரூ. 500-00

இவர்கள் செய்த இவ்வுபகாரத்தை யான் ஒரு போதும் மறவேன். இவர்கள் முன் மாதிரியைப் பின் பற்றி இன்னும் அநேகர் தத்தமக்கு ஏற்ற வித்துவான் களைக் கொண்டு பற்பல பழைய தமிழ் நூல்களைவளிப்படுத்தி நிலை நிறுத்தக் கலைமகள் கடாட்சிப்பாளாக.

தொண்டமான் புதுக்கோட்டை விரோதி ஸு கார்த்திகை ம் } சி. வெ. தா.

இரண்டாவது காவியம். தோலாமெழுத்தேவர் இயற்றி யருளிய சூலாமனி. இஃது யாழ்ப்பானம் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையால் பல பிரதிகளைக்கொண்டு பரிசோதித்து, இறங்குணிலிருக்கும் சில தமிழ்ப் பிரபுக் களது காங்கிரஸ் திரவியோபகார சகாயத்தினால், சென்னபட்டணம் வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. விரோதி ஸூ கார்த்திகை மீ. 1889. (இதன் விலை ரூபா. 1-50.) 1

5. தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரம் பதிப்பு ரை

பேர ருட்கயி லாயநா தப்பெருங் குரவன்
சீர டி.த்துணை சிரத்தினிற் திருத்திமுத் துக்கு
மார நற்கவி ராசனை வழுத்திமா வயனாந்
தேர கிற்றிலா நடேசர்தாள் சிந்தனை செய்வாம்.

சங்கம் மரீஇய இலக்கியங்களுக் கெல்லாம் இலக்கணமாயுள்ளது தொல்காப்பியம். இதன் உணர்ச்சியில் லார் அவ்விலக்கியங்களின் பொருட் உறைகளை நுண்மையாக உணரப் பெருர். ஆதலாற் றமிழாராய்ச்சியிற் புகு வோர்க்கு இந்நால் இன்றியமையாப் பெருஞ் சிறப்பிற்குது. இது அகத்தியர் மாணுக்கர் பன்னிருவருட்டலைமை பெற்றவருந் திரண தூமாக்கினி யென்னும் இயற் பெயரினை உடையவருமாகிய தொல்காப்பியமகா ரிஷியினற் செய்யப்பட்டு எழுத்துச் சொற்பொருளென்னும் முன்று அதிகாரங்களை உடையது.

இதற்கு இளம்பூரணர் கல்லாடர் பேராசிரியர் சேனை வரையர் நச்சினார்க்கினியர் என்று ஐவரால் உரையெழுதப்பட்டதாயினும், பூரண உரையாப் நமது காலம் வரைக்கும் வந்திருப்பது நச்சினார்க்கினியராற் செய்யப்பட்டது ஒன்றுமே. அஃது ஆக்கியோன் பெயரினால் நச்சினார்க்கினியமென வழங்கும். சேனைவரையர் சொல்லதிகாரத்திற்கு மாத்திரம் உரையிட்டனர். இளம்பூரணர் ஆதியுரையாசிரிய ராதவின் அவர்க்கு உரையாசிரியரென்னுஞ் சாறப்புப் பெயர் கொடுத்தே யாருஞ் சுட்டுவர். அவர் உரையில் எழுத்தத்திகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் பொருளதிகாரத்துச் செய்யுளியலும் ஒழிந்து எஞ்சிய பாகம் இக்காலத்து இறந்தது போலும். கல்லாடர்

பேராசிரியர் உரைகளிற் சிற்சில பின்னங்கள் மாத்திரம் இங்கும் அங்குஞ் சிதைந்து கிடக்கின்றன. யாதாயினும் ஓர் இயலுக்காவது பூரணமாயிருப்பது தெரியவில்லை.

எழுத்துக்காரத்திற்கு இளம் பூரணமுஞ் சொல்லதி காரத்திற்குச் சேனுவரையமுஞ் சிறந்தனவாயிருந்தன. ஆயினும் நச்சினார்கினியம் மூன்றுதிகாரத்து உரையும் ஒருங்கொத்த சிறப்பினையடையதாய், அனைத்துரைகட்கும் பின்னாக எழுந்து, ஏனையோர் மதங்களை ஆங்காங்குக் கண்டித்ததனால், அவ்வரையே பிற்காலத்து அனைத்தி னும் மேலாக உபயோகப்படுவதாயிற்று.

இதன் எழுத்துக்காரவரை சென்னபட்டணம் சகலகலாசாலைத் தமிழ்ப் புலமை நடாத்திய மழைவை மகாவிங்கையரால் ஜம்பது வருஷத்தின் மூன் அச்சுடுவிக்கப்பட்டிருந்தது. எழுத்திற்கு இளம்பூரணமுஞ் சொல்லிற்குச் சேனுவரையமும் பின் அச்சாயின. ஆதலால் யாதோருரையாயினும் பிரசரமாகாததும் எழுதுவாரும் படிப்பாருமின்றி மாரண தசை யடைந்ததுமான பொருளதிகாரத்தை முதலில் அச்சிடுவித்தல் அவசியமெனக்கண்டு அதனை நச்சினார்க்கினியருரையோடு சென்ற பார்த்திடப்பகுடம் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்தினேன். பின் னர்ச் சொல்லதிகாரத்தையும் அவருரையடுன் பதிப்பித்துவிட்டாற், ரேல்காப்பியத்திற்கு நச்சினார்க்கினியருரைபூரணமாய் யாவர்க்கும் எளிதில் அகப்படற்பாலதாமென்று உட்கொண்டு, பலதேசத்தினின்றும் பிரதிகள் வரவழைத்துப் பரிசோதிக்கையில், என் இஷ்டர் அநேகர் சொல்லதிகாரம் பிரசரமான பின்னரும் உரைபூரணமாயகப்படுதற்கு எழுத்துக்காரப் பிரதி கிடையாதென்றும், அதனையும் யான் சேர்த்து அச்சிடாதொழியின், என் பிரதி வாங்குவோர் சொல்லும் பொருளும் பெற்றும் எழுத்தில்லாமற் றலையற்ற உடலையே தாங்கலாகுமென்றும், ஆதலால் எழுத்தையும் யானேசேர்த்து அச்சிடுதல் வேண்டுமென்றங்கட்டுரைத்தனர். அதனால் ஐயர் பதிப்புச் சென்னபட்டணப் பிரதிகளின் வழிப

பட்டது நோக்கி, அதனைத் தென்றேசப் பிரதிகளோடும் பரிசோதித்து அச்சிடுவித்தனன்.

புதுக்கோட்டைச் சமஸ்தானம் மகா மன்றத்து நியாயாதிபதிகளில் ஒருவராகிய மா-ா-றீ ம. அண்ணு மலைப்பிளையவர்கள் இவ்வெழுத்தத்திகாரத்தை அச்சிடுவதற்கு மிக்க திரவியோகாரஞ் செய்தனர். அவருடைய தயாள் குணத்தையும் பிரபுத்துயத்தையும் அதிக நன்றி யற்வோடு பாராட்டுகின்றேன்.

ஒரு முறையாயினும் பிறர் பிரசரித்த நூல்களை மீள அச்சிடுவிக்காத எனக்கு இவ்வொழுத்தத்திகாரம் ஒரு விலக்காயிற்று. அன்றியும் ஒரு நூலின் முதலிலேயுள்ள தோர் சொற்ப பாகத்தை மாத்திரம் ஒருவர் பிரசரஞ் செய்து காலகதியடைந்து விட்டாற், பின்னர் அந்நூல் முழுவதையும் அச்சிடுவோர் முதற் பாகத்தையுஞ் சேர்த்து அச்சிடுதல் தவறன்றும். உலக வழக்கமும் அதுவே.

இப்பொழுது நச்சினார்க்கினியம் சொல்லதிகாரம் அச்சாகி வருகின்றது. எட்டுத்தொகை பரிசோதனையிலிருக்கின்றது. இதிற் புறநானானாற்றுரை ஈற்றில் 140 செய்யுஞும் பரிபாடல் பூரண பிரதியும் பதிற்றுப்பத்தில் முதற்பத்துங் கடைசிப்பத்தும் இன்னும் அகப்படவில்லை. இவற்றை வைத்திருக்கும் மகான்கள் யாவராயினுஞ் சில நாளைக்கு அவற்றை இரவலாக அனுப்புவாராயின் அவர்க்கு மிகக் கடமைப்படுவதுமன்றி அன்னேர் அனுப் பிய பிரதிகளோடுகூட எனது வழக்கப் பிரகாரம் இவ் விரண்டு அச்சுப் பிரதியும் அனுப்புவேன்.

தேடுவாரும் பரிபாலிப்பாருமின்றி ஒன்றேன்றும் அழிந்துபோகும் அருமையான பழைப் பதமிழ் நூல்களைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டு அடியேன் ஏட்டுப் பிரதிகள் தேடிப் பரிசோதித்து அச்சிடுவதிற், புத்தகங்கள் விலை போகாமல் நேரிடும் நஷ்டத்தைக் குறித்து விய ஸு ஆடி மீ ஹிந்து பத்திரிகை வாயிலாக ஓர் அபயம் எழு

தித், தமிழ்பிமானமுந் தருமசிந்தையுமடைய பிரபுக்கள் என் நஷ்டத்தை நன்கொடை முதலிய சகாயஞ் செய்து பரிகரிக்குமாறு வேண்டிக் கொண்டேன். அப்பொழுது எனக்குக் கைகொடுத்து உதவிசெய்த கனவான்களின் பெயருந் தொகையும் அடுத்த சர்வசித்துஞ் ஆவணிமீ எனது கலித்தொகைப் பதிப்புரையிற் காட்டியிருக்கின் ரேன். அதன்பின்பு சில பிரபுக்கள் அளித்த உதவியை யும் உலகிற்குத் தெரிவிப்பது என் கடனாதவின் அதனை ஈண்டுக் குறிக்கின்றனன்.

சென்னபட்டனம் வித்தியாசாலை விசாரணை
தரிசி ஸ்ரீ பம்மல் விஜயரங்கமுதலியார் ரூ. 25-00

கொழும்பு சுப்ரீமோட் அத்வக்காத் கி.
பிறிம்ரேதுரை ரூ. 75-00

திருநெல்வேலி சப்கோர்ட் பழைய நீதிபதி
ஸ்ரீ திரு. கனகசபைமுதலியார் ரூ. 125-00

சென்னபட்டனம் வித்தியா பரிபாலகரின்
விசேஷ உபகிருதம் போதனைசிரிய வித்தி
யாசாலைப் பிரதம உபதேசகருமாகிய
ஸ்ரீ யாழ்ப்பாணம் சிந்தாமணி வேலுப்
பிள்ளை ரூ. 100-00

பாலக்காடு நகராதிகார மந்திரம் மாகாண
விசாரணைச் சபைகளில் ஒருவராகிய
ஸ்ரீ ஐ. சின்னசாமிபிள்ளை ரூ. 25-00

சென்னபட்டனம் பச்சையப்ப முதலியார்
தருமபுரிபாலன சபாதிபதி ஸ்ரீபாளையம்
சோமசுந்தரச் செட்டியார் ரூ. 100-00

இம்மகாங்களை யொப்பப் பிறருந் துணைனின்று தத்
தமக்குஇஷ்டமான அளவுக்குத் திரவிய சகாயஞ் செய்வா
ராயின் ஏட்டுத்தொகை தகரூர் யாத்திரை முதலியா

விரைவில் வெளிவரும்: எவ்வெம் முயற்சிக்குந் துணைக்காரணம் பணம். அதன் குறைவினால் எனது முயற்சிமிகத் தாமசப்பட்டு நடைபெறுகின்றது. லோகோபகாரமாய் யான் கையிட்ட இத்தொழிலைத் தற்காலஞ் சர்வகலா சோதனைச் சங்கத்தில் எனக்குவரும் பர்க்ஷா நிவேதனம் ஒன்றைக் கொண்டே நடத்தி வருகின்றேன். அது பிரதிகள் தேடி அப்பப்போ யான் செல்லும் பிரயாணங்களுக்கும் பரிசோதனைச் செலவிற்குமே முன்னே பின்னே வென்று கட்டிவருகின்றது.

சென்னப்பட்டணம் }
கர ஸு வைகாசி மீ }

இங்நனம்
சி. வை. தா.

[தொல்காப்பியம், எழுத்தத்திகாரம்: மதுரை யாசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியா ரூரையோடும்; யாழ்ப் பாணம் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையால் பலதேசப் பிரதிரூபங்களைக் கொண்டு பரிசோதித்து ஸ்ரீ தொண்டமான் புதுக்கோட்டை நியாயாதிபதி மா: அண்ணைமலைப் பிள்ளையவர்கள் திரவியோபகார சகாயத்தினால் சென்னப்பட்டணம் வித்தியாருபாலனயந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது; கர ஸு வைகாசி மீ.]

விளம்பரம்

ஷ. இதன் அடியிற் குறித்த புத்தகங்கள் சென்ன பட்டணத்தில் வித்தியாருபாலன் யந்திரசாலையில் ந. க. சதாசிவப்பிள்ளை அவர்களிடத்தும், கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில் ஊ. முத்துக்குமாரசாமிச் செட்டியார் அவர்களிடத்தும், சிதம்பரத்திற் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை விசாரணைக் கருத்தர் க. பொன்னுசாமிப்பிள்ளை அவர்களிடத்தும், யாழ்ப்பாணத்தில் ஏழாலைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை உபாத்தியாயர் சன்னகம் அ. குமாரசாமிப்பிள்ளை அவர்களிடத்தும், தஞ்சாவூரிற் புத்தக வியாபாரம் தா. திருவேங்கடபிள்ளை அவர்களிடத்தும், கோயமுத்தாரிற் புத்தகவியாபாரம் இ. ஒன்னையகவுண்டரவர்களிடத்தும் வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

ரூ. ச.

தொல்காப்பியம் நச்சினார்க்கினியம்	எழுத்தத்திகாரம்	1-50
* ஷி	ஷி சொல்லதிகாரம்	1-50
ஷி	ஷி பொருளதிகாரம்	6-00
ஓ ஷி	ஷி முழுவதுஞ்சேர்த்து	7-50
ஷி	சொல்லதிகாரம் சேனுவரையம்	2-00
நல்லந்துவனூர் கவித்தொகை		3-50
தணிக்கைப் புராணம்		3-00
வீரசோழியம்		1-50
இறையனாரகப்பொருள்		1-50
இலக்கண விளக்கம்		5-00
சூளாமணி		1-50
ஷி பத்துப் புத்தகமும் ஒருமிக்க வாங்குவோருக்கு	22-00	
கட்டளைக் கவித்துறை		-06
நகஷத்திரமாலை		-06

* அச்சாகி வருகின்றது வருஷமுடிவில் வெளிவரும்

ஓ முழுவதிற்கும் பணஞ் செலுத்துவோருக்குச் சொல்லதி காரம் வெளிவந்த உடனே அனுப்பப்படும்.

6 தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் நன்றி கூறல்

படிப்பாரும் எழுதுவாரு மின்றிப் பாணவாய்ப்பட்டுத் தேடுவாருந் தொடுவாரு மின்றிச் செல்லுக்கிரையாகியுங் காலாந்தரத்தில் ஒன்றேன்றூய் அழிந்துபோகும் பழைய தமிழ்நூல்களை இயன்றமட்டும் அச்சிட்டு நிலைநிறுத்தத் தொடங்கிய என் முயற்சிக்கு உதவியாக ஆங்காங்கள் தருமசீலர்கள், சென்றவருஷும் வைகாசி மாதம்வரையும், எனக்கு அவ்வப்பொழுது உபகரித்த பணத்தொகையைக் கவித்தொகை தொல்காப்பிய எழுத்தத்துக்காரம் இவற்றின் பதிப்புரையிலே அவரவர் நாமச்தயத்தோடு தெரிவித்திருக்கிறேன்.

அதன்பின்பு, இறங்குனிலே கடை வைத்திருக்கும் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிப்பிள்ளைகளுள் ஸ்ரீ இராமநாதன் செட்டியென வழங்கப் பெயர்பெற்ற ம-ா-ா-ஸ்ரீ ரா. ம. சொ. சொக்கப்பசெட்டியார் ரூபா 50-00 அனுப்பிவைத்தார். அவரது தயாள்குணத்தை என்றும் மிகுந்த நன்றியறிவுடன் பாராட்டுவேன்.

தருமச் செலவுகளில் இக்காலத்தில் அதி பிரசித்தி யடைந்திருக்கும் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிப்பிள்ளைகளில் வேறு பெயர்களும் இம் முன்மாதிரியை அனுசரித்து இப்படிப்பட்ட முயற்சியுடையவர்களுக்கும் ஒருவாறு துணைசெய்யும்படி அவர்கள் மனத்தில் எந்நாளுங் குடி கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ நடேசப்பெருமான் அருள்புரியுமாறு அவரது திருவடிகளாப் பிரார்த்திக்கின்றனன்.

நந்தனஞ்சு புரட்டாதிமீ.

சி. வை. தா.

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்: மத்ரையாசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியாருரையோடும் பலதேசப் பிரதிரூபங்களைக் கொண்டு பரிசோதித்து, யாழ்ப்பாணம் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையால் சென்னபட்டணம் விக்டோரியா ஜூபிலி யந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. நந்தனஞ்சு புரட்டாதிமீ 1892.]

—
சிவமயம்

7: தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரப் பதிப்புரை

யானை யானனைத் தேனிமிர் கடம்பனை
வானமர் குழவியர் லோனுறை சடையனை
இமய சிமிலமென் குமரியென் றமையும்
உமையைத் தமியேன் றமமலந் துமிப்பப்
போத சற்குருவாய் மாதொரு பாகன்
வேத வனத்தெழுஷ மேதகு கயிலாய
நாத தேசிகன் பாதவருட் கொடுதொழிலீக்
கற்றறி வில்லாக் கடையனேன் றனக்கு
நற்றமிழ் கொளுத்திய நாவலன் சன்னை
முத்துக் குமார வித்தக னடியினை
சித்தத் திருத்திமற் றுத்தம புலவர்
அடிக்கம ஸங்களென் முடிக்கணி கொடுக்க நின்று
அடியேன் கூறுவது ஒன்றுளது:

உலகிலுள்ள கல்லெல்லாஞ் சாதி ரத்தினமாயின்,
அவை உயர்வுடையனவாமா? இழிந்தனவும் உளவாயி
னன்றே ஒழிந்தன உயர்வாவது? ஆதலாற் றம் உயர்வு
விளங்குதற்பொருட்டாகவாவது என் புன்மொழியையும்
பெரியோர் தம் பொன்மொழியி னடுவே வைத்தலொழி
யாரெனத் துணிந்தனன்:

ஓ “வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்
தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்குவிளாக் காகென
வானே ரேத்தும் வாய்மொழிப் பஸ்புக
மானுப் பெருமை யகத்திய னென்னு
மருந்தவ முனிவ ஞக்கிய முதநூல்”

ஓ புறப்பொருட் பன்னிருப்படலம், சிறப்புப் பாயிரம்:

எனப் புகழுப்பெற்ற அகத்தியம், முதற்சங்கத்தார் காலத் திற் ரூல்காப்பியத்திற் ரலைமை பெற்றும், இடைச்சங்கத்தார் காலத்தில் அதனேடு கூடநின்றுலவியுங், ;கடைச் சங்கத்தார் காலத்தில் இறந்துவிட்டது. அதன்பின் இது வரைக்குந் தமிழுக்குப் பேரிலக்கணமா யுள்ளது தொல் காப்பியமே. இஃது அகத்தியர்பாற் றமிழ் நன்குணர்ந்த அவர் மாணுக்கர், திரண்துமாக்கினி அதங்கோட்டா சான் துராலிங்கன் செம்பூட்சேய் வையாபிகன் வாய்ப் பயன் பனம்பாரன் கழாரம்பன் அவினயன் காக்கைபா டினியன் நற்றத்தன் வாமனன் என்னும் பன்னிருவருள் முதன்மாணுக்கரென்று தம்மனேரனைவரானுந் துதிக்கப் பட்ட திரண்துமாக்கினியென்னும் இயற்பெயரினையுடைய தொல்காப்பிய முனிவரர் அருளிச்செய்தது.

அகத்தியர் மாணுக்கர் அனைவருள்ளும் இவரே மிகச் சிறந்தவரென்பது “தொல்காப்பியன்ற னையிற் றமிழுறந்தோர்க்குக் கடன்” எனவும், அகத்தியரிடம் “பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வனர்ந்தோர் நல்விசை நிறுத்த தொல்காப்பியன்” எனவும் பல்காப்பியத்தும் பன்னிரு படலத்தும் விதந்தோதப்பட்டமையானும், மற்றையோருட் சிறந்து இவரோடொருதலை அகத்தியனர்பொருட்டு முரணிய “அதங்கோட்டாசாற் கரிறபத் தெரித்து” எனப் பனம்பாராற் றுதிக்கப்பட்டமையானும் உணர்க.

அகத்தியர் உத்தரதிசையினின்று நீங்கித் தெக்கணத் தில் வதிந்தபின் தமிழிற்கு இலக்கணஞ் செய்வான் கருதி, இயலிசை நாடகங்களில் ஆங்காங்குத் தமது ஆராய்ச்சி யின்கண் எதிர்ந்தவாறே குறிக்கப்பட்ட விதிகளைப் பின்னர் ஒருங்கு திரட்டி அகத்தியமெனப் பெயரிட்டுக் கொடுத் தனர். அது நெறிமுறைமைப்பட இயைக்கப்பட்டிலாது, இய விசை நாடகத் தமிழ்களும், இயலுள்ளும் எழுத்துச் சொற்பொருள்களும், ஒருங்கு விரவிப் பெரிதும் பரந்து கிடந்ததோர் நூலாயிற்று. அதனை வெவ்வேறு பிரித்து அடைவுபடுத்துத் தொல்காப்பியமுடையார் இயற்றமிட

மையும், பெருநாரை பெருங்குருகு முதலிய நூலுடையார் இசைத்தமிழையும், முறவல் சயந்தன் குணநால் செயிற் நியமென் றிவையுடையார் நாடகத் தமிழையும், வகுத் தும் விரித்தும் மயக்கற முறைகாட்டித் தத்தம நால் யாத்தனர்.

இவற்றுள்ளும் “முந்துநால் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி” “மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டி” ஐந்திர நிறைந் தெழுந்த தொல்காப்பியத்தின் மாண்பு, இளங்கதிர் கான்றுதித்த பாலகுரியன் உச்சியடைந்து சொலித்தாற்போல வரவர அதிகரிக்கத், துரோணர்புக்க விடத்து முன் குலவி விளங்கிய கிருபாசாரி யாஞ்சளையை யொத்து அகத்தியாப்பியாசங் குன்றினமையானுந், தவத் தான் மனந் தூயராய் முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவனருள் பெற்றுடையாராகிய தொல்காப்பியர் ஒருகாலத் துத் தமக்கு அகத்தியனால் வந்ததோர் மனத்தாபத்தி னிமித்தம் இட்ட சாபத்தின் விலமையினானும், அகத்தியம் இறந்துபோக நேர்ந்தது. அல்லாக்கால் என்றென்றுஞ் சிரஞ்சீவியா யிருக்கப்பெற்றுள்ள அகத்தியனார் அருளிச்செய்த நால் சங்கத்தார் காலத்திற்குணே வீழ்ந்து போகாது. ஆசாரிய வழிபாட்டிற் குறைவில்லாத திரணை தூமாக்கனி அவ்வாறு சபித்தற்பாலரோ என்பாருமூளர். அஃதன்றே அவர் ஆசாரியரைச் சபியாது அவராற் செய்யப்பட்ட நூலைச் சபித்ததென்க. சீஷரது சாபத்தை ஆசாரியர் தடுக்க வன்மையிலரோ வெனில் ரிஷிகள் சாபத்தைக் கடவுளர் தடுக்கும் வன்மையிலரெனின் இது கடாவன்றென மறுக்க.

பராக்கிரம பாண்டியனை வென்று துலுக்கர் முதன் முதல் மதுரையாண்டு எண்ணாற்றைம்பது வருடத்தின் மேலாயிற்று. சங்கத்தார் காலத்திற்கும் பராக்கிரம பாண்டியன் காலத்திற்கும் இடையிலே சோமசந்தர பாண்டியன் முதலாக நாற்பத்திரண்டு அனுலோம பாண்டியர் அரசு செய்திருக்கின்றனர். ஆதலாற் கடைச்சங்கம் ஒழிந்த காலம் இரண்டாயிரம் வருஷத்திற் குறையாது.

முடத்திருமாறன் முதல் உக்கிரப் பெருவழுதியீருகக் கடைச் சங்கம் இரீஇய நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாண்டியர் அரசு புரிந்தகாலம் இரண்டாயிரம் வருஷமும், வெண் டேர்ச்செழியன் முதல் முடத் திருமாறனீருக இடைச் சங்கம் இரீஇய ஜம்பத்தொன்பதின்மர் பாண்டியர் அரசு புரிந்தகாலம் மூவாயிரத்தைஞ்ஞாறு வருஷமுங். காய் சினவழுதி முதற் கடுங்கோன்வழுதி யீருக முதற்சங்கம் இரீஇய என்பத் தொன்பதின்மர் பாண்டியர் அரசு புரிந்த காலம் நாலாயிரத்தைஞ்ஞாறு வருஷமுமாம்.

ஆகவே, முதற்சங்கத்திற்கு முன்னரே முதனால் கண்ட ஆசிரியர் அகத்தியனுரிடந் தமிழ்கற்று, அச்சங்கத்திற் ரூமும் உடனிருந்து தமது நால் நிலவச் செய்த திரண்துமாக்கினி முனிவரர் தொல்காப்பியம் இயற்றிய பின் சென்ற காலம் எவ்விதத்தானும் பன்னீராயிரம் வருடத்திற் குறையாது. இக்கால விவரணம் வீரசோழியப் பதிப்புரையில் விரிவாக ஆகேஷப் நிவாரணத் தோடும் எழுதியிருக்கின்றேன். ஆங்குக் கண்டுணர்க.

இவ்வாறு பன்னீராயிர வருஷகாலத்தின் மேற்பட்ட நிலைபெற்றேங்கித் தமிழ்க்கோர் தனிச்சுடர் போலப் பிரகாசித்துவந்த தொல்காப்பியமுந், தற்காலத்து இலக்கணங் கற்போர் அனைவரும் அதன்வழித் தோன்றிய சிற்றிலக்கணங்களையே கற்று அம்மட்டோடு நிறுத்திவிடுதலால், எழுதுவாரும் படிப்பாருமின்றிப், பழம் பிரதி களொல்லாம் பாணவாய்ப்பட்டுஞ் செல்லுக்கிரையாகி யுஞ் சிதைவுபட்டுப் போக, யாவராயினும் ஒருவர் வாசிக்க விரும்பியவழியுங் கிடைப்பது அருமையாய்விட்டது. தமிழ் நாடனைத்திலும் உள்ள தொல்காப்பியப் பொருளத்திகாரப் பிரதிகள் இப்போது இருபது இருபத்தைந்திற்கு மேற்படா: அவையும் மிக்க ஈனஸ்திதி அடைந்திருப்பதால் இன்னுஞ் சில வருஷத்துள் இறந்து விடுமென்று அஞ்சியே அதனை உலோகோபகாரமாக அச்சிடலாண்டு

இந்நாற்கு உரையெழுதினால் இளம்பூரணர் கல்லாடர் பேராசிரியர் சேஞ்வரையர் நச்சினாக்கினியார் ஐவர். இவருள் வடநூற்கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த சேஞ்வரையர் சொல்லத்திகாரம் ஒன்றற்கே மற்றை உரைகளினும் மிகச் சிறந்ததோர் உரையெழுதினர். இளம் பூரணர் பேராசிரியருரைகள் முழுவதும் இப்போது இல்லை. கல்லாடருரை மிகச் சுருங்கியது. நச்சினார்க்கினியா ரூரையே பிற்காலத்தது. பூரணமாகவும் விரிவாகவும் உள்ளதும் பெரும்பாலும் ஒதிவரப் பெற்றதும் அஃதொன்றே.

அது கடைச் சங்கத்தார் காலத்தின்பின் சமணர் தமிழ்ப்பரிபாலனஞ் செய்த காலத்துத் தோன்றியதாத ஸானும், நச்சினார்க்குளியாரும் பரிமேலழகரும் ஒரே காலத்தினராதலானும், இற்றைக்கு ஆயிரத்திருநாறு வருஷத்தின் முன்பு எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அன்றியுந் தமிழிற் சிறந்த இதிகாசங்களாகிய இராமாயணம் பாரதங்களினின்றும் பெருங்காப்பியமாகிய கந்தப்புராணத்தினின்றும் உதாரணங்கள் கொள்ளப்படாமையே இதற்குச் சான்றாகும். இவைகள் எழுதப்பட்டு ஆயிரத்திருநாறு வருஷங் சென்றமை யாவரானும் மறுக்கப்படாது.

சென்னப்பட்டணத்தில் இற்றைக்கு ஐம்பதறுபது வருஷத்தின் முன்னிருந்த வரதப்ப முதலியாளின் பின் எழுத்துஞ் சொல்லுமே யன்றித் தொல்காப்பியப் பொருளுதி காரத்தை உரையுதாரணங்களோடு பாடங்கேட்டவர்கள் மிக அருமை. முற்றுய் இல்லையென்றே சொல்லாம். வரதப்ப முதலியார் காலத்திலுந் தொல்காப்பியங் கற்றவர்கள் அருமையென்பது அவர் தந்தையார் வேங்கடாசல முதலியார் அதனைப் பாடங்கேட்கும் விருப்பமுடையரானபோது பிறை யூரிற் றிருவாரூர் வடுகநாத தேசிகர் ஒருவரே தொல்காப்பியம் அறிந்தவர் இருக்கிற ரென்று கேள்வியுற்றுத் தமது ஊரைவிட்டு அதிக திரவியச் செலவோடு அவ்விடம்போய் இரண்டு வருஷமிருந்து பாடங்கேட்டு வந்தமையானும், வரதப்பமுதலி

யார் ஒருவரே பின்பு அதனைத் தந்தைபாற் கேட்டறிந்தவ ரென்பதனாலும், அது காரணமாக அவருக்குத் தொல் காப்பியம் வரதப்ப முதலியாரென்று பெயர் வந்தமையானும், பின்பு அவர்காலத்திருந்த வித்துவான்கள் தமக்கு யாதாயினும் இலக்கண சமூசயம் நிகழ்ந்துழி அவரையே வினவி நிவாரணஞ் செய்தமையானும் நிச்சயிக்கலாம்.

பொருளிலக்கண ஆராய்ச்சி குறைவுபட்டது தற்காலத்து மாத்திரமன்று. கடைச் சங்கத்தார் காலத்திலேயே உக்கிரப் பெருவழுதி “நூல் வல்லாரைக் கொணர்க வென்று எல்லாப் பக்கமும் போக்க, எழுத்தத்திகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப் பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலே மென்று வந்தார். வர, அரசனும் புடைப்படக் கவன்று, என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே!! பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம், எனச் சொல்லி வருந்தினேன்” என்றும், மதுரை ஆலவாயெம்பெருமான் இறைவனார் அகப்பொருட் குத்திரம் அறுபதும் அருளிய வழியும் அவற்றின் பொருள் காண்பாரின்றி வருந்திக் கடவுளையே தன் சங்கத்தாரோடு சென்றிரந்து பொருள்காண வல்லா ஞெருவணைப் பெற்றுள்ளனருஞ். சங்கப் புலவர்சிகாமணி யாகிய நக்கீரர் வாயாற் கூறப்பட்டுக் கிடக்கின்றதே. பின்னை இக்காலத்து அதன் அருமை ஆச்சரியமாமா?

இந்நாலைப் பரிசோதித்து அச்சிட முயன்றபின் தமிழ் நாடுகளில் ஆங்காங்குத் தேடிப் பல பிரதிகள் சம்பாதிப் பது பெரும் பிரயாசையும் நெடுங்கால வேலையுமாயிற்று. இது தமிழ்நாட்டிற்கு ஓர் பேருபகாரமான முயற்சியென்று கண்டு ஸ்ரீ கைலாசபரம்பரைத் திருவாவடுதை ஆதீ னத்து மஹாசந்திதானமுந் தம்மை அடைந்தோர்க்குப் பெருங்கருணைத் திருவுருவமுமாகிய ஸ்ரீஸ்ரீ சுப்பிரமணியா தேசிகமுர்த்திகளுஞ், சைவ சமயாபிமானியுஞ் செந் தமிழ்ப் பரிபாலகருமாகிய ஸ்ரீமத் யாழ்ப்பாணம் ந. க.

சதாசிவப்பிள்ளையவர்களும், எனது அதி இஷ்டராகிய திரு நெல்வேலித் தாசில்தரர் ஸ்ரீ கணிதசிங்கம் வை, சின்னத் தம்பியாபிள்ளை யவர்களும் பல பழைய ஏட்டுப் பிரதிகள் அழைப்பித்துத் தந்தனர். இவர்கள் செய்த நன்றியை எஞ்ஞான்றும் மறக்கற்பாலனல்லேன். இப்பிரதிகளோடு, ஸ்ரீ திருத்தஸ்கைச் சரவணப்பெருமாளையர் பெளத்திரர் துரைசாமியையர் பிரதியொன்றும், புரசபாக்கம் ஸ்ரீசாமு வேற்பண்டிதரவர்கள் தமது சொந்தக்கையினுலே எழுதி வைத்திருந்த பிரதி ஒன்றும், அடியேன்வசமிருந்த தொல் காப்பியம் வரதப்பழுதவியார் பிரதியொன்றும், மது ரைப் பிரதியொன்றுஞ் சேர்த்து இவற்றுள்ளே, திரு நெல்வேலிப் பிரதி இரண்டு, மதுரைப் பிரதி இரண்டு. தஞ்சாவூர்ப் பிரதி மூன்று, சென்னப்பட்டணப் பிரதி மூன்று, யாழ்ப்பாணப் பிரதி இரண்டாகப், பன்னிரண்டு பிரதி கொண்டு பரிசோதித்து என் விருப்பத்தை ஒரு வாரு நிறைவேற்றி னேன்.

ஆயினும் இஃது இப்போது வழுவறப் பிரசரஞ் செய்யப்பட்டதென்று கொள்ளற்க. எனக்குச் சந்தேகம் பிறந்துழியெல்லாந், தற்காலத்துப் பெயர் போந்த வித்துவான் களாயுள்ளோர் பலரையும் வினவியும் அயனாற்றுணிபுகள் மேற்கோள்களோடு சீர்தூக்கியும் இன்னும் ஜயமறுத்துக் கொள்ளாத இடங்கள் அநேகம் உள். அவைகளைக் கூடிய மாத்திரம் பிரதிகளிலிருந்தவாறு அச்சிடுவித்தனன். ஆயினும் பொருட்டொகுதி, போருட்டொகுதி பேரர் உட்டொகுதி. பேர் அருட்டொகுதி, பேரருட் டேர்குதி, போருட் டேர்குதி, பொருட் டேர்குதி, என்றற் றொடக்கத்தனவாய் இன்னும் பல பாடபேதமாகப் படித்தற்கிடம்பெற்றுப் பொருட்டொகுதி என்றெழுதிக்கிடந்த தொன்றை யான் அவற்றுள் ஒன்றாக என் சிற்றறிவு சென்றவழிக் குறிப்பிட்டுப் பதிப்பித்தமைபற்றி அகுவே பாடமென்று நிச்சயிக்கற்க: சமுசய நிகழ்வுழி யெல்லாஞ் சந்தியை மீளவும் இலக்கணப்பிரகாரம் புனர்த்துத் தீர்க்கபேதத்தையும் புள்ளியையும் நீக்கிப் பாடபேதப் படுத்திப் பார்க்குமாறு வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.

சம்பளத்திற்காக ஏடெழுதுவோரது சாதாரண கல்வித் திறமையையும், எழுத எழுத வழுக்கள் அதிகப்படும் வீதத்தையும், பழைய காலத்து ஏட்டுப் பிரதிகள் அடைந்திருக்கும் சன ஸ்திதியையும், பாடங்கேட்டோர் இல்லாத தன்மையையும் நோக்கில், அநேக வித்துவான்களாய் ஒரு சபை சேர்ந்து ஒருவரோ டொருவர் தீர்க்க ஆலோ சனைசெய்து பதிப்பினும் பல வழுக்கள் புகுதற்கிடனைய இவ்வரிய நூலை, யான் ஒருவனையெப் பரிசோதித்துப் பிரசரஞ் செய்தமையால் இடமிடந்தோறும் பலபல வழுக்கள் செறிந்திருத்தல் இன்றியமையாமையாம்.

ஜியந்திரிபறத் தாங் கற்றறியாததோர் நூலை இவர் இங்ஙனம் வழுவற அச்சிடவேண்டிய தென்னையென யாரும் வினவவாராயின், வழுச்செறிந்ததாயினும் அடியோ டழிந்துபோகின்ற நூலை அடியேன் பாதுகாத்தது பேருப காரமன்றே என்க. மேலும், இதனை உரையுதாரணங்க ளோடு பாடங்கேட்டவர் யாராவது உளராயினன்றே அவரையன்றி யான் செய்தது தவறுவது? யார் செய்யி னும் இதுவே முடிவாயின் அடியேன்மேற் குறை கூறுதல் தர்மமன்று.

அன்றியுஞ் சும்மாகிடந்த அம்மையாருக்கு அரைப் பணத்துத் தாலி போதாதா? காண்டற்கும் அரிய நூலைக் கைக்கெட்டப்பண்ணினது கேடாமா? பிரதி கிடைப்பதே மிக அருமையாயுங், கிடைப்பினுங் குறைப்பிரதிகளாக வும், அவைதாழும் ஒரோவொரு வரிக்குப் பல வழுவாக ஆயிரக்கணக்கான வழு உடையனவாகவும் இருக்க, அடியேன் அவ்வழுத் தொகையைக் குறைத்து நூற்றுக்கணக்காக்கிவிட்டதா என்மேற் குறையாயிற்று:

அங்ஙனமாயின். இவரினும் வஸ்லோராய் இன்னும் அநேக வழுக்கள் குறையைப் பிரசரஞ் செய்யத்தக்க வித்துவான்கள் இலரோவெனின், உளராயின் ஏன் செய்திலரென விடுக்க: பல பெரும் வித்துவான்கள் இந்நூலை அச்சிட விரும்பியதும், முயன்றதும், இரண்டொரு பிரதி

கள் தேடிப் பார்வையிட்டதுந். தமக்கு நிகழ்ந்த சந்தே கங்களான் இதனை அச்சிடிற் ரம் பெயர்க்குக் குறைவு நேரிடுமென்று தம் முயற்சியைக் கைவிட்டதும் அடியேன் பூரணமாக அறிவேன். ஆதலாற் பண்டிதர் கவிராஜபண் டிதர் மஹாவித்துவான் புலவரென்றின்னன் பெரும் பட்டச் சுமையைத் தலைமேலேற்றிக்கொள்ளாது இன்னும் பலகாலந் தமிழ் படித்தற் குரிமைபூண்டு நிற்கும் என் போவியரே இதிற் கையிடுவது பேரவசியமாயிற்று.

பஞ்சகாவியம் பஞ்சலக்கியம் அகநானாறு புறநானாறு நற்றினை கலித்தொகை நெடுந்தொகை குறுந்தொகை தினைமரபு செய்யுட்டொகை கல்லாடம் பதிற்றுப்பத்து ஐங்குறுநாறு பரிபாடல் தகரீர்யாத்திரை பெருந்தேவ னார் பாரதம் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு வெண்பாமாலை யென்று இன்னேரன்ன இலக்கியங்களும் புறப்பொருட் பன்னிருப்படலம் வையாபிகம் வாய்ப்பியம் அவினையக் காக்கைபாடினியம் நற்றத்தம் வாமனம் பல்காயம் பல்காப்பியமென்று இன்னேரன்ன இலக்கணங்களும் முற்றக் கற்று வல்லோரே இந்நூலைப் பரிசோதித்தற்கு அருக ராவர். அப்படிச் சிறந்துளோர் தற்காலத் திலரென்பது யான் கூறவேண்டியதில்லை. “விடியல் வெங்கதிர் காயும் வெயமல் கலறை” என்னும் வாக்கியத்தையும் ஓர் பரி பாடற் செய்யுளையுஞ் சரியாய்ப் பிரித்துணர்தற்கு எத் தனை புலவரிடங் கொண்டுதிரிந்தேன்? எத்தனை வித்து வான்களுக்குக் கடிதமெழுதிக் கைசலித்தேன்? எனக்கு வந்த மறுமொழிகளை வெளியிட்டுச் சொன்னால் மிகவும் வெட்கக்கீட்டென்றறிக். அவை ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் பெருமான் மகத்துவத்தை நன்கு விளக்கின.

மேலுஞ், சரகத்தைச் சாகமென்றும், அளபை அன் பென்றும், இதரவிதர த்தை இதாவிதாவென்றும், திகந்த ராளத்தைத் திகந்தாரளமென்றும், மென்மையை மேன் மையென்றும், தபுதார நிலையைத் தபுதராநிலை யென்றும், முதலவன் என்பதை முதல்வனென்றும் இன்னும் பலவா ருக மயங்கினோர் பெயர்பெற்ற வித்துவான்களே யாதலன்

எட்டுப் பிரதியோடு ஊடாடிய சிரேஷ்ட புலவர்கள் அடியேன் தவறுகளைப் பாராட்டாது பொறுத்தருளுவதுமன்றி இன்னும் இம்முயற்சியை வியந்துகொள்வார்க் கௌன்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஏடுபிடித்து வாசிக்க அறியாத அச்சுப்பிரதி வித்துவான்களுந், தமதகத்து மெய்ப்பெருமையொன்றிலராய்ப் பிறரைக் குறைதாற்றலாற் ரூம் நிறைவுடையார்போலத் தோற்றலாமென மயங்கும் போவிவித்துவான்களுமே இவ்வித வழுக்களைக்குறித்து என்னை இகழ்வர்: எனக்கு அது குறைவன்று. இவர் கூற்றைப் பெரியோருங் கவனியார்.

குறைகூற இஷ்டமுள்ளவர்கள் இன்னும் அச்சிலே தோற்றுதனவாய், அடியேன் காட்டுங் கிரந்தங்களில் இரண்டொரு எட்டையாயினும் எழுத்துப்பிழையறமாத் திரம் வாசித்துக் காட்டுவாராயின் அவர்கள் பாதாம் புயத்தை உச்சிமேற்குடி அவர்கட்குத் தொண்டுபூண் டொழுகுவேனன்று அறிவாராக. ஏடு கையிற் பிடித்த வுடன் அதன் எழுத்துத் தேகவியோகமான தந்தை கையெழுத்துப்போற் ரேன்றிற்றென்று கண்ணீர்பெருக அழுத கதையு முண்டன்றே?

காலாந்தரத்தில் நூல்களுஞ் செய்யுட்களும் அடைந்திருக்கும் மாறுபாடு இவ்வளவிற் ரெனற்பாலதன்று: கம்பர் சேரதேசத்திலிருந்து வரும் வழியிற், பாலைக்காட்டிலே, சிலர் செய்த இராமாயணப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டபோது, தமது பாட்டுக்களும் இடைக்கிடை வருவனவாகச் சொல்லிய கதை கேள்வியுற்றிருக்கலாமே: “அடிசிற்கினியாளே யாக்கங்கெய் வாளே, படிசொற் கடவாத பாவா-யடிவருடிப், பின்றாங்கி முன்னெழுஉம் பேதையே போதியோ, வென்றாங்கு மென்கண் ணினி” எனத் திருவள்ளுவநாயனர் சொல்லியதாக இக்காலத்து வழங்கும் பாட்டுக்கும், நமது உரையாசிரியர் தமது காலத்து வழங்கியபடி எழுதியிருக்கும் “அடிசிற்கினியாளை யன்புடையாளைப், படுசொற் பழிநானு வாளை-யடிவருடிப், பின்றாங்கி முன்னுணரும் பேதையை யான்பிரிந்தா, லென்

றாங்கு மென்க ஜெனக்கு” என்பதற்கும் எவ்வளவு பேதம்!

அடித்தொகை சீர்த்தொகைகள் மாறுபட்டுப் பாவே பேறுபட்டுப் போயினவும் அநேகம் உள், இப்போது அறுசிரடியாசிரியவிருத்தமாக வழங்குகின்ற “முன்னைத் தஞ்சிற்றின் முழங்கு கடலோத மூழ்கிப் பெயர, வன்னைக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேயென் றலறிப் பெயருந், தன் மை மடவார் தண்ணுகுத்த வெண்முத்தந் தகைசால் கானற், புன்னை யரும்பென்னப் போவாரைப் பேதுறுக் கும் புகாரே யெம்முர்” என்னும் புகார்ச் சிறப்பை ஆசிரியர் மூன்றாம் அடி நான்கு சீரே யுடையதாக வேறு பாவின் பாற்படுத்தி உதாரணங் காட்டினர். இவ்வாறு மாறுபட்ட செய்யுட்கள் அநேகம் உரையகத்து ஆங்காங்குக் காணப்படும். அவைகள் ஆசிரியர் காலத்திற்கு முன் னர்த்தானே எத்துணைத் திரிபடைந்தனவோ? இனி, இவற்றின் பூர்வ சொருபம் நிச்சயித்தல் யார்க்கும் அரிது, அரிது.

இந்நாலின் இயலடைவுகளேயன்றிஅதிகாரத்தொகை தானும் உரையாசிரியர் காலத்திற்கு முன்னரே பிறழ்ந்து போயின். அவையிற்றை ஆசிரியர் பலவிடத்துங் குறித்த கண்டனைகளா னுணர்க.

உரையாசிரியர் காட்டிய உதாரணச் செய்யுட்களிலே தற்காலத்திலுள்ள விஸ்வங்கத்தைக் குறித்துஞ் சில மொழி சொல்வது யான் அவற்றேருடு பட்ட பிரயாசத்தை ஒருவாறு விளக்கும்.

X “வின்டு தாங்குகைம் மேலையோன் மால்வரை சென்றுன்” எனவும், O “வாம்பெருந்திரை வளாகமென் மொழியசெவ் வழியாழ்” எனவும் மோனையுந் தவரூது

X வின்டு தாங்குறு மூலகுயிர் முழுதுமோர் விரவிற் கொண்டு தாங்குறு குறட்படை கோடிநூ றீண்டப்

அடியளவும் விகாரப்படாது இரண்டு உதாரணம் குறிக்கப்படுமாயின், இவற்றை ஒன்றெழுங்று ஒரோவொரு செய்யுளின் முதலும் ஈறுமென்பது அச்செய்யுட்களைக் கந்தப்புராணத்திலும் பெரியபுராணத்திலும் கண்டறிந்தோர்க்கன்றி மற்றையோர்க்குப் புலப்படுவ தெங்ஙன்? “மண்டமாலோ” “தண்ணறுங் கோங்கமலை” என்பன “மண்டமா.....லோ” “தண்ணறுங் கோங்க.....மலை” என முன்னையதில் ஓரெழுத்தும் பின்னையதில் இரண்டெழுத்துமே மாத்திரம் அவ்வச் செய்யுளின் ஈற்றைமுத்து எனக் கண்டுபிடிப்பது எந்த ஞானக்காட்சி கொண்டோ! இவற்றுள் அநேகம் இக்காலத்து இல்லாத நூல்களில் உள்ளனவாயின் யாதுதான் செய்தற்பாலது? உள்ள நூற்கும் எல்லாவற்றுக்கும் பெயர் குறித்தாரா?

இதுமட்டோ? ஒரோரிடத்தில் ஒன்றினின்று ஒன்றைப் பிரிக்கும் அடைசொல்லாவது குறியாவது இன்றி, முதலும் ஈறும் முதலும் ஈறுமாகப் பல செய்யுட் குறிப்பு ஒரு தொடராய் வருவனவும் உள். இவற்றின் அடிமுடி தேடுவது ஸ்ரீ அருணசலேஸ்வரனுடைய அடி முடி தேடிய பிரம விஷ்ணுக்களின் பிரயாசைக்கு எட்டுளையேனுங்குறையுமா?

இதனால் உரையாசிரியர்மேற் குற்றஞ் சொல்கின்றே னென்று கொள்ளற்க. அவர்காலத்து அச்செய்யுட்களும்

பண்டு தாங்கலந் தரியர னிருவரும் பயந்த
செண்டுதாங்குகைம் மேலையோன்மால்வரைச்சென்றுன்.

- கந்தப்புராணம் கணங்கள்செல் படலம், 8

ஓ வாம்பெருந்திரை வளாகமுன குடிபயில் வரைப்பிற்
ரும்ப ரப்பிய கயல்களின் விழிக்கய றவிரக்
காம்பி னேர்வரு தோளியர் கழிக்கயல் விலைசெய்
தேம்பொ திந்தசின் மழலைமென்மொழியசெவ்வழியாழ்.

- பெரியபுராணம், திருக்குறிப்புத்தொண்ட
நாயனுர் புராணம், 38

அவற்றையடைய கிரந்தங்களும் வழக்கத்துள்ளனவாத லால் அவர் அப்படிச் செய்யலாயிற்று. நமது தேசத்துக் கிரந்த மண்டபங்கள் துலுக்கரால் அக்கினி பகவானுக்கு அளிக்கப்படுமென்றும், தப்பிக் கிடந்தனவும் எழுது வாரும் படிப்பாருமின்றி ஒன்றென்றும் இத்தனை இலே சில இறந்துவிடுமென்றும் அவர் கனவிலும் நினைத்தவ ரஸ்ஸர். அவை இறந்துபோன இக்காலத்திற்கே இஃதோர் பெருஞ் சங்கடமாயினது. அல்லதுஆம், அவர் குறியீடு கொடுத்துப் பிரித்தும் இருக்கலாமே.

இனிச் செய்யுண் முழுவதுங் காட்டப்பட்டவற்றுள் ஞம் இஃது இன்ன பா இன்ன பாவினமென்று நிச்சயிப் பதும் பலவிடத்து மிக அருமையாயினது. கவியினமான சில செய்யுட்களை அடிப்பிரிப்பதிற் சந்தேகமுற்றுப் பல தக்க பண்டிதரை எழுதி விசாரித்தபோது அவர்களும் மயங்கி இணக்குறளாசிரியப்பாவாகப் பிரித்தனுப்பினர். யாது செய்யுளைத்தான் இணக்குறளாசிரியமாகப் பிரிக்கக் கூடாது?

முதலில் ஓரே செய்யுளென் அடியேன் கொண்டதோர் உதாரணம் பின்னர் அயனால் உதாரணச் செய்யுட்களால் வெவ்வேறு நூலிலிருந்து எடுத்துக் காட்டப்பட்ட இரண்டு செய்யுளெனக்கண்டு அவ்வாறு மாற்றலாயிற்று. பொருட் சலவயே பெரிதெனக்கொண்டு மோனை எதுகை ஆகிய சிறப்புக்களைப் பாராட்டாத சங்கச் செய்யுட்களைப் பழம் ஏட்டுப் பிரதிகளில் வாசித்து அடிவகுத்தறிந்த பெரி யோர்க்கு இதன் பிரயாசை தெரியாதிராது.

இனி “இனி ‘என்சொற் கொள்ளன் மாதோ’ என்பதற்கு என் வார்த்தையைக் கேட்டல் நினக்கு விருப்ப பமோ? விருப்பமாகில் யான் கூறுகின்றதனைக் கொள்க’ என்றுற்போலவும் ‘அறுசலவைக்கு முதலாகிய வேம்புங் கடுவும் உப்பும் புளியுங் கரும்பும் போல்வன’ என்றுற் போலவுஞ் சொன்முடிவு பொருண்முடிவு பூரணப்படாமல் நின்றுழியும், ஆகேஷப் விடைகள் பிறர்கோட் கூறல் தன் மதங் கோடலென் றிவற்றில் ஆசிரியர் மதமிது பிறர் மத

மிதுவெனக் காட்டற் கவசியமான அடைகள் சிறைவற் றுக் கிடந்துழியும், இன்னேரன்ன பிறழ்ச்சி பிற அனுமா னிக்கப்பெற்றுழியும், பிரதிகள் அணித்தும் ஒத்திருப்பன வற்றை எட்டுணையும் யான் மாற்றிலேன். எவ்வகைப் பொருட்டிருத்தமும் யானுகச் செய்ததின்று: துடங்கல் கலிழ்தலாதியவற்றின் ரூபத்தை மாத்திரம் இக்காலத்த தாகத் தொடங்கல் கலும்தலென மாற்றியிருக்கின்றேன்:

இலக்கிய இலக்கணங்களில் வல்ல பெரியோர் இப் பதிப்பிலுள்ள குற்றங்களை அடியேனுக்குத் தெரிவிக்கும்படி பலமுறையும் பிரார்த்திக்கின்றேன். அன்னேர் அறிவிக் குந் திருத்தங்களைத் திரட்டி, இன்ன இன்ன வழு இன்ன இன்ன வித்துவான்களால் உணர்த்தப்பட்டனவென்று குறிப்பிட்டுத். தொல்காப்பியப் பதிப்புத் திருத்தமென் ரென்று உடனே அச்சிட்டு வெளியிடக் காத்திருக்கின் றேன். ஐம்பது புதுத் திருத்தங்களுக்கு ஒரு பிரதி என் நன்றியறிவிற்கோர் அடையாளமாக அனுப்புவேன். இந் நூல் பிழையற வழங்கச் செய்தல் ஓர் பெரும் லோகோப காரமென்று உணர்வாராக.

இதனைப் பதிப்பித்ததில் அச்சிற்குங் காகிதத்திற்கும் வந்த செலவினும் பரிசோதனைச் செலவு இருமடங்கிற்கு மேலே சென்றதாகலானும், இப்பெயர்ப்பட்ட அரிய நூல்களைப் படிக்க விரும்பி வாங்குவோர் சிலரேயாதலா னும், இதுவித முயற்சியிற் கையிடுவது கைம்முதலுக்கே நஷ்டத்தை விளைவிக்கின்றது. ஆதலாற் றமிழ்விருத்தி யில் அபிமானமுள்ள பொருட்செல்வர்களாற் சிறிது சகா யம் பெற்றுவன்றி இன்னும் இதுபோல அழிகின்ற தசை யை அடைந்திருக்கும் அரிய கிரந்தங்களைப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தலில் ஊக்கஞ்செல்லாது: இதுவரையும் அச்ச மணமும் பெருத பூர்வ கிரந்தங்களையே தேடிப் பதிப்பிக் கும் நோக்கமுடையேற்றுக் கல்வியருமை தெரிந்த திரவிய சீலர்கள் கைகொடுப்பார்களென்று நம்புகின்றேன்.

ஓரொருவர் ஓரொருநூலைத் தமது செலவிற் றமக்கு இஷ்டமான வித்துவான்களைக்கொண்டு பரிசோதித்து அச்சிடுவிப்பினுந் தமிழ்த் தேசத்திற்கு எவ்வளவு பேருபகா

ரமாகும்? எத்தனை அரிய நூல்கள் இறவாதொழியும்? அடியேன் வேண்டுகோளின்படி, முன்பு திருவனந்தபுர அரசற்கு மந்திரியாயிருந்த கனம்பொருந்திய ஸ்ரீமத். அ. சேஷையசாஸ்திரியாரவர்கள் கலித்தொகையையும், கூட ஓர்ப் பிரபுக்களில் ஒருவருந் தர்மசீலருமாகிய ஸ்ரீமத்: மஞ்சக்ஞப்பம் இராஜரத்தின முதலியாரவர்கள் தொல் காப்பியம் சொல்லதிகாரத்தையும், நச்சினார்க்கினியா ருரையோடு தமது செலவாகப் பரிசோதித்துப் பதிப்பிக் கும்படி உத்தரவு செய்திருக்கின்றார்கள். இவர்கள் முன் மாதிரியைப் பிறரும் அனுஷ்டிப்பாராக. இதில் முந்தி நிற்கவேண்டியவர்கள் மட்டாதிபதிகள். இவர்கள் கருத்து இதிற் செல்லுமாறு சரஸ்வதி கிருபைபுரிவாளாக.

திரவியலாபத்தை எவ்வாற்றுனுங் கருதி முயன்றி வேண். கைநஷ்டம் வராதிருப்பதொன்றே எனக்குப் போதும்: இதுவரையிற் பதிப்பித்த நூல்களால் எனக் குண்டான நஷ்டங் கொஞ்சமன்று: இவ்வித முயற்சியிற் கையிடுவோர் நஷ்டமுறுதிருத்தற்பொருட்டுச் சர்வகலா சாலைப் பரீக்ஷையிற் ரேறி, ஆங்காங்குப் பெரும் உத்தி யோகம் வகித்திருப்போர் தத்தஞ் சொய்பாண்மையில் அச் சிடப்படும் பூர்வ கிரந்தங்களில் ஒரு பிரதி வாங்குதல் அவர் கடமையென் ரெண்ணுகின்றேன்.

இந்நாலைப் பதிப்பித்தற்கு வேண்டிய காகிதத்திற் காகத் திரவியசகாயஞ் செய்த கண்ணிய தருமசீலர் இரு வர் உளர். அவர்களுக்கு மிக்க நன்றி கூறுகின்றேன்:

கும்பகோணம்
பார்த்திப ஸூ ஐப்பசி மீ }   சி. வை. தா.

[தொல்காப்பியம், பொருளத்திகாரம்: இஃது பாரத்துவாகி நச்சினார்க்கினியார் இயற்றிய உரையோடும் பல தேசப் பிரதிருபங்களைக் கொண்டு பரிசோதித்து யாழ்ப்பாணம் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. பார்த்திபஸூ ஆவணிமீ Madras: Printed at the Scottish Press, by Graves, Cookson and Co. 1885].

அநுபந்தம்.

சமூகேசரி: ஞ.யிறு, 17-9-'50.

* ஆங்கில மோகமும் அதிகரிக்கத் தொல்காப்பியப் பிரதிகள் வரவர அருகித் தமிழ்நாடு முழுவதிலும் விரல்விட்ட டெண்ணத்தக்க அளவில் சுருங்குவதைத் தமிழ்த் தாமோதரம்பிள்ளை கண்டார்; கண்ணீர் வடித்தார்.....தொல்காப்பியக் கடவில் இறங்கினார்.

தொல்காப்பியப் பதிப்பு

தமிழ் நந்த தாமோதரப்பிள்ளையின்
பரமோபகாரம்

பண்டிதர் சி. கணபதிப்பிள்ளை

இற்றைக்கு நூறு வருடங்களுக்கு முன்னே, 1847-இல் ஆண்டு பிலவங்க வட்டு ஆவனி மீரு முதன் முதல் மனமூவை மகாவிங்கையர் அவர்கள் தொல்காப்பியம் எழுத்துக்காரரத்தை நச்சினார்க்கினியர் உரையோடு அச்சிற் பதிப்பித்தார்கள். பன்னீராயிர வருஷகாலம் கற்றேருர் மனசிலும் ஏட்டுச் சுவடிகளிலும் இருந்துவந்த தொல்காப்பிய மூலத்தில் எழுத்துக்காரமும், பல நூறு வருஷங்களாக அவ்வாறு இருந்துவந்த நச்சினார்க்கினியர் உரையும் அச்சுவாகனம் ஏறின:

இந்த மகாவிங்கையர் அவர்கள்தாம், ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் நாவலர்ப்பட்டம் பெறமுன், இளமைப்பருவத்தில் பார்சிவல் பாதிரியாருக்கு நல்லநடைப்படுத்திக் கொடுத்த பைபிளை, சென்னைப் புலவர்கள் அமைத்த நடையிலும் சிறந்ததென்று வியந்து நாவலர் அவர்களையும்

அவர்கள் பிறந்த யாழ்ப்பாணத்தையும் பாராட்டினவர்கள். மகாலிங்கையர் அவர்கள் பழுத்த தமிழ் அறிஞர். அவர்கள்போல அக்காலத்திலிருந்த வேறு இரு அறிஞர்கள், விசாகப்பெருமாளையர், சரவணப்பெருமாளையர் என்பவர்கள். இவர்கள் இருவருஞ் சகோதரர்கள். கந்தப்பையர் என்பவரின் புத்திரர்கள். கந்தப்பையர் சிறந்த வித்துவான்; சிவஞானசவாமிகளின் மாணவரான தணிகைப்புராணம் பாடிய கச்சியப்பழுனிவரின் மாணவர். விசாகப்பெருமாளையர் மூத்தவர். நாவலரவர்கள் ஒரு சமயம் விசாகப்பெருமாளையரை மெய்ப்புலவர் என்று பாராட்டியிருக்கின்றார்கள். அன்றி, நேரிலும் சந்தித்து அடிக்கடி சம்பாவி திருக்கிறார்கள். விசாகப்பெருமாளையர் இளமையில் தந்தையாருடன் சென்று—தந்தையாரின் குரு கச்சியப்பழுனிவர், முனிவரின் குரு சிவஞானசவாமிகள்— ஓ சவாமிகளை வணங்குகிறவர். சவாமிகளின் பெருமையை நன்கு தெரிந்தவர். பல வரலாறுகள் சிவஞானசவாமிகளைப்பற்றி நாவலர் அவர்களுக்குச் சொல்லி யிருக்கின்றார். இழவுகளிற் சந்தேகமானவர்கள் — ளகர முகர பேத சந்தேகிகள் — விசாகப்பெருமாளையரோடு சம்பாவி ததால், ளளிதிற் சந்தேகம் தீர் த்துக்கொள்ளலா மென்று நாவலர் அவர்கள் — விசாகப்பெருமாளையரின் உச்சரிப்பை அடிக்கடி பாராட்டுவார்களாம். இது நிற்க,

மகான் மகாலிங்கையர் அவர்கள் எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியம் பதிப்பித்து இருபது ஆண்டுகள் கழிந்தும், ஏனைய அதிகாரங்கள் தமிழக்கு இன்றியமையாத னவும், தலைசிறந்தனவுமாம் என்பதை அறிந்துவைத்தும், தமிழ்நாட்டுப் புலவர்கள் அவற்றை அச்சிற் பதிப்பக்கமுன்வரவில்லை. அவர்கள் முன்வராமைக்குப் பொருண் முட்டுப்பாடு ஒரு காரணமேயாயினும், தொல்காப்பி

ஓ சிவஞானசவாமி, கச்சியப்பழுனிவருக்கு ஆசிரியராயி னும் கச்சியப்பர் சிவபதமடைந்த பிறகும் மூன்று ஆண்டுகள் உயிர்வாழ்ந்தவர்.

யந் தொலைந்தாலும் தமது புகழ்க் காப்பியந் தொலையக் கூடாதென்ற அந்தரங்க எண்ணமே முக்கிய காரண மென்பது கருதத்தக்கது. இந்தப் பைத்திய நிலையில் ஆங்கில மோகமும் அதிகரிக்கத் தொல்காப்பியப் பிரதி கள் வர வர அருகித் தமிழ்நாடு முழுவதிலும் விரல்விட டெண்ணத்தக்க அளவில் சுருங்குவதைத் தமிழ்த் தாமோ தரப்பிள்ளை கண்டார்; கண்ணீர் வடித்தார். தமக்கு வரும் அவமானங்கள் ஏனங்களுக்கு இளைக்காது தமிழ் அன்னைக்குப் பிராணவாயுப் பிரயோகன் செய்ய முன் வந்தார்; தொல்காப்பியக் கடவில் இறங்கினார். சென்னைத் தமிழ் வித்துவ சூடாமணிகள் சிலர், தாமோதரம் விள்ளை இமாசலத்தையும் கங்கையையும் யாழ்ப்பானம் கொண்டுபோகப் போகிறார் என்று சிரித்தார்கள்.

1868-ம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் இற்றைக்கு எண்பது வருடங்களுக்கு முன் முதன் முதல் தமிழ் மன்னன் தாமோ தரம்பிள்ளை, தமிழ்நாடு உய்யும் பொருட்டுத் தொல் காப்பியம் சொல்லதிகாரத்தைத் தலைசிறந்த உரையாகிய சேஞ்வரையர் உரையோடு, நாவலர் அவர்களைக் கொண்டு பரிசோதிப்பித்து, அச்சிற் பதிப்பித்தார். 1868-ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 31-ம் தேதி முதல் சென்னைத் தினவர்த்தமானியில் தொடர்ந்து சேஞ்வரையப் பதிப்பைப் பற்றிய விளம்பரம் வந்தது.

குரியநாராயண சாஸ்திரியார் “‘தாமோதரம்பிள்ளை சால்பெடுத்துச் சாற்ற எவர் தாமோதரம்’” என்றும், வேத நாயகப்பிள்ளை ‘கோடிபுலவர்கள் கூடினும் நின்புகழ் கூற விதே’ என்றும் பிள்ளையைப் புகழ்ந்து பாடினார்கள். மனோமணியம் சுந்தரம்பிள்ளை, கலாநிதி பூண்டி அரங்கநாத முதலியார், சேஷைய சாஸ்திரி, சேர். பொன். அருணசலம், தமிழ் தெரிந்த ஹைக்கோர்ட் நீதிபதிகள், ஜமீந்தார்கள், மகாராசாக்கள் முதலிய பிரபலஸ்தர் கள் குதூகவித்தார்கள். பூர்வூர் சுப்பிரமணிய தேசிகர் முதலிய மடாதிபதிகள் திருநோக்கஞ் செய்தார்கள்.

ஆனால், வித்துவசூடாமணிகளான கோமளபுரம் இராச கோபாலபிள்ளை, தொழுவூர் வேலாயுதமுதலியார் என்பவர்

களுக்கு அடிவயிற்றிலே அக்கினிகுடாமணி வேலைசெய்யத் தொடங்கிற்று. அந்த அழுக்காற்று மன்னர்கள் திரை மறைவில் நின்று, நரசிங்கபுரம் வீராசாமிமுதலியாரைக் கிள்ளிவிட்டார்கள். இந்த வீராசாமி முதலியார் யாவரோ என்றால், அவர்தாம் இன்னூரன்று இதோ விளம்புகின் ரேன். இவர், இராமலிங்கசவாமியின் முதற்சீடர். அருட்பாப்புராணத்தில் ‘தவக்கொழுந்து’ என்று புகழப்பட்டிருக்கிறார். இராமலிங்கரின் அடுத்தவாரிசு இவரே என்று சுத்தானந்தபாரதியார் முழங்குகின்றார். இந்த வீராசாமி முதலியார் யாழ்ப்பாணத்தையும் நாவலரையுந் திட்டிப் பண்ணி ரண்டு நூல்கள் அருளியிருக்கின்றார். ‘தீவாந்தர சைவ விநோதம்’ என்ற நூலிலே நாவலரைப் படு கிறிஸ்தவரென்றும். நாவலருக்குக் கிறித்துவப் பெயர் ‘பைராட்’ என்றும் வாய்க்கு வந்தபடி வர்ணி திதிருக்கின்றார். இந்த அருட்பாப்புலவராகிய வீராசாமி முதலியார், அந்த இரு இலக்கண மேதைகளின் உதவிகொண்டு தாமோதரம்பிள்ளையின் சேனுவரைய விளம்பரத்தில் இலக்கணப் பிழைகள் கண்டு பிடித்து, “இலக்கண இலக்கியங்களில் மகாவஸ்லவரும், சென்னை முதல் ஈழமிருகவுள்ள தமிழ்நாட்டு வித்துவான்களில் தமக்கு இணையில்லாதவருமாகிய” என்று நாவலர் அவர்களுக்குத் தாமோதரம்பிள்ளை கொடுத்த விசேடணத்தை ஆகேஷபித்து, “இணையில்லாதவர்” என்பதற்குப் ‘பெண் காதியில்லாதவர்’ என்று மெய்ப்பொருள் பண்ணி, தாமோதரயமிள்ளையையும் நாவலரையும் தூஷித்து, 1869-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதத்தில் ‘விஞ்ஞாபனம்’ த்திரிகை என்று ஒரு தூஷன பத்திரிகை வெளியிட்டிருக்கிறார்.*

*தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் அறிஞர்கள் பிரபுக்கள் குழலிலும், உயரிய உத்தியோக அந்தல்கிலும் இருந்தமையால், அழுக்காற்றுக் கண்டனங்களால் தளர்வடையவில்லை. ஆயினும், பிள்ளையவர்களைச் சோர்வடையாமல் ஊக்கும் பொருட்டுப் போலும், ‘நரசிங்கபுர வீராசாமி முதலியாரே’ என்று விளித்து, நல்லற்வச் சட்ட கொஞ்சத்தல் என்ற உக்கிர கண்டனம் நாவலர் அவர்களால் தீட்டப்பட்டது.

தாமோதரம்பிள்ளை கறையான் வாயிலிருந்து சேனு வரையத்தை மீட்டு வெளியிட்டதற்கு, இராசகோபாலபிள்ளை முதலிய சென்னைப் பண்டிதமனிகள் சிலர் செய்த கைம் மாறு, ‘பெண்சாதி’ நியாயம் பேசும், இந்த ‘விஞ்ஞாபனப் பத்திரிகை’த் தூஷணந்தான்.

இந்த இராசகோபாலபிள்ளை, ஒருவர் பதித்த புத்தகத்தில் நாலு ஆறு பக்கங்களை மாற்றி, முகப்பைப் புதிதுபண்ணித் தாழும் ஒரு பதிப்புப் பண்ணியதாகப் பாசாங்கு செய்ய வல்லவர்; கை வந்தவர். அவருடைய யோக்கியதை அவர் தேசத்தாராகிய கூடலூர்க் குராகுரு சவாமிகள் இயற்றி அச்சிற் பதிப்பித்த “பரமோத்தர ரசா பாச தருப்பணத்” தில், 35-ம், 36-ம் பக்கங்களிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். அது வருமாறு:-

“இராசகோபாலபிள்ளை திருத்தி யச்சிற் பதிப்பித்த புத்தகத்தைப் பாராதீர். ஏனெனில், அவர், முதனுற் கருத்தறி யாதவராகையால், வில்லிபுத்தூராழ்வார் செய்த பாரதத்தைப், பெரியோர் செய்த வாக்கை அழிக்கக்கூடாதென்று சிறிதும் அஞ்சாது, சிவபரமாயிருந்த பாடல்கள் அநேகத்தைத் தள்ளியும், சில அடிகளை மாற்றியும், சில சொற்களைத் திரித்தும், மனம்போன வாரே அச்சிற் பதிப்பித்தனர். ஆதலால், அதனை நீக்கி வில்லிபுத்தூரார் பாடினபடியே ஆறு முகநாவலர் அச்சிற் பதிப்பித்திருக்கும் புத்தகம் ஒன்று சம்பாதித்துப் பாரும் பாரும். உமது சந்தேகந் தீரும் தீரும். நாவலர் என்னும் பட்டம் அவருக்குத் தகுமேயன்றி உமக்கெல்லாமா தகும்! புளியை நோக்கிப் பூனை சூடிக்கொண்டால் புழுத்துச் சாமேயன்றிப் புலியாமா! அதுபோலக் கல்விக் கடலாகிய ஆறுமுகநாவலரை நோக்கி நீரும் அப் பெயர்திரித்துக் கொண்டாற் பழியும் பாவமும் அடைவிரேயன்றிப் புகழ் அடைவீரா! அடையீர் அடையீர்.”

இத்துணைப் பெருஞ் சிறப்பினராய இராசகோபாலபிள்ளை யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கேயோ ஒரு மூலமுடச்சி விருந்து வந்த தாமோதரப் பிள்ளை சென்னை மாநகரில் வீற்

றிருந்து கொண்டு, அதுவும் ஒப்புயர்வில்லாததோரு சேலு வரையம் பதிங்கம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதா? மனிதர் ஒரு சூழ்ச்சி செய்தார். நினைக்க முடியாத சூழ்ச்சி: திகைக்கக்கூடிய சூழ்ச்சி. அஃதாவது, தம் பெயராலும் ஒரு சேலுவரையம் பதிப்பு வழங்க ஒரு முயற்சி செய்தார். சிலர் இன்னுந்தான், இராசகோபாலபிள்ளையும் சேலுவரையம் பதித்தார் என்று சொல்லப் பார்க்கின்றார்கள். அப்படியொரு பதிப்புத் தமிழ்நாட்டில் வழங்கியதாக..... வழங்குவதாகத் தெரியவில்லை. சென்னை அரசாங்க புத்தகப் பதிவில், சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை சேலுவரையம் பதித்தார் என்று இருக்கிறதேயன்றி, இராசகோபாலபிள்ளை பெயரேயில்லை. சென்னைச் சர்வகலா சாலையில் தமிழ்ப் பகுதி முக்கியஸ்தர்களான திரு. வையா புரிபிள்ளை முதலியவர்கள், இராசகோபாலபிள்ளை சேலு வரையம் பதிப்பித்ததாகத் தாங்கள் கேள்விப்பட்டதுமில்லை; அப்படி ஒரு பதிப்பைக் கண்டதுமில்லை என்கிறார்கள். ஆனால்,

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் செந்தமிழ்ப் பத்திராசி ரியர் இராமாநுஜேயங்கார் அவர்கள், “சென்னை நார்மல்ஸ் ஸ்கூல் தலைமைத் தமிழ்ப் புலவர் கோமளபுரம் இராசகோபாலபிள்ளையால் பரிசோதித்து, மு. கந்தசாமி முதலியார் வர்த்த மானதரங்கினீசாகை அச்சக்கூடத்தில் பதிக்கப்பட்டது” என்ற முகப்புடன் ஒரு சேலுவரையம் தம் மிடம் இருக்கிறதென்று தெரிவிக்கின்றார்கள். அந்த இராசகோபாலபிள்ளை பதிப்பு எப்பொழுது பதிக்கப்பட்டது என்று கேட்டபோது, (1868) ‘விபவ ஞ கார்த்திகை மீ’ என்று அம் முகப்பில் தானே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது என்கிறார்கள். இராசகோபாலபிள்ளை பதிப்பு ஒன்று இருக்கவேண்டும் என்பவர்களுக்கு, இது மகிழ்ச்சிக்குரியதோரு சம்பவமேயாயினும், ‘தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்புக்கு முன் இராசகோபாலபிள்ளை பதிப்பித்திருக்கவேண்டும்’ என்று மன்பால் குடிக்கிற வர்களுக்கு, மௌலிய மௌலிய மௌலியதற்கோ — மகிழ்ச்சி கொள்ளுதற்கோ இடமேயில்லை. தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு இரண்டு மாசங்களுக்கு முன் (1868) விபவ வருஷம்

புரட்டாதியிற் பதிப்பிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆகவே, இராசகோபாலபிள்ளை சேனுவரையப் பதிப்புப் பதித்தால் அது ஏடுகளைப் பரிசோதி த்துப் பதித்த பதிப்பு என்று சொல்ல முடியாது. 1906-ல் மதுரைச் சங்கத்தில் படித்த கோபாலீயர் என்பவர் ‘சேனுவரைய ஆராய்ச்சி’ என்று ஒரு கட்டுரை ‘செந்தமிழ்’ப் பத்திரிகையில் எழுதியிருக்கிறார். அந்தக் கட்டுரை தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பிலும் பார்க்க, ஒரு சில திருத்தஞ் சொல்லி இராசகோபாலபிள்ளை பதிப்பைப் பாராட்ட முயற்சிக்கின்றது. ஆனால், இராசகோபாலபிள்ளையும் சேனுவரையம் பதித்திருக்கின்றார் என்று அறுதியிட்டுக் கூறுது, ‘இராசகோபாலபிள்ளை பதிப்புப் புத்தகம்’ என்று கருகல் செய்து நடக்கின்றது. இக் கருகலாலும், அரசாங்க புத்தகம் பதிவில் இராசகோபாலபிள்ளை பெயரால் சேனுவரையப் பதிப்பு இல்லாமையாலும், இராசகோபாலபிள்ளை திருப்பீட் பிரசித்தமாகையாலும், தாமோதரம்பிள்ளை பதித்து ஓரண்டு மாசத்துக்கிடையில் திடீரென்று தோன்றினமையாலும், தமிழ் நாட்டில் ஏட்டுப் பிரதி கிடைத்தாலும், இராசகோபாலபிள்ளை பதிப்புக் கிடையாமையாலும், தாமோதரம்பிள்ளை முதலிய யாழ்ப்பாணத்து அறிஞர்களில் இராசகோபாலபிள்ளைக்கு மாற்றியம் உண்மையாலும், திரு. இராமாநுஜையங்கார் அவர்களிடமிருக்கும் இராசகோபாலபிள்ளை பெயராலுள்ள சேனுவரையம், ‘புதிய பதிப்புத்தானே, தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்புச் சிலதாள்கள் வேறுபட்டுத் தோற்றுந் தோற்றுமோ’ என்பதை அறிஞர்கள் ஊகிக்கக்கூடவர்கள். எங்ஙனமாயினும், என்னைப் பொறுத்தவரையில், இராசகோபாலபிள்ளைக்கு நன்றி தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். ஏனென்றால், தாமோதரம்பிள்ளை பதிக்கமுன், தாம் பதித்ததாகக் காலத்தை முன்னுக்குத்தள்ளாமல், எக் காரணத்தினாலோ. [தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பில் பிழைகாண்பான் போலும்] தம் பதிப்பைக் காலத்தால் பின்னுக்குத் தள்ளியதற்காக நன்றி செலுத்த வேண்டாமா! என்கின்றேன். இராசகோபாலபிள்ளை வாழ்க.

அதே விபவ ஞ (1868) கார்த்திகை மீர் மற்றொரு தொல்காப்பியப் பதிப்பு வெளிவந்தது. அது தொல் காப்பியம் எழுத்துக்காரம் இளம்பூரணர் உரை. இதனைப் பதித்தவர்கள் மகா வித்துவான் மீட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களின் மாணவர் சுப்பராயச் செட்டியார் அவர்களுடைய எழுத்துக்காரம் இளம்பூரணத்தை ஏட்டிலிருந்து, முதன் முதல் அச்சில் கொணர்ந்தவர்கள் செட்டியார் அவர்களே.

தமிழ்நாடு, தொல். எழுத்தையும் சொல்லையும், எழுத்துக்கு நச்சினூர்க்கிணியம் இளம்பூரணம் என்கின்ற உரைகளையும், சொல்லுக்குச் சேஞ்வரையத்தையும் பெற்றுக்கொண்டது. இவற்றை முதன்முதற் பதித்த பெருமக்களைக் காலக்கிரமஞ் செய்தால், மழைவை மகா லிங்கையர், சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை, சுப்பராயச் செட்டியார் என்றே கிரமஞ்செய்ய வேண்டும்: எழுத்தையும் அதற்கு நச்சினூர்க்கிணியத்தையும் முதன் முதல் அச்சில் தந்த பெருமை மகாலிங்கையநுக்குரியது. அவ்வாறே சொல் லையும் வதற்குச் சேஞ்வரையத்தையும் முதன் முதல் அச்சில் தந்த பெருமை சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளைக்குரியது. எழுத்துக்குரிய இளம்பூரணத்தை முதன்முதல் அச்சில் தந்த பெருமை சுப்பராயச் செட்டியார்க்குரியது. சந்தேகப் பேர் வழியாகிய இராசகோபாலபிள்ளைக்குப் பதிப்பாளர் நாமாவலியில் இடங்கொடுக்க இடமில்லை. அப்படிக் கொடுப்பி னும் முதன்முதல் அச்சில் தந்த பெருமை அவருக்குக் கிடையவே கிடையாது. இல்லையே இல்லை! இராசகோபாலபள்ளையின், அரசாங்கப் பதிவு புத்தகத்தை ஏமாற்றிய கள்ளச் சேஞ்வரையப் பதிப்புக் காலம் (1868) விபவ ஞ கார்த்திகைமீர். தாமோதரம்பள்ளையின் அரசாங்க பதிவு புத்தகத்தை ஏமாற்றுத் தாமோதரம்பிள்ளை சேஞ்வரையப் பதிப்புக் காலம் (1868) விபவ ஞ புரட்டாதிமீர். இரண்டு மாசங்கள் முந்தி.

மழைவை மகாலிங்கையர் எழுத்துக்காரம் நச்சினூர்க்கிணியம் பதித்து இருபது வருஷங்களுக்குப் பிறகு, சுப்ப

ராயச் செப்டியார் (1868) விபவ ஸு கார்த்திகை மீட் எழுத்து இளம்பூரணம் அச்சிற் பதிக்க இரண்டு மாசங்களுக்கு முன், அஃதாவது இற்றைக்கு 80 வருஷங்களுக்கு முன்னமே,

இந்தப் பூமண்டலத்திலே, தமிழ் நாட்டிலே தொல் காப்பியங் சொல்லதிகாரம் கேளுவரையத்தை, ‘தமிழ்நாட்டிலே தமக்கிணையில்லாத’ ஹீலஹீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்களைக் கொண்டு பரிசோதிப்பித்து, முதன்முதல் அக்கவாகனத்தில் ஆரோகணிப்பித்தவர்கள் தமிழ்மகார் சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களே! ஒரு மயிர் நுனியைக் கோட்டாருகோடி சூறிட்டு, அக்கூறுகளில், ஒரு சூருகிய ஒரு மயிர்நுனி சந்தேகமும் இதில் இல்லையே இல்லை! இஃதிங்னுனமாக,

எழுத்துச் சொல் பதித்தவர்கள் நாமாவலியை,

‘‘மழைவை மகாலிங்கையர், சுப்பராயச் செப்டியார், இராசகோபாலபிள்ளை, சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை’’

என்று வரிசைப்படுத்தி, காலத்தால் இரண்டாம் இடத்தினராய் முதன் முதல் பதித்தலாகிய செய்கையால், மகாலிங்கையரோ டொப்ப முதலாம் இடத்தினராய சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளையை, நான்காம் இடத்தினராக்கி, ‘இராசகோபாலபிள்ளை பதிப்பையே தாமோதரம்பிள்ளை பார்த்துப் பதித்திருக்கவேண்டும்’ என்று, படிக்கிறவர்கள் உணரும்படி வைப்புக் கிரமம் செய்யாமற் செய்து,

செய்ந்நன்றி கொல்வோரும் இப்பூமிக்குப் பாரமாய் உளராயின், அவர்தம் அதோகதிக்கு இரங்கி, (1868) விபவ வருஷத்திலும், ஏனைய வருஷத்திற்போலவே, கார்த்திகைக்குமுன் ஜப்பி; ஜப்பசிக்குமுன் புரட்டாதி, என்று விரல்விட்டுக் காட்டுவதோடு, மகாலிங்கையர் படிப் 80 வருஷத்துக்கு முந்தியதன்று; நூறு (100) வருஷத்துக்கு முந்தியது; தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்புத்தான் 80 வருஷத்துக்கு முந்தியதென்றும் தேவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“உலகத்தா ரண்டென்ப தில்லென்பான் வையத் தலகையா வைக்கப் படும்”.

இனி அப்பாற் செல்வோம்.

“எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத் தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பேறேமெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலே”

என்று ஒரு குரல் கடைச்சங்க காலத்துப் பாண்டிய அரசனான வாயிலிருந்து கேட்கின்றோம்: கடைச்சங்கத்துத் தலைமைப் புலவோராகிய நக்கீரரே அக்குரலைப் பெருக்குகின்றார்.

இக் குரலிலிருந்து தொல்காப்பியத்தின் உயிர் நிலையம் எந்த அதிகாரம் என்பதை எவருந் தொட்டுக்காட்டலாம். அந்த உயிர் நிலையமாகிய பொருளதிகாரம் 1868-ம் ஆண்டு கழிந்து, 1878 ம் ஆண்டும் போய், 1884-ம் ஆண்டும் நீங்கி இன்னும் அச்சில் வெளிவரவில்லை. ஓர் இராச கோபாலபிள்ளையோ, ஒரு தொழுநூர் வேலாயுத முதலியாரோ, இவர்கள் குத்திரப் பாவையான வீராசாமி முதலியோ திருவுள்ளம் இரங்கவில்லை! வெறுங்கைக்கு முழும் ஏது!

தமிழ்நாடு முழுவதிலும் பொருளதிகார ஏடு ஒரு சிலவாய், அவையும் நெரிந்தும் முரிந்தும் சிதல்வாய்ப் பட்டும் சிதைந்து, இறுதி முச்சு விடுவதைத் தமிழ்மகன் ஒரே ஒரு தாமோதரன் தான் கண்ணுற்றான்; கண்ணீர் சொரிந்தான். 1885-ம் ஆண்டு பொருளதிகாரம், முதல் ஐந்தியல்கள் நச்சினார்க்கீனியர் உரையோடும், பின்னான்கியல்கள் பேராடியர் உரையோடும் அச்சுவாகனம் இவர்ந்து, தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்புத் தமிழ்நாட்டில் பவனி வந்ததுடு

“பல்காற் பழகினுந் தெரியா உளவேல்
தொல்காப் பியந்திரு வள்ளுவர் கோவையார்
மூன்றினும் முழங்கும்”.

அன்றே!

நாவலர் பதிப்புக்களான திருவள்ளுவர் கோவையார் என்பவைகளோடு, தொல்காப்பியம் முழு உருத் தரித்துக், கைகோத்துக் குதுகலித்தது. தமிழ் அண்ணை புன்னகை டுத்தாள்.

1891-ம் ஆண்டில் பலருடைய வேண்டுகோளின்படி, மழைவை மகாவிங்கையர் பதித்த எழுத்து நச்சினர்க்கினி யத்தை மிக அருகினமையால் திருப்பிப் பிள்ளை அச்சிட்டார். அடுத்த ஆண்டு சொல்லதிகாரம் நச்சினர்க்கினி யம் பிள்ளையால் முதன்முதல் அச்சிடப்பட்டது. எழுத்துக்காரம் நச்சினர்க்கினியம் தவிர, சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பெல்லாம், மற்றெருவர் பதியாத புத்தம் புதிய பதிப்புக்களே.

“ஓருமுறையாயினும் பிறர் பிரசுரித்த நூல்களை மிள அச்சிடுவிக்காத எனக்கு இவ்வெழுத்தத்திகாரம் ஒரு விலக்கா யிற்று: அன்றியும் ஒரு பெருநூலின் முதலிலேயுள்ளதோர் சொற்ப பாகத்தை மாத்திரம் ஒருவர் பிரசுரங்க செய்து காலக்குதியடைந்து விட்டால், பின்னர் அந் நூல் முழுவதையும் அச்சிடுவோர் முதற் பாகத்தையுஞ் சேர்த்து அச்சிடுதல் தவறன்றும். உலக வழக்கும் அதுவே.”

என்ற பிள்ளையவர்கள் கூற்றுங் கரிபோக்கும்.

1881-ல் வீரசோழியமும், 1883-ல் தொல் - பொருளதிகாரத்துக்குத் திறவு கோலான இறையனுர் களவியல் உரையும், அவ்வாண்டில்தானே, சிவஞான சவாயிகளின் மாணவரான கச்சியப்ப முனிவர் இயற்றிய தணிகைப்புராணமும், 1887-ல் கற்றறிந்தாரேத்துங் கலியும் உரையும், 1889-ல் குட்டித் தொல்காப்பியமாகிய இலக்கணவிளக்கமும், சூளாமனியும் பிள்ளை அவர்கள் அச்சிட்ட புத்தம் புதிய பதிப்புக்களே.

திரு நா. பொன்னையா அவர்கள், மகா வித்துவான் கணையை அவர்களின் மரபு நெறிப்பட்ட ஆன்ற அறிவைப் பயன்படுத்தி, சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களின் ஞாபக

மாக, தற்காலத்துச் சனநாயகத் தமிழுக்குத் தலைக்கெட்டாத ‘‘கூடலினுய்ந்த ஒண்ணாந்தமிழ்வாய்’’ நுழைவார்க்கு அரியதொரு சாதகமாக, பின்னையவர்கள் பதித்த தொல்காப்பியம் முழுவதையும் நாற் பெருங்கூறிட்டு, அழகிய முறையில் அச்சிட்டுபொகரித்தது, பழந் தமிழறிஞர்கள் பாராட்டியமையாது.

திரு. பொன்னையா அவர்கள் தேச கைங்கரியங்கள் செய்து வருவதையிட்டு அரசாங்கம் ‘ஜே. பி.’ யாக நியமித்திருக்கிறது. நான் அவர்களுடைய சாஸ்திர கைங்கரியங்கள் குறித்து, ‘வராகம்’ என்கின்ற பட்டத்தை வழங்க விரும்புகின்றேன்.

விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களில், ‘கற்பி’ (கல்கி) அவதாரம் போல, ‘வராகம்’ என்பதும் ஒரு விஷ்ணு அவதாரம். அறிவுப் பொக்கிஷங்களாகிய தொல்காப்பியம் போன்ற நூல்களை அசரர்கள் சிறைத்து ஆழ்த் துங் காலங்களிலே, விஷ்ணு வராக மாய்த் தோன்றித்து, தனது வக்கிர தந்தங்களில். ஆழ்த்திய அறிவுப் பொக்கிஷங்களைத் தேடி எடுத்து ஏந்தி உபகரிப்பது புராணப் பிரசித்தம்.

தொல்காப்பியம் சிறைத்து மறையுங் காலத்தில் அதனைத்தேடி எடுத்து ஏந்திப் பரமோபகாரஞ் செய்த சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் ஆதிவராகம். பிறகு தாமோதரம்பிள்ளை எடுத்து ஏந்திய தொல்காப்பியம் மறைகிற சமயத்திலே, நன்றிமறவாமல் அதனை எடுத்துத் தாங்கிப் பயன்படுமுறையில் உபகரித்த திரு. பொன்னையா அவர்கள் ‘உத்தரவராகம்’.

திரு. நா. பொன்னையா ஜே. பி. அவர்கள் செய்த புண்ணியத்தோடு புண்ணியமாக, சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்புக்களில், பின்னை அவர்கள் எழுதிய பதிப்புரைகளை ஒன்றுசேர்த்து, ஒரு தக்க முன்னுரையோடும் அடிக் குறிப்புக்களோடும் வெளியிடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்: பின்னை அவர்களின் பதிப்புரைகள், தமிழ் வரலாறு தமிழ்நாட்டு வரலாறுக்

ளையும், அவற்றில் பிள்ளை அவர்களின் பங்கையும் புலப் படுத்துவதேயன்றி, உயரிய வகுப்புக்களுக்கு வரலாற் றுப் பாடமும் தமிழ் இலக்கியமுமாய் அமைந்து பயன் படுமென்பதைச் சொல்லவேண்டியதில்லை.

இந்தக் கட்டுரையை எழுதுவதற்கு 1948-ம் ஆண்டு ஒரு சந்தர்ப்பம் திடீரென்று தொன்றியது. ஆனால் கரு உருவெடுக்கவில்லை. இத்தனை காலங்கழித்துக் குழந்தை பிரசவித்திருக்கிறது. தொல்காப்பிய பராமரிசகர்கள், இந்தக் குழந்தையையும் பரிசித்துக் கொஞ்சிக் குலாவு வார்களாக.

6-9-50.

சி. வை தா. இவ்வுலகவாழ்வை நீத்தபொழுது அன்பர்கள் பாடிய பாடல்கள்சில

வெண்பா

தொல்காப் பயமுதலாந் தொன்னால்க ணைப்பதிப்பித் தொல்காப் புகழ்மேவி யுய்ந்தபண்பி—னல்காத தாமோ தரச்செல்வன் சட்டகநீத் திட்டதுன்பை யாமோ தரமியம்ப வே.

—பிரம்புநி டாக்டர் உ. வே; ஓமிநாதஜயகவர்கள்.

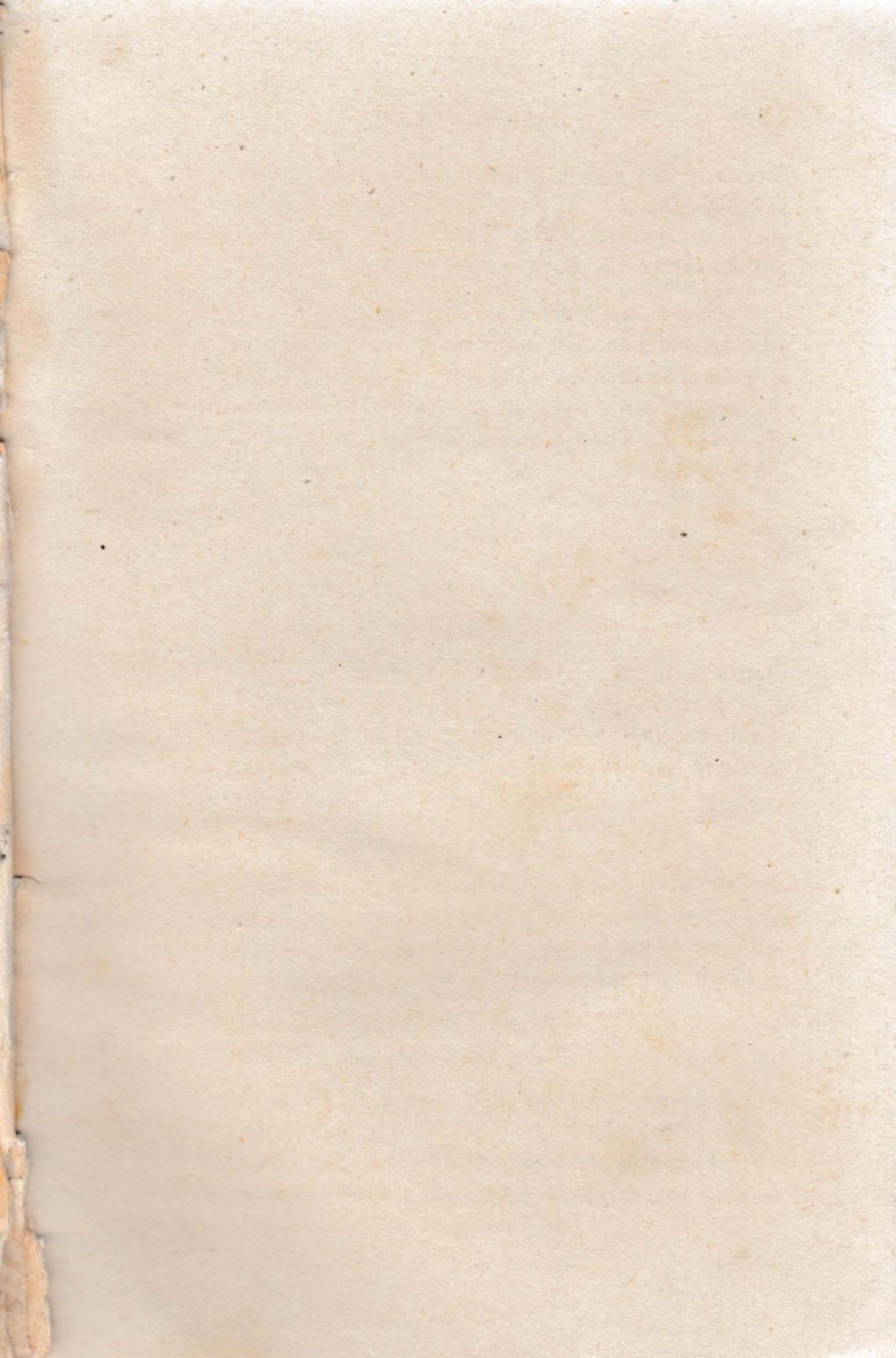
தரவுகொக்கக்கலிப்பா

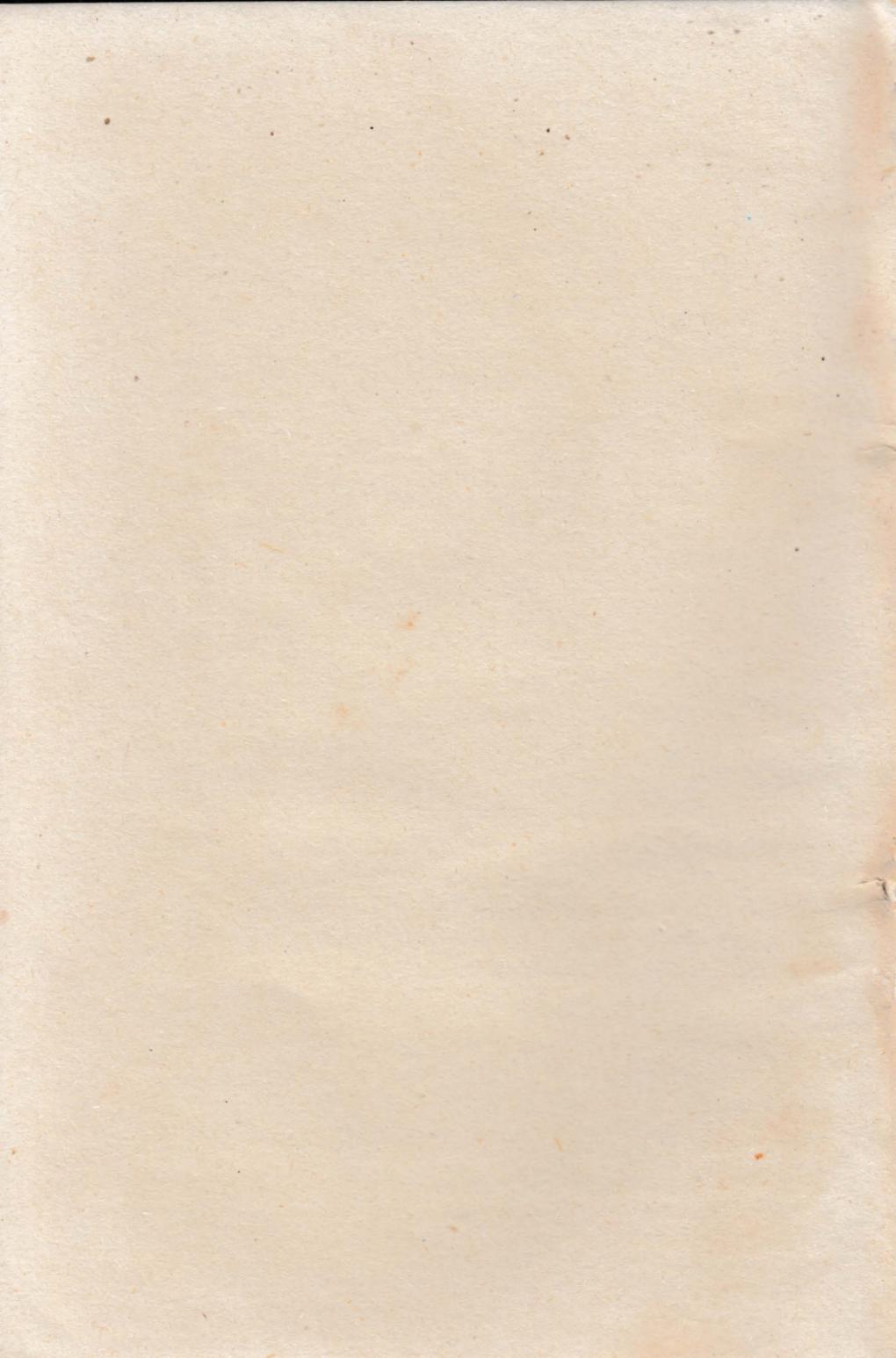
காமோதி வண்டர் கடிமலர்த்தேன் கூட்டுதல்போ னுமோது செந்தமிழி னன்னால் பலதொகுத்த தாமோ தரம்பிள்ளை சால்பெடுத்துச் சாற்றவெவர், தாமோ தரமுடையார் தண்டமிழ்ச்செந் நாப்புலவீர்,

—பிரம்புநி வி. சோ. குரியநாராயணசால்திரி கா ரவர்கள்.

கட்டளைக்கமித்துறை

ஏட்டி விருந்த வருந்தமிழ் நூல்க ளைப்பலவுந் தீட்டி முக்களைந் தச்சினி லாக்குபு செந்தமிழ்சேர் நாட்டி லளித்துயர் தாமோ தரேந்திர னண்ணுபுகழ் பாட்டி லடங்குந் தகைத்தோ புலவர்கள் பாடுதற்கே: —சன்னுகம் அ. குமாரசாமிப்புலவரவர்கள்.

நூல் டிரி பி. கோ. கூ. சுங்கம்

- லங்கா சலுசலா மங்கீட்டுப் புடைவைகள்
- உப உணவுப் பொருட்கள்
- அலுமினிய, மட்கலப் பாத்திரங்கள்
- கட்டிடப் பொருட்கள், இரும்பு வகைகள்
- விவசாய ஆயுதங்கள், கிருஷ்ணசினி, பச்சை, ரயர்-ரியப், காகிதாதி வகைகள்

‘நாறுணி’ கூரை ஓடுகள், யானைமார்க் அஸ்பெஸ்ரஸ் பொருட்கள்
‘ஸ்டிளின்’ பித்தளைப் பிளைச்சல்கள் ஆகியவற்றிற்கு
ஏகவினியோகத்தர்கள்

மது மின்தறி உற்பத்திப் புடைவைகளை விரைவில் எதிர்பாருங்கள்

404, 408, கண்டிவீதி, சாவகச்சேரி.